

ДЖ. К. МАЙО

ЛОВЕН СЕЗОН

Част 1 от „Трилъри за Хари Сидал“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 1997

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Отворих вратата на каютата си и видях как един човек убива друг.

Корабите, които ви превозват от Хавър до Саутхамптън, изминават разстоянието между Франция и Англия за около седем часа. Въпреки че водите на Канала понякога са доста бурни, пътят е кратък и никога нищо не се случва. Затова го наричат „лекия пробег“.

Този път обаче това не се отнасяше за мен. Мъртвецът в каютата ми беше само началото и искрено се зарадвах, когато корабът спусна котва и слязох от него.

Сега, тридесет и шест часа по-късно, обратно в Лондон, осъзнах, че неприятностите ми не са свършили. Предстоеше ми доста тежък обед.

— Какво искаш да кажеш с това „загубих я“? — запита Джоана. — Никой не губи пиесата, която току-що е написал.

Джоана Лий беше млада, изключително красива и учудващо мъдра. Освен това беше моя агентка. Тя се загледа в лакирания нокът на показалеца си, който разширяваше вдлъбнатината в карираната покривка, отметна разрешените си черни къдрици настрани и вдигна очи замислено, като играч на билиард, преценяващ ъгъла на удара си.

Но в момента не преценяваше нищо. Просто се опитваше да укроти буйния си темперамент. Джоана имаше истински виолетови очи и когато беше в добро настроение, те блестяха като редки орхидеи, които чакат да бъдат открити. Сега обаче, когато ме погледна отново, те искряха от едва потиснат гняв.

— Искане ми се да ми беше съобщил по телефона — каза тя ядосано. — Не понасям добре новината. Не бях готова за нея.

Прекарваш шест месеца във Франция, пишейки проклетата пиеса, обаждаш ми се от Монпелие...

— Монтелимар — поправих я.

— Добре, Монтелимар, за да си определим среща за обед, на която да ми връчиш пиесата, а после да празнуваме и да се веселим. Аз

се обаждам на Хектор Клъстън, който ми нарежда да му я предам веднага, защото театърът ще бъде свободен след десет седмици... О, по дяволите! — промърмори тя, хвана ме за ръката и я притисна.

Очите ѝ отново заприличаха на орхидеи. Жарки орхидеи, искрящи в дълбоката, мрачна джунгла, но все пак орхидеи.

— Антъни — каза Джоана. — Ужасно съжалявам. Сигурно се чувстваш ужасно. Как я загуби?

— Пътувах с ферибота от Хавър до Саутхамптън — започнах мрачно. — Стоях на палубата. Пиесата лежеше в старото куфарче на баща ми. Дребен човечец ме събори и хвърли куфарчето в морето.

Джоана се вторачи в мен и пусна ръката ми.

— Това е абсолютно безсмислено, Антъни — каза тя.

— Напротив — отвърнах. — Беше изключително хитро.

Тя нервно огледа ресторанта, като че ли търсеше някой нормален писател, който да обядва сам и да иска компания.

Келнерът пристигна с телешкото и зелената салата. Джоана все още отказваше да срещне погледа ми и фокусира вниманието си върху храната. Наряза телешкото, остави вилицата и ножа и повика келнера.

— Моля ви, отнесете го — каза тя. — Не го искам.

— Не поръчайте ли това, госпожо? — запита той учтиво, макар да знаеше много добре, че не е объркал поръчката.

Собственикът на ресторанта, усетил неловкото положение с професионалния си радар, се приближи към нас.

— Нещо не е наред ли, госпожице Лий?

— Поръчах телешко, Роберто — отговори Джоана. — Телетата се хранят с мляко. Това не е хранено с мляко. Месото е прекалено розово.

Забележката не беше съвсем справедлива. В наши дни истинското телешко е така рядко в Лондон, както такситата в оживените часове. Роберто ловко избягна спора върху модерните методи за отглеждане на телета, като запита дали госпожица Лий би желала да си избере нещо друго от менюто.

Джоана започна да се държи нормално.

— Струва ми се, че не съм гладна — каза тя и мило го потупа по ръката. — Закусих късно. Ще пия кафе и коняк.

Когато останахме сами, Джоана каза:

— Антъни, и двамата сме малко нервни. Мисля, че няма да е лошо да ми поизясниш нещата. Защо смяташ, че е било хитро от страна на онзи човек да изхвърли пиесата зад борда? Имам предвид — каза тя предпазливо, — той съобщи ли ти защо постъпва така?

— Не можа — отговорих. — Правех всичко възможно да удуша дребното копеле.

— Господи, наистина изглеждаш ядосан.

— Така е. И тогава бях ядосан, особено след като осъзнах защо го направи. А колкото повече мисля за случката, толкова повече се ядосвам.

Джоана отпи малко кафе и по-голямата част от коняка и запали цигара с безукорно овладян жест.

— Доста ме затрудняваш, Антъни, не мислиш ли? Някакъв човек изхвърля пиесата ти в морето, а ти ми казваш, че това било хитро. Аз съм твой агент и много бих искала да знам защо я е изхвърлил?

Отказах се от борбата с телешкото и реших, че и за мен е време за кафе и коняк.

— Джоана — започнах, — ще ти бъде адски трудно да ми повярваш. В каютата ми имаше един човек. Видях как...

Роберто се приближи и запита дали всичко е наред.

— Какво? — попитах объркано. — О, да. Всичко е чудесно.

Джоана загаси цигарата си и продължи да я натиска дълго след като бе спряла да дими.

— Страшно ми се иска да беше направил копие и да ми го беше изпратил.

— И на мен ми се иска същото — съгласих се. — Беше доста добра пиеса. Но пък не ми се слуша какво е трябвало да направя.

— Е, няма да отрека, че си нервен — каза тя. — Някой път ще ти измъкна всички подробности, но вероятно сега не е подходящо да обсъждаме случая повече. По-добре е да помислим какво да правим. Колко време ще ти е нужно, за да напишеш пиесата отново?

— Не мога да започна още сега. Вложих прекалено много емоции в нея. Енергията ми е изтощена. Ако се опитам да пиша сега, ще се получи бледо копие на истинската пиеса.

— Знам — потвърди Джоана. — Очаквах да го кажеш. Точно това прави пиесите ти толкова добри. По дяволите!

— Да — съгласих се. — По дяволите!

Замълчахме. Джоана беше мой агент от шест години, откак първата ми пиеса бе поставена на сцена. Първата ми успешна творба се игра цяла година и сега бе най-подходящият момент за нова пиеса. Поради тази причина седяхме кротко, потънали в мрачните си мисли.

Джоана наруши мълчанието първа:

— Слушай, ела да вечеряме заедно утре. Ще ми разкажеш за странното си преживяване на кораба. А междувременно, кога смяташ, че ще си готов да започнеш работа по пиесата?

— Мисля, че след около три седмици — отговорих. — Три или четири. Не знам точно. Никога преди не ми се е налагало да обмислям подобно нещо. Може да е две седмици или пък два месеца.

— Да се надяваме, че две седмици ще ти стигнат. Да кажем общо шест седмици от днес. Това е някъде около Коледа или началото на януари. „Двама в радостта“ ще бъде свалена преди Коледа. Знаеш това, нали?

— Разбира се.

— Очаквам Хектор да вземе новата през пролетта, ако я хареса. Знам, че му се иска да я хареса. Ще се опитам да поговоря с него днес.

Хектор Клъстън беше импресариото, подкрепил „Двама в радостта“, Господ да го благослови. Настроението ми се пооправи.

— Искане му се, така ли? Това е чудесно.

— Разбира се, че му се иска. Все още не си на върха, но определено отиваш натам. Добре, след като няма да започваш веднага, какво смяташ да правиш междувременно?

— Да работя — отговорих. — Нещо различно, което да ми прочисти главата. Нещо не прекалено творческо.

— Имам две предложения, които може да ти харесат — каза Джоана. — Едното е да напишеш либретото за „Спомени за минали неща“.

— От Пруст? — възкликнах. — Те са луди. А може и да не са. Това са седем книги. За коя по-точно става дума? Е, предполагам, не е нужно да е една определена книга. Всъщност би могло да се получи нещо. Противопоставянето на твърдост и сладост, интересният стил, точната, хирургическа жестокост на погледа. А и характерите, за бога, характерите. Те наистина са за театъра, за операта. Кой иска да изпълни това?

— Звучи, като че ли ти искаш — сухо каза Джоана. — Това е чудесен отговор, Антъни. Продуцентът е Глиндебърн, а композитор — Маркъс Най. Той е много приятен човек. Мисля, че трябва да се запознаеш с него. Работата е там, че това може да отнеме повече от три или четири седмици. Може да е дори година, не мислиш ли?

— Възможно е. Все пак бих искал да се заема с това. Просто не знам дали е възможно. Искам да се запозная с него и да видя как ще се сработим. Какво е другото предложение?

— Другото е доста по-просто, само дето е в Канада. Театърът в Стратфорд, Онтарио, иска да направи голяма, осемчасова адаптация, нещо като „Никълъс Никълби“, от някой друг роман на Дикенс.

Завъртях очи.

— Господи! Това ли искат? Това също е повече от четири седмици работа.

— Да, така е. Но можеш да започнеш, после да се оттеглиш, докато пишеш собствената си пиеса, а след това да се върнеш обратно. Става дума за съвсем проста адаптация. Доколкото знам, те са спрели на „Студеният дом“, а това няма да отнеме прекалено дълго време. Няма да ти попречи после да направиш и операта.

— Вярно е — отговорих замислено. — Никога не съм ходил в Канада. Какво знаеш за Стратфорд? Подобно шоу ще струва доста пари. Как са финансирани?

Очите ѝ заблестяха ярко и делово, ако това може да се каже за орхидеите.

— Това е един от най-големите театри в Северна Америка. Половината им публика идва от Съединените щати. Финансират се отчасти от приходите и отчасти от градския съвет, но имат допълнителна подкрепа за „Студеният дом“. Преди няколко години са имали известни затруднения, но сега се справят твърде добре. Театърът има две хиляди места, Антъни, и ако свършиш добра работа, ще играят при пълен салон. Стратфорд е сънливо градче, напомня за английския Стратфорд. Лебеди и плачещи върби край реката. За теб ще е най-добре да си вземеш апартамент в Торонто и да работиш там, след като вече си се разбрал с тях как ще действате. Може да ти хареса да поживееш в голям град след селската ти идилия във Франция. Доколкото знам, Торонто е доста забавно място. Там живеят много интелектуалци, Антъни. Ще ти хареса.

— Аз не съм интелектуалец — казах. — А и не познавам никого в Торонто.

— Бързо ще се запознаеш — мило каза Джоана.

— Това пък какво означава?

— Да не би да искаш да ти повярвам, че не си оставил някое момиче с разбито сърце във Франция?

— Не съм. Бях там, за да работя, Джоана. А и бездруго това не е твоя работа.

Вгледах се в красивите очи.

— Кой е любовта на твоя живот в момента?

— Не е твоя работа — отвърна тя. — Трябва да вървя. Защо утре не ми съобщиш какво си решил?

Прибрах се у дома и телефонът веднага зазвъня. Вдигнах и казах:

— Антъни Мур.

— Господин Мур — каза някакъв глас. — Името ми е Кена, главен инспектор Кена. Мисля, че сте се прибрали с ферибота от Франция преди два дни.

— Така е — отговорих.

— Чудя се дали можете да ни помогнете да идентифицираме един труп. Домакинът на ферибота, господин Сътън, ни съобщи, че сте видели мъртвец на кораба. Потвърждавате ли това, господин Мур?

— Да, за бога! Видях мъртвец в собствената си каюта. Видях и убиеца. Но никой не ми повярва.

— Добре — каза главен инспектор Кена. — На брега на остров Уайт бе изхвърлен един труп. Възможно е да е мъртвецът, когото сте видели. Мислите ли, че ще можете да го познаете?

— Сигурен съм, че мога, освен ако рибите не са го изгризали — отвърнах с непристойно остроумие, което без съмнение се дължеше на смесването на коняка с неочаквано подобреното ми настроение. — Но какво ви кара да мислите, че това е човекът, когото видях на кораба?

Главният инспектор си позволи да ми върне шегата:

— Не е бил във водата достатъчно дълго, за да стане вечеря за рибите, господин Мур, но когато отворили стомаха му, намерили там неговата собствена вечеря. Състояла се от менюто на ферибота. Същата храна, която и вие сте опитали.

За момент ми се стори, че ще повърна. Не е разумно да се шегуваш с полицията.

ГЛАВА ВТОРА

Седях объркано на задната седалка на мощния полицейски „Роувър“, който се плъзгаше по крайната лента на пътя за Саутхамптън. Атмосферата в колата бе така тежка, сякаш можеш да я срежеш с нож. Имаше нещо общо с човека, който седеше до мен и чието присъствие очевидно бе причината, сериозно раздразнила главен инспектор Кена.

Когато колата пристигна, за да ме вземе, Кена запитва дали може да влезе вътре и да използва телефона. Каза ми, че получил кодирано съобщение по радиото в колата, което искал да изясни. Той влезе и се огледа из стаята, гризейки палеца си с намръщено лице.

Не докосна телефона, а само погледна към него и каза:

— Беше много разумно от ваша страна да ми позвъните обратно в Скотланд Ярд.

— Исках да се уверя, че сте от полицията — отвърнах. — Парен каша духа. Имате ли документи? Имам предвид, колата отвън е цивилна, няма полицейски знаци.

— Разбира се — отговори той разсеяно, все още дълбоко замислен.

Останах с впечатлението, че печели време, докато реши проблема, който го измъчваше.

Най-после извади палеца от устата си, показа ми картата си, седна на канапето, търкайки лицето си с две ръце и се вторачи в килима. Всичко това ми се стори много мило, вероятно защото с име като Кена той очевидно бе ирландец като мен, а и в момента се държеше точно като такъв. Видът му също бе типичен. Беше от онези едри мъже с черна къдрава коса и мургаво, зачервено лице, които можете да видите на запад. Имаше широки рамене, изпълнени с енергия, едва частично прикрити от широкия реглан на палтото му.

— Донегал — изръсих, колкото да кажа нещо.

Той се усмихна кисело.

— Аз или палтото?

— Да, и на двете.

— Така е.

Той се усмихна пресилено стеснително.

— О, по дяволите! — каза Кена. — Хайде да тръгваме.

Изправи се, загърна палтото си и тръгнахме към колата.

Влязохме вътре и той ме представи на шофьора:

— Сержант Гетънби, господин Мур.

Сержантът подкара колата и се вля в трафика със забележително умение. Нямаше никакво място, където аз лично бих могъл да пъхна колата, но на никой от насрещните шофьори не се наложи да отстъпи. За да пътуваме към брега, трябваше да тръгнем на запад, но Гетънби зави обратно към Лондон.

— Къде е трупът? — попитах.

— Остров Уайт — отговори Кена и отново загриза палеца си.

После приключи с това, извади лула от джоба си и започна да я пълни.

— Трябва да се отбием до министерството — съобщи ми той. — Да изкупим греховете си.

Всеки светофар светваше в зелено в чест на сержант Гетънби и когато завихме по улица „Дарламент“, бях почти сигурен, че кракът му не е докосвал спирачката по целия път откъм Кенсингтън.

— Ще се върна след минутка — каза Кена, излезе от колата и изчезна зад мрачния портал на Министерството на вътрешните работи.

Седях в черния „Роувър“ и наблюдавах другите черни роувъри, които влизаха и излизаха от Уайтхол. Изглежда, правителството не използваше нищо друго, освен тях, така както французите използват техните черни ситроени, а германците — черните си мерцедеси. Чаках да чуя шепота на властта в ухото си, пулсът ми да се забърза, а космите по врата ми да настръхнат. Нищо не стана. Уайтхол вече нямаше сила да въздейства на хората. Претрупаните сгради излъчваха измамна атмосфера, подобно на досадни лица, претендиращи да владеят съдбите на хората, докато единственото, на което са способни, е да се справят с прането веднъж седмично.

Главният инспектор се забави повече от минута в пералнята си. Един от портиерите излезе от сградата и леко почука по страничното стъкло. Гетънби натисна бутона и прозорецът се отвори.

— Премести я малко, синко. Държавният секретар чака колата си.

Гетънби го изгледа студено. Лицето му приличаше на айсберг.

— Има достатъчно място — каза той.

Човекът се позамисли за момент и се отдалечи.

— За какво беше всичко това? — попитах.

Гетънби сложи ръка на облегалката, обърна се назад и ме загледа с полицейския си поглед. Той му казваше колко престъпления бях извършил, дали бях твърд по характер или не, какъв бе кредитът ми, дали положението ми в живота би позволило да ме тормозят, без да потърся възмездие, и дали пезото в гаража ми бе застраховано и в достатъчно добро състояние за шофиране.

— Просто се правеше на интересен — отговори Гетънби. — Портиерите са длъжни да наглеждат паркинга, а полицаите се занимават с охраната.

— Да, но държавният секретар ръководи полицията — казах.

Дълбоко зад светлосините очи, някъде вътре в айсберга, проблесна искра. Той наклони глава, за да ми покаже, че е чул забележката ми, и полицейския поглед изчезна. Гетънби беше висок, слаб мъж, двајсетинагодишен, със светлокестенява коса, подстригана много късо, и бяло-розова кожа на издълженото си лице. В него имаше някаква особена бдителност, която, ако въобще някога ходеше на почивка, би го накарала да изглежда като божи дар в очите на старите дами, желаещи да пресекат улицата. Струваше ми се, че тази бдителност никога не го напуска. Имах определено мнение за сержант Гетънби и главен инспектор Кена, но реших засега да го запазя за себе си.

— Според доклада на домакина на ферибота — каза той — възможно е да сте видели как убиват този човек.

— Да, но домакинът не ми повярва — отвърнах. — Защо тогава е направил доклад? На кого е докладвал?

— Той винаги прави доклади. Вие представлявате определен инцидент за него. Той е вписал историята в корабния дневник, а после докладвал на полицията в Саутхамптън. Значи сте видели убийството?

— Ако е същият човек, да, видях.

Гетънби кимна леко и огледа внимателно околностите, сякаш за да се увери, че ИРА не възнамеряват да предприемат нещо, докато той

не ги наблюдава. После обърна светлите си очи към мен.

— И веднага отидохте и разказахте на домакина?

— Да — отговорих. — Вие как бихте постъпили?

Очевидно Гетънби бе отговарял на прекалено много въпроси. Полицейският поглед отново се появи на повърхността.

— Постъпили сте точно както трябва — каза той. — Не искаме гражданите да се опитват да вършат работата на полицията.

Замислих се за момент над току-що чутото. Звучеше като успокоение, но също така и като предупреждение.

Гетънби се протегна да отвори предната врата и Кена се качи в колата. Задната врата също се отвори и някакъв човек се качи и седна до мен.

— Здравейте — каза той.

Ако Кена изглеждаше притеснен, когато влизаше в Министерството на вътрешните работи, то сега вече бе сериозно вбесен. Лицето му бе страхотно зачервено, а зъбите му изтракаха силно върху красивата лула. Въпреки това ни представи един на друг с безукорна учтивост:

— Господин Хари Сидал — каза той, сякаш ни запознаваше с най-лошия си враг. — Господин Антъни Мур, сержант Патрик Гетънби. Тръгвай — обърна се той към сержанта. — Вдигни и малко шум, ако се наложи.

Забелязах мигновената промяна в изражението на Гетънби в огледалото. Той завъртя колата и полетя напред като вятър.

— Господин Сидал — каза Кена с излишната енергия на човек, който усилено се опитва да мисли положително въпреки всички неприятности — е от Министерството на вътрешните работи.

— А вие пишете пиеси, господин Мур — обади се Сидал.

— Да — потвърдих.

Отговорът ми беше доста лаконичен. Въпросът на Сидал съдържаше любезна настойчивост и увереност, че ще получи очаквания отговор, присъщи за председател на комисия за интервюта, който добре знае, че вие ще бъдете темата на разговора. Но когато се обърнах да го огледам по-добре, останах със странното впечатление, че сигурно някой друг е говорил. Никога не бях виждал човек, който по-малко да прилича на председател на комисия или на служител на Министерството на вътрешните работи.

Седеше свит в ъгъла на колата, облечен в смачкан шлифер и кафяви, нелъснати обувки. Половината яка на вълнената му риза бе обърната нагоре, а върху нея се виждаше неподходяща шарена копринена вратовръзка, очевидно връзвана прекалено често, чийто възел се намираше на около пет сантиметра под врата му. Сидал имаше широка, снизходителна и леко цинична усмивка, която добре подходеше на очите му — жълтеникави, прикрити очи, разкриващи смесица от безпристрастна прямота и полузаспала подигравателност. На кръглата му глава имаше сивкава, оредяваща коса, упорита челюст и слабо загоряла кожа, като че ли навремето бе живял под слънчево небе, но после бе променил решението си. Беше ми доста трудно да определя възрастта му — можеше да е и под, и над четиридесет. Изглеждаше небрежен, ленив и със съмнителна репутация и над всичко — умен. Френската дума *louché* (подозрителен) сигурно е била създадена за Хари Сидал.

За мое учудване той не продължи с въпросите. Очевидно ограничената размяна на реплики му бе казала всичко, което искаше да знае. Вместо това се усмихна учудващо дружелюбно и заговори с Кена:

— Не съм си доспал, господин инспекторе. Дали да не разкажем на господин Мур всичко и да приключим с това? После той може да обмисли историята, а вие да наваксате писмената си работа, докато аз подремна малко.

Кена ни бе изнесъл истинско представление за заетостта си, като постави куфарчето си на колене и се гмурна в купчината документи с очевидното намерение да се отдели от нас. Сега, подобно на раздразнен баща, той въздъхна, свали очилата с тежки рамки и насочи отговора си към предното стъкло.

— Добре, господин Сидал. Вие ли ще му разкажете или аз?

— Смятам, че е по-добре вие да направите това, господин главен инспектор. Все пак е възможно тази работа въобще да не ме засяга.

Кена погледна към мен за момент и после отново се обърна напред.

— Господин Мур, можете ли да опишете човека, за когото смятате, че е извършил убийство в каютата ви?

Това беше неочакван въпрос.

— Значи сте го намерили?

— Не знаем, господин Мур. Бихте ли го описали, моля?

— Добре. Малко под метър и осемдесет, черна коса, причесана гладко назад, сякаш с брилянтин, малка глава, дребно, остро лице...

— Дребно и остро лице? Какво означава това?

— За мен означава, че имаше малък, остър нос и остра брадичка — доста триъгълно лице. Тънки мустаци, каквито рядко се виждат в наши дни. Приличаха на черта от къси косми.

— Какъв цвят бяха очите му?

— Кафяви. Спомням си, защото имаха доста мило изражение, което бе наистина изненадващо, като се имат предвид обстоятелствата.

— Казали сте на домакина, че сте познали дрехите му?

— Точно така. Видях го и по-рано, когато пристигна с колата си на ферибота. Кафяво палто, дебел плетен шап и мека шапка, кафява, с малко по-широка периферия от обичайното.

— И накрая, господин Мур, колата. Казали сте, че той е шофирал черен мерцедес с парижки номер. Защо решихте, че номерът е парижки?

— Имаше цифрата 75. Сигурен съм, че и вие знаете това, господин Кена.

— Защо мислите така? — попита той. — Аз съм лондонско ченге.

Това ми се видя подходящия момент да проверя мнението си за Кена и Гетънби.

— Но не сте обикновени полицаи, нали? Вие със сержант Гетънби сте от специалния отдел май?

Седях облегат в ъгъла на колата и забелязах реакциите на Сидал и Кена. Сидал не промени изражението си, но се захили тихичко с поклащане на главата, придружено от нещо като подсмъркване. Кена обаче се обърна към мен с повдигнати вежди.

— Защо казвате това?

— Ами например сержант Гетънби. Той ми прилича на човек от военното разузнаване.

— Обяснете ни по-подробно — обади се Хари Сидал.

— Винаги е нащрек, забелязва какво го заобикаля. Дори в паркирана кола наблюдава пътя около себе си. Но не търси неприятности и нищо не се вижда на пръв поглед.

Кена заговори отново:

— Това не е комплимент, приятелче — обърна се той към Гетънби.

Забелязах леката червенина, която се плъзна по лицето и врата на сержанта.

— Ще трябва да ти измислим някаква маскировка — допълни Кена. — Какво друго? — запита ме той.

— Министерството на вътрешните работи и вие — отговорих.

Гетънби загуби концентрацията си за момент. Спряхме на червено.

— Е, и? — попита Кена. — А за мен?

— Не съм сигурен — отвърнах бавно. — Но има нищо. Естеството на проблемите, с които се занимавате.

— Откъде знаете с какви проблеми се занимавам?

— Личи си от държането ви — отговорих простиичко.

Кена ме изгледа сериозно.

— А господин Сидал? С какви въпроси смятате, че се занимава той?

Завъртях очи към Сидал, който отвърна спокойно на погледа ми. Жълтеникавите очи сякаш прикриваха не толкова човека зад тях, а историята му.

— Мисля, че е по-разумно да не научавам това — отговорих.

Сидал отмести очи от мен и се усмихна презрително към фабриките на Лондон. Кена се засмя.

— Е, това наричам аз разумно мнение — каза той.

Струваше ми се, че макар повечето въпроси да бяха зададени от Кена, Сидал бе този, който преценяваше отговорите. Почувствах погледа му обратно върху себе си, но не реагирах. Вместо това запитах Кена защо иска да му опиша убиеца от каютата.

— Смятам, че това може малко да ви шокира, господин Мур — каза той. — Сега трябва да огледаме два трупа и доколкото разбирам, той е единият.

Това наистина ме изненада, но осъзнах значението му доста по-късно.

— Защо? — бе първият въпрос, който зададох, а после: — Как е умрял?

— Казаха ми, че е бил застрелян. Ще чуем историята, когато стигнем дотам.

С тези думи той се върна към документите на колената си. Сидал намести глава на облегалката и се приготви да спи.

Лицето му беше напълно безизразно. Наблюдавах го как спокойно затваря очи. Гетънби фучеше забързано по пътя. Започнах да обмислям дали да замина за Канада, или да остана в Лондон и да прочета Пруст, за да видя могат ли книгите му да се превърнат в опера или в цикъл от опери. Размишлявах лениво и постепенно задрямах.

Събудих се, като се питах стреснато дали ченгетата не мислят, че аз съм го убил. Имах предвид човека, когото бяха намерили застрелян. Засега ми се струваше, че не се отнасят с мен като със заподозрян, но пък как ли наистина се държаха със заподозрените? Как ли щях да се държа самият аз, ако наистина бях застрелял някого? Сигурно като сега, ако имах достатъчно самообладание, макар да не разбирах как виновният би могъл да не се издаде. Особено, ако беше в положение като моето — никой не го обвинява в нищо, следователно той няма извинение да бъде раздразнителен. Без съмнение един опитен престъпник е и добър артист, но те знаеха, че не съм опитен престъпник. Отново се отпуснах спокойно.

Здрачаваше се и карахме на фарове по магистралата, обагрена в червено от залязващото слънце. Цялата експедиция започна да ми се вижда интересна и стимулираща по някакъв странен, зловещ начин. Събитията се бяха развили твърде бързо, откак Джоана ме остави в италианския ресторант само преди три часа. Погледнах над рамото на Гетънби към скоростомера. Стрелката сочеше над 150 км.

— Значи сте буден, господин Мур — обади се главен инспектор Кена, чиито документи бяха прибрани обратно в куфарчето му. — Скоро ще стигнем. До първата ни спирка — добави той.

Осъзнах, че след малко ще оглеждам отблизо трупа на застрелян човек. Ентусиазмът ми бързо се охлади.

Гетънби намали скоростта и отби във вътрешната лента. Магистралата свърши и завихме на юг към Уинчестър.

— Търсим полицейски мотор с проблясваща светлина. А, ето го — каза Кена и Гетънби спря роувъра пред паркирания мотор.

Полицаят пристъпи до прозореца на колата.

— Остават ви около десет километра, господине — съобщи той с мек хампширски акцент. — По тесни, криволичещи пътища. Искате ли да ви заведем?

— Да, моля — отговори Кена. — Тесни, криволичещи пътища — добави той на себе си.

Последвахме синята светлина по черния път. Най-послед полицаят сви в букова гора. Земята бе твърда от ноемврийския мраз и продължихме право напред, докато стигнахме до полицейска кола, паркирана встрани от пътя. Колата беше бяла, с червени и сини черти по нея. Зад нея се виждаше един „Ленд роувър“, а още по-назад в гората имаше черен мерцедес. Онзи черен мерцедес. Излязохме от колата. Сидал, който очевидно се бе събудил току-що, вървеше зад нас.

Навън ни чакаше група униформени и цивилни полицаи. Бяха закачили мощен фенер на един нисък клон. На задното стъкло на мерцедеса имаше лепенка с „F“ на нея, а на регистрационния номер се виждаше цифрата 75. Кена се представи делово на униформения началник, който на свой ред го представи на един от цивилните, но определено не направи от това светско събитие.

— Моля, свършете работата си, господин Мур — обърна се той към мен.

— Внимавайте къде стъпвате — посъветва ме униформеният сержант, който ме придружи до мерцедеса.

Един от полицаите насочи силен лъч светлина към лицето на мъртвеца.

— Господи! — възкликнах. — Какво е станало с очите му?

— Страхувам се, че враните са, виновни, господине — отговори сержантът. — Пролетно време правят това с живи агнета, ако успеят да ги отмъкнат от майките им. Гадни копелета са. А това е било деликатес извън сезона, може да се каже. Е, поне вече е бил мъртъв.

Главата му бе облежната на рамката на вратата, а малката, чиста дупка в средата на челото му не изглеждаше така смъртоносна, както кървавата каша, която птиците бяха направили от очните му кухини. Прозорецът беше смъкнат наполовина. Ако е бил оставен така, единственото, което е било нужно на враните, за да закусят, е било да кацнат на ръба на стъклото. Внезапно си спомних как се бях пошегувал с Кена за изгризания от рибите труп, който ми предстоеше да видя, и ми се зави свят.

— Добре ли сте? — попита сержантът.

— Оставете ме за момент — помолих и погледнах към тъмните форми на високите букове.

Чак тогава забелязах накацалите по тях врани. Десетки врани, които се настаняваха удобно за през нощта. Искях да се махна оттук колкото се може по-бързо. Обърнах се към мъртвеца в колата.

Наистина беше той. Човекът от каютата ми, който се бе приближил към мен със спринцовка в ръката и бе затръшнал вратата под носа ми.

— Името ви, господине?

— Моето име? — запитах учудено и забелязах, че сержантът държи бележник в ръка. — О, Антъни Мур — казах и съобщих адреса си.

— Познавате ли този човек, господине?

— Да, познавам го.

После му разказах къде и как бях срещнал човека, който сега бе мъртъв.

ГЛАВА ТРЕТА

Пристигнах на пристанището в Хавър един час преди отплаване и без проблем си взех билет за ферибота. Беше средата на ноември, извън сезона на отпуските и стачките, и палубата за коли бе полупразна. Изключих двигателя, а морякът, който ме бе довел до мястото за паркиране, пхна глава през прозореца.

— Дръпнете ръчната спирачка докрай, моля — каза той.

— Тежко пътуване ли ни очаква? — запитах.

— Има леко вълнение — отговори той и тръгна към следващата кола.

По това време на годината през Канала превозваха повече камиони, отколкото леки коли. Шофьорите на дългите тирове подлагаха подпори под колелата на камионите и ремаркетата си. Дръпнах здраво ръчната спирачка и събрах нещата си — малко куфарче, дебел рибарски пуловер и непромокаемо яке. Приготвих се да се разхождам по палубата през нощта, защото с нетърпение очаквах завръщането си в Англия след месеци тежка работа в изгнанието, което сам си бях наложил.

Последната кола беше черен мерцедес с парижки номер. Паркираха го близо до вратата и докато отивах към коридора за горната палуба, видях шофьора му, сгъшен в яката на палтото си, заровил брадичка в плетения шал и с мека шапка, нахлупена ниско над челото му. Приличаше на жертва на жестокия грип, нападнал Франция този месец. Вестниците бяха пълни с истории за него.

Отправих се към ресторанта, който беше почти празен. Запазих си маса за след един час и отидох до бара за един бърз скок. После излязох на палубата, за да наблюдавам излизането ни от пристанището.

Оставих куфарчето на близката пейка, нахлузих пуловера и непромокаемото яке и отидох до парапета. Макар да се намираше на подветрената страна, той бе доста студен и мокър. Дъждът биеше косо, завъртан от силния вятър, който духаше в лицето ми. Притиснах скъпоценното куфарче до себе си, сякаш държах новородено бебе,

което можеше да бъде отнесено от бурята. Точно това и стана все пак, макар и малко по-късно.

Куфарчето съдържаше плода на шестмесечната ми изолация в Югоизточна Франция — пиеса в две действия, много по-добра от последната. През цялото време бях работил в някакво странно състояние на вдъхновена съсредоточеност и умора, бях се вживявал в пиесата, вниквал в характерите и значението ѝ, и накрая бях постигнал такава пълнота, както никога преди това. Затова притисках куфарчето до себе си и с удоволствие наблюдавах хората, които се трудеха да изведат кораба в морето.

Фериботът се отдели от мястото си и погледнах към пилотните корабчета, закотвени от вътрешната страна на пристанището. Макар и заслонени, те се люлееха неспокойно и подсказваха, че ни очаква бурно пътешествие. Минахме покрай американски танкер с надпис „Галвестън“ и завихме към външното пристанище. Корабът спря за момент, после потегли бавно. Вятърът го пое и наклони нежно, подобно на двуетажен автобус по неравен път. През по-голямата част от пътя се движихме по този начин.

Вече не стоях на подветрената страна и дъждът плющеше с такава сила, че само изключително здрави мушамени дрехи биха му устояли. Реших, че достатъчно съм се позабавлявал и настудувал, и тръгнах обратно към топлината и светлината на палубата.

Миналия ден бях вечерял яребици в един хотел в Жиен на Лоара, но днес реших да залагам на сигурно и си поръчах пържола със сирене и половин бутилка бургундско. Никога не бях пътувал по море в такава време. Ако ме заплашваше морска болест, това бе най-подходящата нощ за нея. Възрастен човек, с вид на грижлив стюард, подкрепяше жена си на излизане от ресторанта. Старата дама беше прежълтяла като пергамент.

Храната пристигна и аз се заех с нея енергично. Бях вечерял навън само няколко пъти, откак се намирах във Франция. И нито веднъж през последния месец, прекаран в усилена работа. Чувствах се като монах, освободен от килията и спуснат в бурния светски живот. Замаян от бягството от седмиците самота и внезапното чувство на задоволство, което никога не идваше, докато не напиша думата „Завеса“ в края на пиесата.

Най-последно въодушевлението ме завладя напълно и когато стюардът разчисти остатъците от вечерята и ми донесе кафето, сложих куфарчето на масата и извадих пиесата, за да ѝ се порадвам.

— Вие сте Антъни Мур, драматургът, нали? — запита ме глас с американски акцент.

Един успех в лондонски театър не ви прави прочут. Вероятно човекът си бе припомнил името ми с помощта на надписа „Антъни Дж. Мур“, гравирани върху куфарчето, принадлежало в миналото на баща ми, провинциален ирландски адвокат, прекалено горд, за да се задоволи само с инициали, или да ме кръсти с име, различно от това, което бе достатъчно добро за него. Но все пак останах твърде изненадан.

— Да — отговорих. — Но името ми не е чак толкова известно.

— Ние със съпругата ми сме на почивка. В Лондон изгледахме пиесата ви, преди да потеглим за Париж. Поздравявам ви, господин Мур. Чудесна пиеса.

— Благодаря ви — казах. — Много ви благодаря.

— Не, господине, аз ви благодаря. Това бе една от най-приятните вечери, които съм прекарвал в театъра.

Той погледна към ръкописа на масата.

— Това новата ви пиеса ли е?

— Да. Току-що я свърших. Преди два дни.

— Пожелавам ви успех с нея. Сигурно се чувствате прекрасно.

Беше дребен мургав човек, с дружелюбен и топъл глас. Тръгна си и седна до една от масите, където бе настанена голяма група. Всички бяха добре възпитани и не се обърнаха да се вторачат в мен, но по някакъв начин всеки от тях успя да ми хвърли по един поглед.

Ако това беше славата, то тя ми харесваше. Бе абсолютно различна от усещанията, предизвикани от доброжелателните критики в пресата. Човечността на този различен подход стопли душата ми.

В същото време обаче се почувствах и странно разголен. Седях до масата, където лежеше новата ми пиеса, и бях принуден да играя ролята на драматург, наблюдаван от публика. Искаше ми се да мога да се оттегля в самостоятелна каюта, където да си вдигна краката на масата и да прочета пиесата на спокойствие, а после кротко да потъна в сън, унасян от люлеенето на кораба.

Стюардът бе оставил сметката ми на масата. Добавих щедър бакшиш с последните си френски франкове, прибрах пиесата в куфарчето, взех палтото и пуловера и се отправих към вратата, а после към кабинета на домакина.

Приближих се забързано до стъклената кабина, а жената зад прозореца ме изгледа, намръщи се и поклати глава. После сведе очи и възобнови попълването на някакъв документ. Очевидно това означаваше, че офисът е затворен за през нощта, но изпитвах истинска нужда от каюта, затова почуках по стъклото. Тя вдигна очи към мен, а аз ѝ се усмихнах жизнерадостно. Жената отвори прозорчето и ме погледна с онзи изпитателен поглед, който не отстъпва пред нищо. Беше хубава жена, явно францужойка, и не особено любезна.

— Нуждая се от каюта — казах.

— Приключихме списъка с каютите преди цял час — каза тя с едва доловим акцент и се протегна към прозореца.

— Разбирам — казах. — Но ако има поне една незаета каюта, много бих искал да я получа.

— Не чухте ли повикването? Навсякъде по ферибота има високоговорители.

— Бях в ресторанта.

— Там също се чува.

— Аз бях там, за да вечерям.

Тя повдигна вежди.

— Съжалявам — каза тя.

— Вижте, наистина се нуждая от кабина. Какво можем да направим по въпроса?

Извадих чековата си книжка и я оставих на плота пред мен. Пет минути по-късно имах уредена каюта. Взех ключа и тръгнах предпазливо по тесния коридор, като внимавах клатушкането на кораба да не ме запокити във вратата на някой невинен спящ човечец. Стигнах до каютата и сравних номера на вратата с този на ключа. Отключих тихо. Бях страхотно доволен от себе си. Спомням си, че се усмихвах, докато отварях вратата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Умиращият лежеше чисто гол на койката. Имаше сиви, широко отворени очи, вторачени в мен ужасено. После те сякаш потънаха в орбитите си, а тялото му се сгърчи в спазъм и падна назад, предавайки се на смъртта с няколко последни потръпвания на крайниците. Стори ми се, че се смаява, докато го гледам. Лицето му се завъртя бавно към стената. От устата му течеше тънка струйка кръв.

В следващата секунда върху тялото бе хвърлено одеяло, което го покри до врата. Мозъкът ми започна да функционира отново и забелязах и другия човек в каютата. Първо познах кафявото палто, сивия плетен шал и меката шапка с доста широка периферия, която бе хвърлена върху другата койка. Беше човекът от мерцедеса, качил се на ферибота в последния момент. До шапката му лежеше голяма черна чанта, която приличаше на лекарска. До нея имаше малка отворена кутия, елегантно подплатена с червено кадифе, в която проблясваха стъклени спринцовки.

Човекът стоеше и ме гледаше безизразно. Висок около метър и осемдесет, с малка, чернокоса, добре подстригана глава, доста остри черти и нещо като тънък мустак над тънките му устни.

— Кой сте вие? — запита той.

— Това е моята каюта — отговорих абсурдно, а после на свой ред запитах: — Какво му направихте?

— Глупости, това е неговата каюта — възрази мъжът.

Гласът му притежаваше онази странна съвършена интонация, внесена в английския от австрийците, галеца гласните с нежност, която говореше за по-добро възпитание, отколкото получаваха и най-аристократичните англичани.

— Той има ужасно тежък пристъп от морска болест — продължи приятният глас. — Приспах го. Когато се събуди, ще бъде съвсем добре.

Човекът вдигна дясната си ръка и пристъпи към мен. Спринцовката в ръката му съдържаше някакъв бледожълт разтвор, а

иглата сочеше очите ми. Отстъпих назад, хипнотизиран от иглата, като заек, подплашен от невестулка. Беше невероятно преживяване. Корабът вече не се люлееше толкова силно, но бе така наклонен настрани, че той стоеше малко над мен. Това имаше ефекта на сюрреалистичен кадър от филм, но ефектът бе нарушен от проблясващия реализъм на иглата, насочена към лицето ми. Успях да отместя погледа си от спринцовката и погледнах към човека. Усмиваше се кротко, а очите му бяха спокойни и вежливи. После заговори отново:

— Това не е вашата каюта. Сгрешили сте. Що се отнася до пациента ми, при някои хора морската болест е в опасно тежка форма. Той е един от тях. Моля ви, отидете си и ни оставете на спокойствие.

— Струва ми се, че е мъртъв — възразих. — Мисля, че сте го убили. В моята каюта.

Мъжът изостави любезните маниери.

— Държете се ужасно тъпо — каза той.

Звучеше раздражено и нетърпеливо, точно като ядосан лекар, принуден да се разправя със смахнат непознат. Щях да се зарадвам, ако бе изпуснал нервите си или бе показал някакви признаци на тревогата на убиец, заловен по време на деянието. Зачудих се дали няма да ме убеди въпреки всичко, а следващите му думи допълниха объркването ми.

— Ако мислите, че това е вашата каюта — каза той учтиво, — идете да поговорите с управителя, или както го наричат тук на кораба.

— Добре — съгласих се. — Ще го направя. Но, първо, позволете ми да го видя.

Внезапно меките кафяви очи се изпълниха с ярост.

— Върви по дяволите! — изсъска той и затръшна вратата под носа ми.

Останах вторачен в номера на вратата. Там пишеше „23“. Погледнах отново към ключа и на него видях същия номер.

Усетих, че треперя. Все пак не бе успял да ме убеди. Изпитвах абсолютна увереност, макар че съмнения се бяха прокраднали за момент в мислите ми. Знаех, че зад вратата има един жив човек и един мъртъв.

Забързах по коридора и нагоре по стълбите към кабинета на домакина. Тази част на кораба беше безлюдна, заета от разумни

пътници, спящи спокойно или взимащи душ, преди да си легнат.

Жената в офиса не се зарадва на появата ми. Поклати неодобрително глава, без да възнамерява да общува с мен. Ударих по стъклото пред нея с юмрук. Устните ѝ се изпънаха в тънка черта, тя се изправи и изчезна в задната част на кабинета. Ударих стъклото отново.

— Моля ви, престанете, господине — каза мъжки глас.

Французойката се появи отново, придружена от едър, мускулист служител.

— Какво има? — запита той. — Защо правите сцени?

Служителят помръдна леко глава. Осъзнах, че все още наоколо има хора, които излизат от ресторанта или си пожелават лека нощ.

— Слушайте! — казах развълнувано. — Първо, в каютата ми има човек.

Показах ключа си като доказателство, каквото и беше в известен смисъл. Той го взе от мен.

— Добре — съгласи се служителят. — Това е първото. Какво е второто?

Оставих куфарчето на пода, пуснах дрехите, които бях разнасял цяла нощ, и успях да намеря цигарите си. Отново треперех и едва запалих. Мъжът ме изчака с търпението и скептицизма на полицай.

— В каютата ви има човек — повтори той. — Искате да ми кажете и още нещо.

Откак бях завършил пиесата, се опитвах да не пуша. Постигнах успех в продължение на два дни, но носех цигарите със себе си, за да не се изнервям прекалено много без тях. Внезапно се ядосах на слабата си воля. Всмукнах силно от цигарата.

— Да — отговорих вбесено. — Има и още нещо. В каютата ми има мъртвец. Видях го как умира. Убиецът е в каютата ми заедно с него.

За по-малко от три секунди се озовах в кабинета на домакина. Доколкото разбихах, той ме бе вкарал там, здраво хванал ръката ми, като краката ми едва докосваха пода. Мадам влезе след нас, носейки куфарчето, палтото и пуловера ми.

— Дайте да видя паспорта ви — каза домакинът и ме настани на един стол.

— По дяволите... — започнах.

— Паспорта! — повтори той.

Подадох му го. Той огледа внимателно снимката, а после и мен самия.

— Дадох му каютата, след като списъкът вече бе приключен — съобщи французойката.

Домакинът се обърна към мен.

— Този ключ отвори ли вратата?

Кимнах.

— Отговорете ми — нареди той.

Вече бях настанен в безопасния офис, а този човек се заемаше компетентно с положението. Успокоих се и си възвърнах самоконтрола. Треперенето спря. Дори загасих цигарата. Разказах драматичната си история бързо и стегнато. Когато свърших, французойката ме гледаше замислено, сякаш бе почти готова да промени първоначалното си мнение за мен, според което бях досаден идиот.

Домакинът заговори по телефона:

— Босън — каза той, — прати двама мъже в кабинета ми. Веднага.

После затвори и се обърна към французойката:

— Стефани, когато горилите на Босън се появят, изпрати ги в двайсет и три. Искам ги там колкото се може по-скоро, но да вървят спокойно, а не да тичат. А сега — каза ми той — хайде да отидем да видим какво става.

Той застана с гръб към мен, отключи едно чекмедже и прехвърли нещо от него в джоба на самото си. Каквото и да беше, очевидно бе доста тежко.

— Пистолет ли е това? — запитах.

— Не, разбира се — отговори той. — Хайде.

Пистолет или не, той явно смяташе, че може да се справи с всеки убиец, който се крие някъде из поверените му каюти. Домакинът имаше масивна глава, абсолютно плешива, спокойно лице с едра, заоблена челюст и хладни сини очи. Не се съмнявах, че е най-подходящият човек за работата. С еднакъв успех можеше да е директор на затвор с усилена охрана или на петзвезден хотел. Радвах се, че е предпочел морската кариера.

Слязохме долу и тръгнахме по коридора. Той вървеше, без да бърза прекалено много, а аз се опитвах да го настигна с нестабилната

походка на несвикнал с морето човек, попаднал на люлеещ се кораб. Вероятно вятърът се бе променил или пък курсът ни, защото огромният ферибот почти подскачаше по вълните. Осъзнах, че съвсем нелогично съм започнал да се тревожа за колата си. Чудех се дали има опасност някой от гигантските тирове, връщащи се от Турция или някое подобно далечно място, да се изплъзне от подпорите си и да превърне пезото ми в метални отпадъци. Надявах се, че вместо него ще смачкат мерцедеса.

Желязната ръка на домакина ме побутна към каюта 23. Той ми пхна ключа в ръката и ми направи знак да отключи вратата. После бръкна в джоба си и кимна. Завъртях ключа и вратата се отвори. Домакинът остана на прага за момент, после влезе вътре.

— Влезте, господин Мур — каза той. — Заповядайте.

Каютата беше празна. Вратата към банята бе отворена и видяхме, че тя също е празна. Появиха се двама едри моряци и погледнаха към нас с изпълнени с надежда очи.

— Съжалявам, момчета — каза домакинът. — Нямаме проблеми. Получихме оплакване за прекалено шумен купон, но хората вече се укротиха.

— Значи няма да има веселба — чу се разочарован глас с шотландски акцент изпод гривата от къдрава рижа коса.

— Нищо, с което не мога да се справя, господин Макелрой — твърдо отвърна домакинът.

Двамата моряци ме изгледаха внимателно, съгласиха се с него и се оттеглиха с нежелание.

Домакинът затвори вратата след тях, седна на леглото на мъртвеца и ми направи знак да се настаня срещу него. После вдигна крака и се просна удобно на леглото с ръце зад главата си.

Сигурно изражението на лицето ми се бе променило, защото той ме загледа напрегнато, а в очите му се четеше още нещо, освен съмнение и скептицизъм. После му дойде някаква идея.

— Господин Мур, били ли сте актьор, преди да започнете да пишете пиеси?

— Не, не съм — отговорих. — Откъде знаете, че пиша пиеси?

— Прочетох в паспорта ви — „професия драматург“.

— Разбира се. Не, никога не съм бил актьор, а и тази вечер не съм изпълнявал роля, ако това имате предвид.

— Е, признавам, че нещо подобно ми се въртеше из главата.

Той се вторачи замислено в краката си и за известно време не промълви и дума.

— Ще претърсите ли кораба? — запитах накрая.

— Не — отговори той. — Не възнамерявам да го правя. Ако тук е станало убийство, както казвате вие, трупът отдавна е изчезнал. Аз лично бих могъл да изнеса тялото оттук и да го метна зад борда за по-малко от една минута. Не бих си и помислил да го крия някъде на кораба.

Той продължи да оглежда краката си, докато отново се почувствах длъжен да наруша мълчанието.

— Мислите ли, че съм си измислил всичко? — запитах.

— Спрях се на тази мисъл — отговори той, — но не ѝ вярвам напълно. Чудех се дали господин Антъни Мур — драматург — не търси безплатна реклама, но и това не ми се струва вероятно. Запитах се дали не ви хлопа дъската — понякога си имаме работа с подобни пътници, които обичат да си измислят приключения. Но вие не ми се виждате подходящ и за тази група.

Отново наблюдение на краката и тишина.

— Значи вярвате, че е имало труп? Вярвате, че съм видял как убиват човек, проснат на това легло?

Домакинът завъртя глава към мен и в очите му проблесна смях.

— Натиск ли ми оказвате, господин Мур? — попита той, като спусна крака от леглото и седна. — Добре. Вярвам ли, че е имало труп? Надали. Вярвам ли, че сте видели как убиват човек на това легло? Може да се каже, че вярвам. Не знам дали очите ви са видели, но смятам, че въображението ви им е помогнало. Ще ви кажа какво виждам аз. Пред мен стои човек, който е работил усилено в продължение на месеци. Вероятно е живял съвсем сам и е вложил всичко от себе си в творбата си.

Той повдигна ръка, за да предотврати очевидния въпрос.

— Стюардът, който ви е обслужвал, ми донесе вечерята. Разказа ми всичко за вас. А и аз ви видях да пийвате в бара преди вечеря. Изглеждахте преbledнял и изморен. Стояхте самотен, вгълбен в себе си, изпълнен с триумф. Но в същото време имахте вид на човек с ужасно обтегнати нерви. Като онези луди, които току-що са преплували Атлантическия океан в малка лодка.

Домакинът прекъсна речта си и ме погледна в очите, кимайки.

— Трябва да се видите — каза той. — Отидете и се погледнете в огледалото.

Останах на мястото си.

— Говорих с онзи човек — казах. — Взех каютата, след като списъкът бе приключен. Той не е знаел, че това ще стане. Смятал е, че няма никакъв риск или поне е по-малък, отколкото ако той лично наеме каютата и го запомнят. Този човек пристигна на ферибота опакован до веждите. Искал е да не го забележат, затова е проникнал в празна каюта, принудил е някак си жертвата да дойде тук и го убил.

Когато свърших обяснението си, станах и отидох да се погледна в огледалото над мивката. Приличах на жертва на божия гняв. Ако сега изчезнех от кораба и доплувах до някое западно пристанище, съобщавайки, че идвам от Бостън, доста хора щяха да ми повярват. Лицето ми беше бледо и заслабнало, сякаш съм бил на принудителна диета. Очите ми бяха зачервени, трескави, хлътнали дълбоко в тъмните кухни. Но най-ужасно бе дишането ми. Дишах тежко през устата и си личеше, че съм прекалено напрегнат. Това лице никак не ми хареса и бързо му обърнах гръб.

— По дяволите, господин...

— Сътън — отвърна той. — Джон Сътън.

— Господин Сътън — казах, — изслушах думите ви, но не са верни. Ако си въобразявах нещо... Е, аз не пиша от този вид пиеси. Не се занимавам с изчезващи трупове и загадъчни австрийци, маскирани като лекари.

— Това пък какво общо има? — попита той. — Вие писателите имате доста развинута фантазия. Вижте Вирджиния Улф, Стайнбек, Хемингуей, Скот Фицджералд. Улф е достигнала до момент, когато казва, че писането на всяка дума напомня за бутане на тежък камък нагоре по хълм. Вие се вглеждате прекалено много в себе си. Ницше беше казал нещо по въпроса. Според него трябва да помниш, че когато се вгледаш в бездната, тя веднага отвръща на погледа ти.

Вторачих се в него за момент и се засмях. Не можах да се въздържа, но в смеха ми нямаше присмех и той не се обиди.

— Ако бях музикант, щяхте ли да ми съобщите имената на изкукуруигали композитори?

Той се усмихна.

— Не — отговори. — Просто по време на пътуванията чета много. Това е всичко. Ако бях на ваше място, щях да забравя случилото се. Полицията не може да направи нищо с това, което ми разказахте, аз също.

Домакинът се изправи и допълни:

— Имам чувството, че вече не искате тази каюта. Да ви намерим ли друга?

Поклати бавно глава. Неохотно си признах, че не бих могъл да направя нищо повече, за да го убедя. Ако „моят“ убиец искаше да се крие, щеше да си остане скрит. Можех да изчакам потеглянето на мерцедеса на следващата сутрин и да кажа: „Това е той.“ Но какво щеше да докаже това?

— Добре — казах. — Добре. Но не искам каюта.

— Билетът ви дава право на кушетка в спалния салон — съобщих ми той. — Ще се чувствате по-добре в компания. Кроткото хъркане наоколо ще ви помогне да се отпуснете. Елате в офиса и си вземете нещата. Как платихте за каютата си?

— С чек.

— Ще го скъсаме и ще отменим резервацията. Хайде, елате.

Спомних си кървавата вадичка, потекла от устата на мъртвеца, и се наведох към стената, където той бе облегал лицето си. Не се виждаше нищо. Последвах Джон Сътън, страхотния домакин, обратно към кабинета му и госпожица Стефани. Тя ме изгледа презрително, така както само францужойките могат, подаде ми куфарчето, пуловера и якето. После, спазвайки указанията на Сътън, ме поведе през кораба към спалния салон и ме настани. Тръгна си, без да се сбогува.

Седях, или по-скоро лежах, заслушан в звуците, които издаваха спящите. В просторната зала, населена със заспали хора, беше полутъмно и спокойно. Люлеенето на кораба действаше приспивателно.

В главата ми обаче се въртяха образите и картините, които видях в каюта 23, и ме държаха буден. Мислите ми препускаха безцелно. Изведнъж със закъснение се сетих, че убиецът може да пожелае да се отърве и от мен — свидетеля. След малко осъзнах, че доколкото той знаеше, посещението ми при домакина не бе довело доникъде. Никой от пътниците не бе притесняван или разпитван. Убиецът не беше оставил следи зад себе си. Единственото, за което можеше да се

тревожи, бе дали на брега в Саутхемптън няма да го чака полиция. Но междуременно за него бе по-разумно да си кротува и да ме остави на мира.

Ако ме откриеха мъртъв или изчезнех, това щеше да потвърди моята история пред управата, а тъй като от посещението ми в кабинета на домакина не бе произлязло нищо, убиецът сигурно беше убеден, че никой не ми е повярвал. Сигурно му се искаше да ме смятат за абсолютно смахнат, но в момента не можеше да направи нищо повече по въпроса. Оставаше му само да изчака. Това беше последната ми съзнателна мисъл за нощта.

Събудих се от яркото слънце. Около мен хората се раздвижваха, разкършваха схванатите си крайници и се отправяха към банята, стиснали хавлии и четки за зъби. Корабът продължаваше да се люлее. Погледнах през прозореца и видях, че морето е доста бурно. Надигаха се огромни вълни с пенести гребени. Вятърът носеше бели облаци по синьото небе.

Сънят ми беше изпълнен с кошмари и когато се събудих, осъзнах, че един от тях бе съвсем реален, но жизнерадостното време и мисълта, че скоро ще слеза от кораба и ще потегля към Лондон, където ще предам новата пиеса на агента си, ме изпълни с оптимизъм. Предишната нощ бях объркан, защото не бях на мястото си, но по отношение на агенти, режисьори и импресарии знаех за какво става дума. Четката ми за зъби, кърпата и електрическата самобръсначка се намираха в безценното куфарче, стиснато здраво между краката ми. Лицето, което ме погледна в огледалото, вече приличаше на моето. Това ме зарадва и се отправих в търсене на закуска в много по-добро настроение, отколкото бях очаквал.

Наслаждавах се на компанията на всички непознати, чието весело бърбене държеше далеч от мен кошмарната сцена в каютата. Шумът не можеше да прогони спомена ми, но поне помагаше на собствените ми усилия да не се съсредоточавам върху него.

Групата, към която се присъединих, мина по палубата на път към кафенето. Всички обсъждаха възторжено чудесното време, вълните и приближаващия бряг на остров Уайт. Вървах с тях доволно, като овца, заела мястото си в стадото. Стигнахме до входа на ресторанта, пред който се бяха струпали доста хора. Наредих се и търпеливо закачах реда си.

Тогава се случи невероятното.

Отнякъде се появи един мъж и се блъсна в мен. Ударът не беше много силен и аз автоматично казах:

— Извинете.

— Вината е моя — отвърна той.

Внезапно кракът му се оплете някак си в моите и се проснахме на палубата във възел от ръце и крака. Скъпоценното ми куфарче се озова в ръката му.

Ръката се протегна към парапета и внезапно осъзнах какви бяха намеренията му.

— Недей! — изкрещях, но едва чух гласа си. — Не го прави! Куфарчето е адски ценно. В него е новата ми пиеса.

— Да — каза той и се усмихна. — Знам.

Все още с усмивка на уста той прехвърли куфарчето над парапета и го пусна. Видях го как пада надолу и цопва във водата. Вълните го отнесоха навътре в бурното море.

Мъжът бе коленичил, когато се обърнах към него. Гледаше ме със странен поглед. Усмивката презрително ме дразнеше. Изкрещях яростно и се хвърлих върху него. Стиснах го за гърлото и той падна назад, като удари главата си в палубата. Продължих да я удрям в пода и да го разтърсвам като териер, хванал плъх. Мъжът не отвърщаше на ударите ми, само се мъчеше да се предпази от щетите, които се опитвах да му нанеса.

Всичко свърши бързо. Бях дръпнат от него и изправен на крака от половин дузина шокирани пътници.

— Горкият дребен дявол! — чух да казва един от тях, докато помагаше на врага ми да стане.

Забелязах, че онзи мръсник бе поне двајсетина сантиметра по-нисък от мен.

— И без никаква причина — обади се друг от пътниците.

Дребосъкът отклони помощта на доброжелателите си, изтупа дрехите си и съобщи, че отива в каютата си, за да се измие. После изчезна от сцената.

— Ще трябва да дойдете с нас, господине — обади се познат глас.

Видях горилите от предишната нощ — Макелрой и приятеля му, — които бързо ме поведоха по коридора.

Озовах се в малка стая с бюро и няколко стола. Приличаше повече на стая за разпити, отколкото на обикновен офис. Бюрото беше голо, с изключение на един пепелник. Нямахме шкафове, нито каквато и да е следа от работещи тук. Място, където прибират лошите момчета. Не приличаше на килия, но щеше да свърши работа.

Влезе домакинът. Тази сутрин не използваше метода на продължителните мълчания.

— Ако човекът, когото сте нападнали, пожелае да ви обвини, ще ви предадем на полицията в Саутхемптън — каза той. — За всеки случай ще останете тук с Макелрой, докато акостираме и разчистим кораба. Дайте ми ключовете от колата си. Ние ще я свалим на брега.

Това напълно ме вбеси.

— Господин Сътън — започнах, — дребното копеле хвърли пиесата ми в морето. За нея щях да получа поне 50 000 лири, може и много повече.

— Значи загубата е доста голяма — отвърна той спокойно. — Сигурен съм обаче, че той не е направил нищо подобно. Просто вие двамата сте паднали и куфарчето е паднало зад борда. Всички, които са ви видели, твърдят, че нападението не е било провокирано.

Той замълча за момент, после добави:

— Мисля, че сте доста изнервен, господин Мур. Струва ми се, че трябва да отидете на лекар и да потърсите съвет. Но това няма нищо общо с мен. Вие ще си решите. Откак се качихте на кораба, имаме проблеми с вас, а сега нападнахте невинен човек. Приятен ден — каза той, после се обърна към Макелрой: — Не го пускайте да излезе оттук, докато господин Уебстър не дойде за него. Ще ви изпратя кафе и нещо за ядене.

Той се оттегли, а аз усетих ужаса от случилото се. Най-страшното бе загубата на пиесата, рожбата на въображението ми, но колкото и да е смешно, съзнанието ми бе заето преди всичко от мисълта, че домакинът вече не вярва на нито една моя дума. Случката на палубата е била добре обмислена. Дребосъкът не се спъна в мен случайно, нито пък хвърли куфарчето ми зад борда от чиста злоба. Беше го направил нарочно и бе изчакал да се хвърля върху него.

Заедно с мъката от загубата на пиесата и гнева от това, че снощи и тази сутрин бях манипулиран така успешно от тези хора, които и да бяха те, в мен започна да се прокрадва и неприятно чувство на страх.

Бяха прекалено умни за мен. Ако не бяха приключили с мен, то бъдещето ми не изглеждаше доста розово. Всъщност изглеждаше твърде мрачно.

Дребосъкът не отпрати никакви обвинения към мен. Час по-късно шофирах по пътя към Лондон, оглеждайки се за черния мерцедес. Не свлях очи от огледалото за обратно виждане. Струваше ми се, че приличам на врабче, което търси следи от хищен ястреб.

ГЛАВА ПЕТА

Когато свърших историята си, сержантът и аз се спогледахме в тъмнината, после, сякаш по взаимно съгласие, хвърлихме поглед към колата и лицето на мъртвеца с окървавените очни кухини и бързо отместихме очи.

Сержантът каза:

— Можете ли да опишете човека, с когото сте се борили на палубата?

— Господи! — възкликнах. — Не може ли да довършим разговора някъде другаде?

— Може — съгласи се той. — Елате обратно в колата. Ще поговорим там.

Тръгнахме обратно. Кена и Гетънби, които бяха застанали до нас, за да чуят какво разказвам на сержанта, отидоха да огледат трупа. Сидал стоеше зад мерцедеса и оглеждаше дърветата, които се издигаха в мрака, сякаш те го вдъхновяваха по някакъв начин. Вероятно му говореха нещо. За мен обаче там имаше само врани.

— Когато бях малък, стреляхме по тях — каза той, когато минах покрай него.

— Заради агнетата ли? — попитах.

— Да — отговори той с дрезгавия си, лишен от акцент глас. — А от дебелите правехме пай. Ял ли си някога пай от врани?

— Не — отвърнах. — И никога няма да го направя.

— Мой ред е — каза той, когато Кена и Гетънби се върнаха, и се отпрати сам към мерцедеса.

Ние се присъединихме към останалите. Полицайте се набутаха в бялата кола, а ние се настанихме в черната, където униформеният сержант записа това, което успях да си припомня за човека, хвърлил пиесата ми в морето: дребен, блед, оплешивяващ, с тъмни очи. Учудих се, че помня толкова малко. Сержантът ми благодари и се премести в предната кола. Ние зачакахме Сидал.

Полицаят, който ни доведе в гората, заговори на Гетънби: — Искате ли някой да ви заведе? — попита той.

— До пристанище Госпърт? — учуди се Гетънби. — Полицейски ескорт? Няма нужда, благодаря.

— В някой от близките дни — обади се Кена — ще се загубиш някъде и това ще ти даде добър урок.

Продължихме търпеливо да чакаме Сидал. Двигателят на колата работеше, за да поддържа топлината. Никой не говореше. Полицаят стоеше до мотора си и масажираше облечените си в ръкавици ръце. Най-после Сидал се появи, спря да поговори с двамата мъже, които стояха до ленд роувъра и чакаха идването на линейката, наведе се елегантно, за да се сбогува с обитателите на бялата кола, качи се при нас и седна до мен.

Гетънби даде газ и потеглихме към крайбрежието.

Кена не чака дълго.

— Познаваш го, нали, Хари?

Устата на Сидал се отпусна в саркастична усмивка.

— Какво ни казва паспортът му, Джералд?

Неочаквано си бяха заговорили на малки имена, но отношенията им изглеждаха по-отчуждени от когато и да било преди.

— Хуго Винклер — отвърна Кена. — Австрийски паспорт, възраст четиридесет и седем, лекар.

— Хуго Винклер — повтори Сидал. — Добре, добре.

Това беше всичко, което каза.

Кена се наведе напред, сякаш току-що си беше тръгнал от погребението на скъп човек и бе обзет от емоции. Сидал се отпусна назад в ъгъла си и извади пакет „Голоаз“. Запали една с великолепна златна запалка „Дънхил“. Облак дим се понесе над главата на Кена.

Гетънби стигна до магистралата и елегантно се вля в движението.

Огледът на тяло в моргата в Нюпорт на остров Уайт бе по-чиста работа, отколкото преживяването в гората с накачалите по дърветата врани. Огледах восъчното лице на човека, когото бях видял да умира на койката във ферибота. Приличаше повече на маска на смъртта, отколкото на собственото му лице. Зачудих се какъв ли е бил като жив.

Удостоверих самоличността му, минахме отново през задължителните формалности, а после всички изглеждаха нетърпеливи

да приключат с това и да се върнат в града.

Влязох в рубката на полицейския катер, за да се стопля, и попаднах на Гетънби, който разпитваше човека на руля за подробности по нощната навигация, за да може следващия път да се справи сам. Излязох навън на студа.

Кена стоеше на кърмата заедно със Сидал, който гледаше надолу към водата. Седнах на спасителната лодка. Кена се раздвижи и застана плътно зад Сидал, сякаш щеше да го арестува.

— Хари — каза той. — Кой беше човекът в колата?

— Хуго Винклер — отговори Сидал на черното, студено море под него. — Също така познат като Ото Улман. Истинско име — Клаус Берменд, роден в Грац, Австрия, преди почти петдесет години. Студент по медицина в Хайделберг, но не успял да завърши. Пренасяше хероин от Марсилия до Виена и получи пет години за това. После, три години за убийство в Потсдам, но излезе, след две...

— Потсдам беше в Източна Германия — прекъсна го Кена.

— Така е — съгласи се Сидал. — Не знаем за какво убийство точно става дума. Продължи да продава хероин в Германия, след като спря да го пренася през границата. Обича да си играе с „наркотиците на истината“ — това е хобито му. Наемник. Изкарва добри пари по различни начини.

Кена заобиколи Сидал и постави ръка на рамото му, за да го накара да се обърне и да го погледне в очите. Сидал наклони глава, за да огледа ръката на рамото си, но позволи да бъде обърнат. Движението му приличаше на свиване на рамене. Едрото ирландско лице над него беше почти отчаяно.

— Това означава, че и ти си вътре, нали, Хари? — запита Кена.

— Страхувам се, че е така, Джералд. Определено е така.

Сидал нежно свали ръката на Кена от рамото си.

— Знаеш ли, Хари — започна Кена, — когато преди малко ми разказваше за този Винклер-Улман, ти говореше така, сякаш той все още е жив. „Наемник“. „Изкарва добри пари.“ Знаеш ли какво си мисля, Хари? Струва ми се, съжالياваш, че е мъртъв. Част от твоя свят си е отишла. Ти харесваш съществата, които живеят в него, те са компания за теб. Затова ги харесваш, Хари, защото те са от твоя свят. Но това не е живот, Хари, а смърт.

Сидал заговори кротко към морето:

— Трябва да се върнеш в Ирландия, Джералд Кена. Трябва да си караш колелото по зелените ливади след браконьерите и да ги пускаш, след като им се скараш мило.

Сидал говореше толкова меко, че се зачудих дали самият той не е ирландец, но после гласът му се върна към мързеливия английски без никакъв акцент.

— Ние имаме едни и същи врагове, Кена — каза той. — Просто ти чувстваш нужда от баня всеки път, когато се докоснеш до тях, а аз не.

— И в момента чувствам нужда от баня — отвърна Кена.

— Разбира се — съгласи се Сидал спокойно.

Пристанищната полиция ни нахрани с печени сандвичи и какао, сякаш се връщахме от Мурманск по време на войната. После Гетънби ни върна в Лондон, почти хвърчейки по пътя.

ГЛАВА ШЕСТА

На следващия ден се събудих малко преди обед. Чувствах се спокоен, отпочинал и не възнамерявах да се захващам с нищо. Зад прозореца падаше сняг. Помислих си, че още е твърде рано за сняг.

Включих отоплението и напълних кафеварката със силно кафе, което щеше да е готово, докато се облека. Изпуших три цигари с кафето и стана време за обед.

Денят ми вървеше чудесно и безоблачно. Надявах се, че целият свят е изчезнал някъде завинаги или поне за двайсет и четири часа. Телефонът иззвъня. Бях изкарал само един спокоен час.

Обаждаше се Джоана Лий, агентката ми.

— Какво реши?

— По кой въпрос?

— За Канада, Антъни. За Канада, за преработката на Дикенс, за писането на либрето за опера.

— О, да.

— Какво искаш да кажеш с това „О, да“? Не се мотай, Антъни. Вземи решение и ми се обади. Чао.

Сипах си нова чаша кафе, запалих цигара и я запуших бавно, като се преструвах, че усещам аромата на тютюна. Успях да се върна в собствения си безоблачен свят. Реших, че ако продължа да пуша, ще си купя златна запалка, като онази на Хари Сидал. Осъзнах, че поклащам глава недоумяващо. Той наистина беше странен човек. Телефонът иззвъня отново.

— Здравсти — каза някакъв глас. — Обажда се Хари Сидал.

— Здравсти — отвърнах леко притеснено.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Довечера ли?

— Довечера. Това е покана от шефа. Ще бъдем само тримата. В неговия клуб. Нали знаеш — от онези снобските.

Звучеше, сякаш казваше: „Знаеш го какъв сноб е.“ Замислих се неохотно върху поканата. Ако откажех, вероятно щяха да ме повикат в

министерството или щяха да се самопоканят в апартамента ми.

— Добре — отговорих накрая. — Благодаря.

— Страхотен си — каза той. — Осем часа. Какво ще кажеш да мина да те взема към осем без петнайсет?

— Чудесно — отвърнах.

— Добре, ще се видим по-късно. Довиждане.

Сидал използваше старомоден жаргон, като хлапе в подготвително училище. Телефонът стоеше до прозореца и когато оставих слушалката, забелязах паркирания на улицата микробус. Познах човека, който излезе от него. Беше куриерът на службата на Джоана. Отидох да му отворя и той ми връчи пакет.

Тъкмо го разопаковах и затварях вратата, когато познат глас каза:

— Знаеш ли какво има вътре?

Беше главен инспектор Кена, издокаран с галоши и чадър. Огледах се за Гетънби и черния „Роувър“.

— Изчезнах от работа — ухили се той. — Време е за обед.

— Господин инспекторе — казах. — Да не си просите покана за обед?

— Нямах подобни намерения — отвърна той. — Но ако предлагате, няма да ви откажа. Знаете ли от кого е пакетът?

— От агентката ми — отговорих. — Влизайте. Знаете пътя.

Той изтърси снега от чадъра си и влезе. Затворих вратата и го последвах. Чадърът и галошите бяха паркирани спретнато на върха на стълбите.

Предложих му малко уиски, за да се стопли. Той погълна половината и застана в средата на стаята, разтривайки ръце.

— Хубаво местенце — каза Кена. — Приятно, простичко местенце.

Приключих с разопаковането на пакета. Вътре бяха подредени съчиненията на Пруст, новата версия на превода на Скот Монкрийф. Добрата стара Джоана. Видях бележка, която ми съобщаваше телефона на Маркърс Най, композитора. Джоана бе добавила към нея: „В момента важният човек е борсов брокер, но си пада и по изкуството. Май ще трябва да ме черпиш една вечеря.“

Това беше чудесно и нещо, с което бях свикнал. Но в момента Кена стоеше на килима ми, а довечера ме очакваха Сидал и шефът му. Добре, да караме подред.

— Хайде да обядваме — предложих и приготвих омлети, салатата и сирената, които бях донесъл от Франция. — Добре — казах, когато седнахме. — Какво става?

— Нищо — отговори той. — Вчера беше доста неприятен ден. Дойдох да видя дали си добре.

Не повярвах и за момент, но ако искаше да ми каже нещо, щеше да го направи, когато реши.

— Този пакет — започнах. — Да не би да мислиш, че някой може да ми изпрати бомба?

— Всъщност не. Просто бе доставен от куриер, а аз случайно бях тук. Бих изглеждал доста тъпо, ако те бяха взривили пред очите ми.

— Благодаря — казах сухо, после добавих: — За кого работи Сидал?

— Охо! — възкликна той, нападайки салатата. — Техниката не се забравя.

— Техниката? — учудих се. — Това пък какво означава?

— Щом веднъж си бил следовател, за цял живот оставаш такъв.

— Бях в армията само три години, а и всичко приключи още преди десет години.

— Знам — отвърна той. — Мили боже, наистина правиш страхотни омлети. Знам също, че две от трите години си прекарал във военното разузнаване. Имал си изключителна дарба, макар да си полагал всички възможни усилия да я прикриеш.

— Стига дрънканици, Кена. Откъде научи това?

— Министерството на отбраната. Пише го в досието ти.

— Това нищо не означава. Бях млад, умен, тъкмо завършил университета, но нямах настройка за военен. Те имаха нужда от различни типове. Просто аз бях един от тях. Пръснаха доста време и пари, за да ме обучат. Разбира се, искаха да ме задържат.

— Направили са те капитан — каза той.

— И още щях да си бъда такъв — отвърнах. — Накъде биеш?

— Знаеш накъде и си прав да се държиш отбранително, господин Мур. Но аз не съм заплаха за теб. В никакъв случай. Просто се правя на лошия, агресивен съученик, от когото всички се страхуват. Но истинските големи момчета те чакат във от игрището. Прочетох досието ти тази сутрин. Те са го преглеждали вчера.

— Кой са големите момчета?

— Не мога да ти отговоря. Трябва да отгатнеш.

Това означаваше, че мога лесно да отгатна. Имаше предвид Хари Сидал и шефа му, които щяха да ме забавляват тази вечер. Защо Кена бе дошъл да ми отпрати нещо като предупреждение? Симпатията към земляка ирландец можеше да обясни част от това, но ако го ръководеха емоциите му, тирадата, която бе произнесъл срещу Сидал снощи на полицейския катер, вероятно обясняваше доста повече неща.

— Значи ме предупреждаваш да внимавам с Хари Сидал — казах.

— Той използва всеки, който може да му свърши работа — отвърна Кена мрачно.

— Не е твърде вероятно да свърша работа на някого, освен на самия себе си. Но вие и двамата работите по тези убийства. Защо тогава се изпречваш на пътя му по този начин и ме предупреждаваш?

Той започна да разтрива лицето си, както бе правил вчера, когато се видяхме за първи път.

— Полицайте, независимо дали се наричат полицаи или не, трябва да си вършат собствената работа. Не го оставяй да те забърка в нея. Опасно е за теб, а на нас с нищо няма да ни помогне.

— Гетънби ми намекна нещо от този сорт — казах. — Но това не е цялата история. Какво има между теб и Сидал?

Той се изправи.

— Това беше грешка. Вчера се поизложих. Хората обикновено нямат възможност да говорят по този начин със специалните старши агенти.

Кена се ухили засрамено и седна отново.

— Всъщност, господин Мур, отчасти харесвам Хари Сидал и отчасти — не. Той е саможив и неприспособяем, ужасен за съвместна работа. Груб и саркастичен и какво ли не още. Не уважава никого, а ако не одобри заповедите — не ги изпълнява.

— Но сигурно получава добри резултати, щом още е на служба.

— На служба? Е, да. Получава резултати, но не остава дълго под един покрив. Местят го от служба в служба като горещ картоф. Започна в Министерството на отбраната — беше военен, а може и още да е такъв. Остана там около шест години. Накрая му възложиха някаква задача, от която научиха повече, отколкото искаха — един генерал се пенсионира. Мисля, че Сидал се изкефи прекалено много.

Баща му бил генерал и той никак не харесва това съсловие. След това го преместиха. Няколко пъти. Сега е в Министерството на вътрешните работи и само Господ знае къде ще се озове след известно време. Няма да се учудя, ако е в някоя канавка със забит в гърба нож. Той е прекалено гъст с мошениците. Това е ловното му поле, там открива миризмата. Може да се каже, че обича да започва с утайката и да стига до пяната.

Кена млъкна и загледа объркано за момент, сякаш заслушан в собствените си думи.

— Давам го доста тежко — каза той. — Провалям собствения си случай. Няма да ми повярваш — допълни той и размаха изразително ръце във въздуха, — но отчасти се държа така, защото се тревожа за Хари.

Загледах го мълчаливо. Седеше и наблюдаваше лъжичката, с която разбъркваше захарта в кафето си. Очите му не отговориха на погледа ми, докато не заговорих:

— Господин Кена, до какъв извод би трябвало да стигна? Идваш тук, за да ме предупредиш за Хари Сидал. Пълен си със съчувствие към мен, а после и към него. Съобщаваш ми, че Сидал ще се опита да ме използва, и ме предупреждаваш да не му позволявам това. Аз нямам нищо против — вчерашният ден ми бе достатъчен. Особено огледът на онези трупове. Но вече приключих с това, а останалото няма нищо общо с мен. Това е.

Спогледахме се над остатъците от обяда. Видях мъжествения специален агент с решителни черти и твърд поглед, а по-навътре — умния, объркан келт. Запитах се до каква степен двете му половини са във война една с друга или доколко си помагат.

— И какво е останалото? — запита той. — Не си свършил, нали? Изсмях се и усетих раздражението в гласа си.

— Странен човек си ти — казах. — Мисля си, че имаш някаква цел, за която нищо не знам. Предполагаш, че Сидал или Сидал и шефът му ще се опитат да ме омотаят някак си. Но знаеш, че аз бездруго няма да се хвана на това, знаеш каква ще бъде реакцията ми. Затова ми дойде следната идея. Идваш да ме видиш, за да ме предупредиш, и да се приключи с реакцията ми. После, по заобиколен начин ме заинтересуващ за Сидал, така че у мен се появява втора

реакция, действаща срещу първата. Докато стане време да се видя с тях довечера, аз вече ще съм узрял.

Поклатих глава замислено.

— Но нещо не ми се вижда логично. Нямам време да играя игричките ви, нито желание, нито талант за тях. И двамата го знаете.

Лицето му се изпълни с ирония и съчувствие.

— Може да няма никаква нужда от времето ти, нито пък от таланта ти.

Той се изправи и затърси палтото си.

— Имаш доста развинтена фантазия, господин Мур. Не можеш да различиш театралната сцена от истинската. Без съмнение това е риск на професията ти. Благодаря ти за помощта. Трябва да се връщам, иначе Гетънби ще си помисли, че съм изчезнал, и ще започне да наблюдава всички летища и пристанища.

Слязохме долу до вратата и той каза:

— Обедът беше великолепен. Благодаря. Надявам се да се видим отново, когато всичко приключи.

— Господин Кена — отвърнах. — Аз също ще се радвам на това.

Кена се отдалечи в падащия тихо сняг. Какъвто и да беше мотивът за посещението му при мен, трябваше да призная, че наистина бе забележителен човек.

ГЛАВА СЕДМА

Джон Хенидж притежаваше всички неприятни черти на досадния домакин, произтичащи от снобизма. Говорът и маниерите му излъчваха толкова силни сигнали за добър произход и джентълменство, че ако бе фрегата по време на война, щяхте да заподозрете, че е вражески шпионин, откраднал тайния ви шифър. И преди се бях сблъсквал с невероятния снобизъм на държавния служител, но никога, както казва Хорнблауър, не бях плавал така близо до огъня на оръдията му.

Той имаше безизразно лице. По него личаха белезите, оставени от живота, напълно нормални за човек на около петдесет години, но нямаше никакви следи от характера му. Единственото интересно нещо във външния му вид бе снежнобялата коса, която обикновено се среща при старци на твърде преклонна възраст, и по-рядко при хора, побелели още в младостта си. Носеше безукорни дрехи и лъхаше на стипчив одеколон, чиято стерилна миризма ме караше да си мисля, че се запознавам с хирург, току-що излязъл от операционната.

Хенидж ни съобщи надут, че си е позволил свободата да помоли сервитьора да отвори бутилка великолепен кларет, за да го остави да подиша. После добави, че се надявал да нямам нищо против кларета. Бях изкарал три месеца във Франция, пиейки вино, което купувах от селския магазин, и макар да обичам хубави вина, пресилената реклама ми направи неприятно впечатление. Когато се оказа, че кларетът не е от някоя от редките реколти, а напълно обикновен, реших, че снобските претенции на Хенидж ще ме дразнят цяла вечер. Началото не бе твърде обещаващо. Силно се надявах, че поне няма да се прави на толкова фин, та да не ни позволи да се заемем със случая, докато не стигнем до кафето.

Затова започнах още със супата:

— Защо съм тук? — попитах.

Хенидж се обърна стреснато към мен. Сидал остави лъжицата си и се огледа из ресторанта като човек, чул кръска на рядка, екзотична

птица, но неуспял да определи на кое дърво е кацнала. Хари Сидал се беше постарал в наша чест. Носеше еднореден костюм, доста старомоден и овехтял, който те караше да подозираш, че е спрял да си купува дрехи от „Савил Роу“^[1], когато чужденците се нанесоха там, защото вече се е сдобил с всичко, от което се нуждае.

Хенидж педантично попи устни с ленената салфетка и отпи от скъпоценното си вино.

— Ще бъда безкрайно благодарен за мнението ви за този кларет — каза той.

Усетих, че все още се надява да се придържаме към правилата, които бе определил за вечерята, и се почувствах доста развеселен от идеята да се подиграя с него.

— Буржоазният кларет е отличен за обед или за делови преговори — казах лаконично. — Добър избор.

Изпих половината чаша на една глътка.

— Много добър — допълних и им кимнах.

Без да промени изражението на лицето си, Сидал успя да ми покаже, че е схванал малката ми шега. Хенидж обаче продължи с дивотиите си, без да й обърне внимание:

— Напълно съм съгласен с вас, че буржоазният кларет е отлично вино за обед. И все пак намирам, че виното от Мули, ако човек избере подходящата реколта, може да се сравнява с най-добрите вина от трета класа — каза той, замисли се за момент и добави: — Да не говорим за втора.

— Виното не е темата, която ме вълнува — прекъснах го грубо. — Чух новините на господин Сидал за трупа в колата. Има ли нещо и за човека, който беше убит в каютата ми?

Започвах да се чудя как тези двамата успяват да работят заедно.

— Е, не е задължително да се придържаме към условностите — каза Хенидж с лекота.

Човек можеше да си помисли, че ние сме му наложили досадното снобско поведение.

— Името ми е Джон, а с Хари се познавате достатъчно добре. А ние Тони ли да ви наричаме?

— Наричайте ме Антъни.

— Добре — съгласи се той. — Хари, разкажи на Антъни за бедния Марко.

Той допи остатъка от виното си, изоставил маниерите си на познавач, което ме изненада за момент, и после се отдръпна от нас, за да довърши супата си, загледан съсредоточено в празното пространство пред себе си, сякаш невидим екземпляр от „Таймс“ бе облегнат на солницата.

— Човекът в каютата — започна Хари Сидал — беше италианец на свободна практика, който понякога работеше за мен.

— Каква свободна практика по-точно? — запитах.

— Информатор — отговори Сидал. — Нещо като скаут.

— За бога, Хари! — намеси се Хенидж, като излезе внезапно от унеса си и се впусна в нелеп американски жаргон. — Престани да се ебаваш и се заеми с бачкане!

Вторачих се в него, но той изглеждаше по същия начин като преди. Продължи да си яде супата и да гледа съсредоточено пред себе си. Струваше ми се, че вече не четете невидимия „Таймс“. Вероятно гледаше някой от онези стари американски филми, в които русата кукличка казва: „Много време мина, Джони“, а Джони отговаря: „Прекалено много, сладурче“, тъкмо преди да издъхне на канапетото, издокаран в окървавената си жилетка.

Агнешките котлети пристигнаха.

— Забелязвали ли сте някога — запита Хенидж, — че когато Пери Мейсън води Дела в най-изискания френски ресторант в града, винаги си поръчват пържола, печени картофи и зелена салата? Изглежда такова прахосване на добрия готвач.

Той разля виното по чашите ни, като ми сипа утайката, за да ме научи да губя достойно.

— Да продължавам ли? — запита Сидал спокойно и се облегна на стола си, сякаш знаеше отговора.

— Не, аз ще се заема, Хари — отговори Хенидж. — Този Марко, струва ми се, няма смисъл да си правим труда да използваме фамилията му, та той беше италианец, който си изкарваше хляба в сенчестия и корумпиран финансов свят на Италия. Не искам да кажа, че целият финансов свят в Италия е корумпиран, говоря само за сенчестата му страна, която в действителност е доста голяма, но не е разумно да се обобщава, дори и при доказателства, които на пръв поглед имат статута на всеобщо мнение.

Той замълча за момент.

— Май се поувлякох — каза накрая. — Обичам да говоря като лорд Кързън, последния от великите министри на външните работи, не мислите ли? Е, добре. Този Марко напипал нещо горещо. Толкова горещо, че искал лично да стигне до Хари и да направи добра сделка. Той имаше договор с нас и за специална информация Хари щеше да вложи известна сума в банковата му сметка. Но този път Марко мислел, че е уцелил нещо голямо, и не искал да се появи, преди да убеди Хари да направи солиден залог. — Хенидж ни огледа, после добави: — Е, получи нещо наистина солидно.

— С какво точно се занимавате вие? — запитах.

Хенидж потърси с поглед сервитьора.

— Кажи му, Хари.

— Големите движения на валута засягат стойността на лирата — обясни Сидал. — Засягат и баланса на икономиката. Засилват и бездруго негативните положения. Ние...

— Ние правим прогнози на тези движения — кратко каза Хенидж, после се обърна към застаналия до него сервитьор. — Артър, чудесно! Никога не оставяш човек да ожаднее.

Артър постави на масата нова бутилка вино, легнала в бургундска кошница. Хенидж извади бутилката от кошницата и я подаде на Артър, който я отвори и се отдалечи от нас. Хенидж наля.

— Не обичам кошници в клуб, а вие? Ако виното е имало утайка, която налага употребата на кошница, то би трябвало да се сипе в гарафа!

Сидал му се усмихна с неприкрит сарказъм и така потвърди идеята ми за доста странното и неискрено разбирателство между тях.

— Това не е най-добрият ти клуб, нали, Джон?

— Това е клубът, който харесвам най-много — отговори Хенидж. — Трапезарията винаги е полупразна.

Наистина беше така.

— Все пак, ако можеш да ме уредиш, ти знаеш за какво, връзка такъв, вероятно ще свикна с по-пълната трапезария и разкоша.

— Когато ме уволниш, Джон, ще те предложи.

— Не мисли, че не те разбирам — каза Хенидж. — *Il existe des services si grands qu'ils ne peuvent se payer que par l'ingratitude.* (Той съществува от услуги, толкова големи, че могат да се заплатят само с неблагодарност).

— Кой е казал това? — попитах.

— Дюма — отговори Хенидж.

Замълчахме и започнахме да ядем. Храната беше вкусна, проста и добре приготвена, а аз се чувствах чудесно в просторната, сънлива трапезария, с отдалечени една от друга маси, където тихите гласове на съседите ни едва достигаха до ушите ми. Събеседниците ми също не ме притесняваха. Наслаждавах се на актьорското им майсторство, по-скоро на това на Хенидж, което Сидал просто допълваше. Бях се освободил от част от резервираността, с която дойдох на срещата. Без съмнение точно това бе намерението им. Рано или късно щяха да се захванат за работа, а аз бях готов за това. Междувременно се наслаждавах на Джон Хенидж и бях силно заинтригуван от Хари Сидал. И у двамата имаше нещо хамелеонско, вероятно белег, оставен от съмнителната им и неопределена професия.

Сервитьорът се приближи, за да разчисти масата.

— Да опитаме ли ябълковия пай? — запита ни Хенидж. — Как мислиш, Артър?

— Името ми е Арчибалд, господин Хенидж — отвърна келнерът.

Той имаше едро, месесто лице и огромен, увиснал над горната му устна нос, който му придаваше вид на френски комедиант.

— Не мога да повярвам — каза Хенидж. — От години те наричам Артър, нали?

— Не, господин Хенидж — отговори Арчибалд. — Тази вечер е първият път. Но не бих ви препоръчал ябълковия пай. Аз никога не го ям. Засяда като олово в стомаха ми.

— Добре, тогава сирене — отсъди Хенидж. — Арчибалд, как може да съм толкова заваян? Винаги съм се гордял, че помня всяко лице, което съм виждал.

— Става дума за имена, а не за лица, господине — отвърна Арчибалд. — А и това е повече навик, отколкото памет, господин Хендрикс, особено като се има предвид колко често седате на някоя от моите маси.

След тази хаплива забележка сервитьорът се оттегли.

Хенидж каза:

— Ние с Арчибалд се забавляваме като деца.

Моето мнение беше, че Хенидж доста се забавлява като дете, макар и самостоятелно, и още преди размяната на реплики с келнера

започнах да се съмнявам във важността на служебния му пост. Сега ми се предоставяше нов поглед върху закачливостта му. Изразът на лицето му се промени. Изкуственото оживление, предизвикано от шегата с келнера, отстъпи място на неутралност, зад която очевидно можеше да се скрие по желание. За няколко секунди той се загледа в мен сериозно и леко уморено. Личеше си, че го прави нарочно, защото тъкмо преди да се върне към прочита на невидимия „Таймс“ или гледането на гангстерския филм, самоуверена, макар и едва доловима усмивка се плъзна за момент по лицето му. Явно трябваше да се досетя, че използва глупавите си малки игрички, за да се освободи от напрежението.

Второто му самовглъбяване ме остави на Хари Сидал и той нетърпеливо се върна на въпроса.

— Вероятно са инжектирали Марко с „наркотиците на истината“ по една от двете причини — започна той. — Или са искали да сподели тайната си с тях, или точно тяхната тайна е научил самият той и са искали да разберат колко е знаел и дали го е споделил с някой друг. Втората идея ми допада повече, защото обяснява и защо са застреляли Берменд в колата. Това означава, че са имали определен проект, който е бил изложен на риск от случайната ти среща с Берменд.

— Това ми се струва доста невероятно — казах. — Възможността да срещна Берменд отново беше минимална.

— Не толкова — възрази Сидал. — Берменд има досие със снимки в Интерпол. Ти си го видял да си играе на чичо доктор. Ние можем да ти покажем снимки на хора, които обичат да си играят на доктори.

Хенидж отново се присъедини към нас.

— Хари е прекалено лаконичен — каза той. — Ние бюрократите не сме свикнали с подобен стил. Аз също предпочитам втория вариант, макар да запазвам първия в чекмеджето с възможности. Е, и какво знаем, ако приемем второто тълкуване на Хари? Известно ни е, че Марко е надушил нещо, което го е навело на мисълта за прехвърляне на огромна сума пари. Колко огромна трябва да е била тя, Хари, за да е сигурен Марко, че ще успее да изстиска специална награда от теб?

— Започни от двеста милиона лири.

— Знаем — продължи Хенидж, — че престъпниците се интересуват от прехвърлянето на лири. Престъпниците — повтори той,

— или имат интерес, защото парите са техни и ще имат солидна полза от придвижването им, или пък принадлежат на някой друг, а те възнамеряват да ги спечелят, откраднат или по друг начин да се възползват от информацията за придвижването им. За какъв вид престъпници говорим?

Той замълча, сякаш очакваше отговор, но въпросът очевидно бе реторичен и ние със Сидал не проговорихме. Просто Хенидж изказваше мислите си на глас.

— Ако приемем възможността сумата да не е само двеста милиона, а много повече, тогава трябва да се вгледаме в доста по-широк кръг престъпници. Големите придвижвания на пари се извършват в обхвата на многонационални корпорации и правителства. Това е инструмент на политиката, който е толкова важен за общото благополучие, че унищожението на човек, решил да прекрати действието му, може да се счита за необходимо.

Хари Сидал се прозя непокрито в същия момент, когато Хенидж свърши, и реши да се възползва от временното му мълчание, за да преведе неговите думи:

— Джон иска да каже, че може да сме изправени не срещу професионални престъпници, а някоя голяма международна компания или правителство.

Намирах натруфения стил на Хенидж за напълно приемлив — оставяше ти достатъчно време да осмислиш думите му. По обяснението на Сидал ме накара да запитам:

— Някое правителство?

Той се усмихна със сардоничната си усмивка:

— Разбира се.

— Някое правителство — повтори Хенидж, наблюдавайки на думите. — Познавам хора, които биха удушили баба си със собствения ѝ шал в името на политиката. Политиката е могъщо божество. За някои хора е вяра или поне приемливо тълкуване на църковните догми. Имам предвид — бързо добави той, защото без съмнение забеляза раздразненото изражение на лицето ми, — че те нямат проблеми да се примирят с всяко действие, стига то да е в името на политиката и установената в дадената страна религия.

— Това са дивотии — казах.

— Когато не следвам инструкциите, съм склонен да отида твърде далеч понякога — съгласи се Хенидж. — Сигурно и този път съм постъпил така.

Очевидно с това искаше да ми каже, че няма нищо против да му възразяват, но никой не може да промени мнението му.

— Вие не обичате политиката — казах.

— Не е така. Политиката е скъпоценна и трябва да се почита. Разбира се, че я обичам. Тя е вечно предизвикателство, като неизчерпаем запас от замразено тесто, от което човек прави вкусни сладкиши. Другият вид престъпници — продължи той — които трябва да огледаме във връзка с предполагаемото придвижване на голяма сума лири, са терористките движения или големите, създадени отдавна организации като мафията, или полузабравената Камора. Ужасяващите турци също имат своя мафия, която е най-могъщата тази година в Марсилия. Способните и интелигентни банкови крадци във Франция и Германия и на последно място малките банди с двама-трима служители.

Хенидж замълча за момент, после добави:

— Или съдружие между някои от тях въз основа на взаимните им интереси.

Сиренето пристигна и изчезна. Вечерята завърши. Настъпи време за кафе. Минахме през просторната трапезария по овехтелия килим между празните маси. До маса близо до вратата седяха трима мъже и пиеха портвайн. Единият вдигна поглед и каза:

— Здравей, Джон.

После кимна на Сидал и отмести очи от мен към Хенидж с любопитен, макар и безукорно учтив поглед.

Хенидж не спря.

— Сър Едуард! — натърти той с дикция, която уж намекваше за дистанция, дължаща се на уважение, но всъщност съдържаща ясно доловима нотка сарказъм.

Господин Едуард притвори очи, схванал обидата, и се обърна към събеседниците си.

В пушалнята Хенидж отиде до масата, където бяха наредени чаши за кафе за членовете на клуба. Хари Сидал ми кимна да се присъединя към него и напуснахме пушалнята. Тръгнахме по дълъг коридор, завихме и се изкачихме по три стъпала, водещи до врата с

надпис: „Частно съвещание“. Сидал отвори вратата и влязохме в малка празна библиотека с прозорец в единия край и дълга махагонова маса в средата.

Сидал извади голоаза си и аз приех предложената ми цигара. Острата ѝ миризма ми помогна да преодолее усещането за нереалност, дължащо се на вечерята в овехтелия клуб, придружена от префинените идиотщини на Хенидж, от образите на международните престъпници, представени от него, които притежаваха непоклатими препоръки и се намираха и от двете страни на закона, като се подготвяха да откраднат невероятни количества пари.

Хвърлих поглед към книгите в библиотеката, предпазвани от праха със стъкла и телени решетки. Бяха странна смесица. Видях първото издание на романите на Уейвъри от 1830. До него бяха подредени стари правни книги, до тях група романи от Чарлс Морган, а навсякъде другаде стените бяха покрити с мемоари, биографии и пътеписи от рода на „С въдица и пушка в Омдърман“. Най-добрите заглавия надминаваха въображението, например „Горски данъци на Федералните Малайски щати“. С лекота можех да си представя как Хенидж, след като се пенсионира, се настанява в тази ужасна библиотека и се задълбочава в мъдрите чуждоземни четива.

Седнах близо до древен чугунен радиатор, който излъчваше слаба топлина в хладната стая.

— Хенидж е странна птица — казах. — А ти също, ако трябва да съм честен.

Бях решил отново да се опитам да разчупя атмосферата, която те двамата бяха създали. Сидал също го знаеше. Той се облегна на прашната библиотека и се ухили мързеливо.

— Благодаря — отвърна той.

— Двамата сте страхотен екип — настоях.

— Екип? Не съвсем — отговори Сидал неясно, така че не разбрах дали не са страхотни или не са екип. — Хенидж е лайно — каза той неочаквано и издиша синкавия дим от цигарата си. — Добре се разбираме.

Някой ритна вратата. Сидал отиде да отвори и после се върна на мястото си, оставяйки Хенидж да се справи с голямата сребърна табла. Той я остави на масата с доволна въздишка.

На таблата бяха подредени кафеник в стил кралица Ана, чаши от много по-фин порцелан от онези в пушалнята, кутия фурми в старомодна сребърна кошничка, купа ръчно изработени шоколадови бонбони и половин дузина пури. Пръстите на дясната ръка на Хенидж крепяха внимателно три стъквени чаши, а под мишницата му бе стисната бутилка коняк.

— Хари, направи нещо, за бога! — каза Хенидж.

Сидал издърпа бутилката изпод мишницата му и това позволи на Хенидж да постави чашите на масата. Конякът беше „Файн Шампейн“, пурите „Ромео и Жулиета“, а бонбоните имаха джинджифилов крем. Изненадах се, че Хенидж е успял да изтръгне старинния, великолепен севърски порцелан от управата на клуба. Сега излъчването му беше различно — не само на приятен, но също така и доволен и щедър домакин.

— Джон — казах, използвайки фамилиарниченето като част от опита ми да проявя инициативност, — тук ли живееш?

— Всъщност, да, понякога — отговори той с маниера на университетски преподавател или херцог, натоварен да забавлява някого от по-долна класа. — Тук приготвят добра закуска и това е адски удобно за хората от министерството.

Сидал ми се ухили, предизвиквайки ме да пресека новия облак от дивотии.

— Кой е сър Едуард? — попитах.

Хенидж ми избра пура, подаде ми ножчето и остави кибрит до кафето ми.

— Заповядай — каза той учтиво.

— Сър Едуард — повторих.

— Сър Едуард е ужасно високопоставен — отговори той и изостави ролята си. — Седни, Хари — нареди той. — Не виждам какви физиономии правиш зад гърба ми.

— Високопоставен в министерството ли? Това вашият началник ли е?

— Да, на първия въпрос. Колкото до втория, ще отговоря по този начин: аз, Хари и още няколко човека си имаме началник, но точно кому дължим подчинение е въпрос на разпавии между тузарите. Служителите от хазната ценят службата ни, но ни намират за недодялани. Ние сме от Министерството на вътрешните работи, но

повечето ни дейности са извън интересите им, а и всъщност голяма част от тях е в чужбина, което пък засяга Министерството на външните работи. Когато има някакви съмнения, винаги е възможно да се създаде комисия и съмнението да се преразпредели в обща полза.

— Не очаквах да ми кажеш всичко това — казах.

— Защо не?

— Вероятно греша, но имах идеята, че работата ви е секретна.

Хенидж не каза нищо, но лицето му доби любопитен вид. Седеше наведен над масата като шахматист, предвидил следващите седем хода, уверен, че противникът му може да очаква само пет от тях. Започнах да се тревожа въпреки самонадеяността си.

— На всекиго ли би разказал това, което току-що сподели с мен?
— запитах.

— Не — отговори той. — Но всички тук сме приятели.

Помислих си, че няма нужда от седем хода. Вече бе готов да ме матира.

— Аха — изсумтях. — Какво пък означава това „всички тук сме приятели“? Какво означава, за какво намеква или предполага?

Запушихме мълчаливо пурите си, сякаш изучавахме шахматната дъска, за да се уверим в разположението на фигурите и на всяка стратегическа и тактическа комбинация, която можеше да се направи с тях. Сидал издуха облак вулгарен френски цигарен дим и изля малко коняк в гърлото си, сякаш бе абсент. Аз постъпих по същия начин и пресуших чашата си. Имах чувството, че следващите думи на Хенидж никак няма да ми харесат.

— Когато си бил в армията, си подписал официалния документ за неразгласяване, нали? — каза той.

— Е, и какво от това? — запитах.

— Нищо — отговори той. — Просто можем да ти се доверим, че няма да повториш това, което сме ти казали.

— Да — отвърнах бавно. — Можете.

Струваше ми се, че има и нещо повече от това. Сетих се за ранната ми среща с главен инспектор Кена. Това ме обърка, защото осъзнах, че на него дължах увереността, че Хенидж и Сидал искат да ме използват по някакъв начин. До този момент прекарах цялата вечер в желание да узная какво искат от мен. Но бе възможно и нищо да не

искат. В такъв случай, защо беше тази среща? Направих проучвателен ход с коня, за да видя каква ще е реакцията на Хенидж.

— Разузнаваческата ми работа в армията... — започнах.

— Е била елементарна — прекъсна ме Хенидж. — Що се отнася до мен, със същия успех може да си бил и скаут.

— Да, но все пак си проучил досието ми в Министерството на отбраната.

— Аз ли? Предполагам, че Кена ти е доверил това. Направих го, разбира се. В противен случай щях да проявя ужасна небрежност. В него можеше да има нещо, което да ни покаже, че си умен и способен престъпник.

Той дръпна от пурата си и ми се усмихна учудващо дружелюбно.

— Не, Антъни, просто исках да науча колкото се може повече неща за теб, затова изисках малко информация, а сега вечеряхме заедно. Ти се появи неочаквано в една доста мрачна драма и макар да изглеждаш невинна рибка, можеше да се окажеш едра и лоша хищна риба.

Хенидж внимателно остави пурата в пепелника, взе чашата с коняк и я залюля нежно с белите си ръце, които изглеждаха неспособни да предадат някаква топлина на коняка. Изнежени ръце на човек, работещ в офис, подходящи за подреждане на документи и водене на бележки, за елегантни жестове в краищата на тъмните ръкави.

— Да — каза той. — Можеше да се окажеш едра риба, Антъни. Уважаван драматург през деня и зъл враг през нощта.

Повярвах му. Всичко, което каза, изглеждаше логично, освен последното. Изсмях се.

— Драматурзите обикновено не са престъпници или зловещи агенти на чуждите сили — казах.

— О — изръмжа Хари Сидал. — Не знам. Кит Марлоу е бил шпионин на Уолсингъм.

По време на целия ни разговор той се бе настанил удобно, полегнал на стола, чиито предни крака стърчаха във въздуха. Беше свалил обувките си, а краката му почиваха на рафта, който разделяше двете половини на библиотеката. Вратовръзката му беше разхлабена, а сакото — разкопчано. Беше привлякъл фурмите до себе си.

— Не знам — каза Хенидж — дали имаш достатъчно основание да твърдиш това. Можеш ли да го докажеш?

Сидал се усмихна саркастично и изплю някакво камъче в ръката си. Имаше някаква самонадеяност в начина, по който тези двамата се държаха с мен, в показването на личните им проблеми и откритата размяна на реплики между тях, които ми приличаха на добре обмислен комплимент. Те бяха ексцентричен екип и ме караха да се чувствам приет в компанията им. Това действаше на суетата ми, правеше ги симпатични, но след като го забелязах, отново се разтревожих.

— Говореше за дребните и едрите хищни риби — обърнах се към Хенидж. — Аз от кой вид съм?

Хенидж изгърси дългата пепел от пурата си и духна леко огънчето ѝ.

— На рибен език — отговори той — бих те определил като способна пъстърва, плуваща уверено в познатите води на собственото си езеро. Но навън в голямото солено море, Антъни, живеят чудовища, които са неразбираеми за теб. Не толкова жестоки, колкото безразлични. За тях ти си само планктон, който ще смелят, без въобще да забележат, че са погълнали.

Каза го с равен и спокоен глас, без да ме погледне, с приковани в пурата очи. Сидал обаче ме наблюдаваше. Жълтеникавите му очи бяха полузаспали, полупрезрителни, но не разбрах дали това се дължи на бомбастичната реч на Хенидж или на факта, че аз очевидно бях впечатлен от нея. За мен това нямаше значение. Джон Хенидж бе произнесъл точно обратното на вербуваща реч и така изчисти мислите ми от съмненията.

Хенидж изгаси цигарата си, без да я допуши.

— Ужасно съжалявам за пиесата ти, Антъни, също и за куфарчето на баща ти. Такава загуба. Тези хора са доста опасни. Чух, че се готвиш да заминеш за Канада. Добра идея. Там ще си в безопасност. Ще хапна един бонбон.

Нямаше смисъл да го питам откъде знае за Канада.

— Мисля да тръгвам — казах. — Струва ми се, че така е най-добре.

— Това се отнася за всички ни — съгласи се Хенидж. — Смея да твърдя, че тази зловеща история ще бъде приключена преди завръщането ти.

Хари Сидал се захили беззвучно с леко поклащане на главата и рамената и отворена уста, сякаш си мислеше нещо прекалено хубаво, за да го сподели с нас.

Хенидж го изгледа неприязнено.

— Имаш отвратителни маниери, Хари.

Очевидно вечерта бе свършила. Благодарих на Хенидж за гостоприемството, той ми пожела всичко най-хубаво и се надигнахме. Сидал извади червената кърпичка от джоба на самото си, уви няколко бонбона в нея и каза:

— Благодаря, Джон. Чудесна вечеря.

После отиде до вратата и зачака.

Оставихме Хенидж в малката библиотека. Белите му ръце бяха стиснали облегалката на стола. Забелязах колко е напрегнат — кокалчетата му бяха побелели. Внезапно усетих, че няма търпение да си тръгнем, и се зачудих колко ли нерви изискваше представлението му тази вечер. Имах чувството, че оставяме актьор, който е изчерпал всичките си сили в гримьорната.

Сидал затвори вратата и тръгна през клуба с разкопчано сако. Ризата му се подаваше от панталона, възелът на вратовръзката му висеше на гърдите, а той размахваше червената кърпичка с бонбоните жизнерадостно.

Почти не говорихме, докато не седнахме в колата. Сидал постави грижливо бонбоните на задната седалка и внезапно за моя изненада каза:

— Искаш ли жена?

— Жена?

— Да. Искаш ли жена сега?

— Не — отговорих. — А ти?

— Зависи от теб — отговори той и запали двигателя.

След изминалата вечер това предложение ми прозвуча учудващо младежко, сякаш бяхме двама ученици, вечеряли с учителя си или бащата на един от нас, а сега бе настъпило времето да сме млади и буйни и да завършим вечерта както трябва.

Шофирането му определено се различаваше от това на Гетънби. Караше с лекота, без да бърза, сякаш споделяше момента с колата, а не я използваше. Снегът се бе стопил и гумите, свистящи по кишата,

издаваха успокояващ звук. Сидал шофираше спокойно, нямаше какво да доказва.

Струваше ми се, че той винаги е спокоен и има много по-малко да се доказва, отколкото всеки друг, когото познавах, или пък много повече. Безгрижието как го възприемат хората и презрението към общите човешки навици и светско поведение, което не му подходеше, изглеждаха като резултат на пълно нежелание да споделя мислите си. И все пак сардоничното, презрително безстрастие, което го отделяше от другите, носеше белезите на самопризнат парий, на самотник, на недосегаем.

Харесвах го. Изненадано се чух да казвам:

— Вероятно някой друг път.

Той се усмихна с чиста, момчешка, лишена от сарказъм усмивка.

— Аз имам кола, бонбони и желание, аз ще получа момичето — каза той.

Малко по-късно ме остави пред къщи.

— Довиждане, Антъни — каза той. — Пак ще се видим.

За първи път използваше малкото ми име. Стори ми се, че прозвуча някак си самотно.

— Да — казах. — Лека нощ, Хари.

[1] Улица със скъпи магазини в Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Самолетът мина над брега на Лабрадор и полетя на юг. Прекосихме провинция Квебек над облаците, но когато започнахме спускането си към Торонто, небето беше чисто и ясно. Капитанът сниши над града и зави над езерото Онтарио към летището. Въздухът беше брилянтно чист и ми предостави два ярки образа на Торонто. Първо, град от зелени паркове и очертани с дървета улици, а тъкмо преди да минем над брега — модерен метрополис от небостъргачи, нови и блестящи на слънцето. Езерото Онтарио се простираше до хоризонта като море. Когато завихме към брега и се снишихме над покрайнините на града, нещо се пробуди в мен. Беше като любов от пръв поглед. Бях прелъстен от Торонто още преди да стъпя на канадска земя.

Пристигането на международно летище „Пиърсн“ също не ме разочарова. Беше модерно, чисто и спокойно. Минаването през митницата и имиграционната служба беше бързо и леко. Тръгнах към просторната предна зала и забелязах зад стъклената стена един човек, който държеше програма на театралния фестивал в Стратфорд пред себе си. Приблжих се до вратата. Тя се отвори сама и аз официално пристигнах в Канада.

— Здравсти — каза мъжът. — Аз съм Брус Балдуин. Добре ли пътувахте, господин Мур?

— Великолепен полет — отговорих. — Благодаря за посрещането. Как ме познахте?

— Видях снимката ви във вестника. Дайте да ви помогна.

Задържах сака си, но му позволих да вземе портативната пишеща машина, която носех със себе си навсякъде.

— Трябва да хапна нещо, преди да потеглим — каза той. — Имате ли нещо против?

— Не, разбира се. Аз ще пийна едно кафе за компания. Преди около час „Еър Канада“ ми поднесе чудесен обед.

Балдуин беше едър, широкоплещест мъж, с енергично лице и кафяви очи. Очите бяха спокойни и интелигентни, а и маниерът му бе спокоен и незабързан до степен необичайна за директорите на театри. Той беше съдиректор на театъра в Стратфорд и бе измислил идеята за осемчасовия маратон на „Студеният дом“, която аз трябваше да адаптирам. Реших, че ако бе толкова способен, колкото и спокоен, с нетърпение ще очаквам съвместната ни работа.

Докато той нападаше пържолата си, прочетох кратката статия под снимката ми в торонтовския „Глоуб енд Мейл“. Беше в съботното издание, в частта, посветена на изкуството, един от няколкото абзаца, които съставяха тази статия в ъгъла на страницата. Текстът гласеше:

„Антъни Мур е ирландски драматург, автор на пиесата «Двама в радостта», която се радва на осемнадесетмесечен успех в театър «Шафтсбъри» в Лондон, Англия. Мур пристига в Стратфорд, Онтарио, тази седмица, за да обсъди фестивалния проект на театъра за поставяне на «Студеният дом» от Чарлс Дикенс в осемчасов маратон. Проектът, очевидно сериозна задача, е предвиден за следващия сезон. Научихме, че пиесата ще бъде спонсорирана от водещи търговски компании.“

Оставих вестника.

— Предполагам, че театърът им е предоставил новината — казах.

— Доколкото знам, не — отговори Брус Балдуин. — Предполагам, че имаш способен рекламен агент. Всъщност — допълни той предпазливо — ние не искаме реклама, докато всичко не е решено окончателно.

— Брус, напълно съм съгласен с теб. Колкото и голямо желание да имаме, може да открием, че проектът не може да се изпълни. А нищо не е по-лошо за един театър от грандиозни планове, съобщени прекалено рано, а после забравени. Но аз нямам рекламен агент.

Брус се намръщи.

— Вероятно са слухове — каза той. — Театърът е чудесно място за клюки. Все пак статията е кратка и не може много да ни навреди. А

сега, надявам се нямаш нищо против, но трябва да се отбием до Торонто, за да взема няколко сценария, и после веднага потегляме към Стратфорд.

Колата му беше волво, от старите модели със заоблени форми, които сигурно ще станат страст на колекционерите. Направих му комплимент за нея и той отговори:

— Здрава е и не ми създава проблеми. Чудесна кола за зимата.

Подкарахме на юг от летището към езерото, после на изток по магистрала „Гарднър“ към центъра на Торонто. Докато пътувахме, той ми разказваше за театъра, за особеностите на подвижната сцена, измислена от Тайрън Гътри, заобиколена от публиката от три страни, и за предимствата и трудностите, които създава на актьорите. Сподели, че щели да имат големи проблеми без дизайнерския си отдел.

— Те са невероятни — каза той. — А осветителната система е произведение на изкуството. Благодаря на бога за компютрите.

Брус беше приятен за компания. Разбихах защо типичните за театралните среди клюки и заяждания го дразнят. Беше от Албърта, започнал в театъра в Калгари, макар да бе изкаран режисьорския курс в театралното училище в Монреал.

— Чудесно училище, но в момента прекалено наблягат на франкофонството.

— Франкофонството означава френски говорещи ли?

Той се усмихна.

— Май това е канадски термин. Ние в Канада сме англофони или франкофони, макар че всъщност сме многонационално общество — португалци, италианци, гърци, китайци, южноазиатци, сикхи, други индуси, мюсюлмани. Това е доста стимулиращо.

— Но Монреал има право да бъде франкофонски, нали?

— Да, но училището би трябвало да е национално, нали разбираш? Французите в Квебек стигат до крайности с техния национализъм. Ще разбереш, ако отидеш дотам.

Намирахме се между небостъргачите, които бях видял от въздуха. Повечето бяха съвсем нови, а някои — направо прекрасни. Не беше нещо, което очакваш от обикновени сгради, пълни с офиси, особено ако живееш в Англия. Архитектите бяха развихрили въображението си върху ограничените възможности на небостъргачите и в някои случаи резултатите просто те оставяха без дъх. Това и

фактът, че повечето бяха нови, представяше Торонто като град, посветен на нова ера, и предполагаше свеж живот, необременен от миналото. За един ирландец това бе твърде приятно, а за живеещия в Лондон — истинско удоволствие. Абсурдно е да надценяваш първите си впечатления от нова страна, но моите се потвърдиха и по-късно, когато заживях в Торонто, и дори се засилиха. Европейското разбиране, че историята неизбежно поглъща бъдещето, както е правила винаги, така че всичко да си остане същото, което е доста разпространено в Европа, тук липсваше напълно.

Посочих към сграда, блестяща в златисто от слънцето, ефект, получен от цвета на стъклото, медните рамки на прозорците и състава на бетона.

— Какво е това, Брус? Великолепно е.

— Това е сградата на „Роял банк“.

— Торонто голям финансов център ли е?

— Да — отговори той. — Наистина много голям.

Брус паркира пред жилищна сграда.

— Ще се забавя само минута — каза той. — Ако искаш, можеш да се поразтъпчеш. Доста е студено, но тук има пухено яке, което можеш да използваш.

Поразходих се напред-назад, издокаран в пухеното яке. Яркото слънце блестеше ослепително, но студът направо пронизваше. Усетих, че дори кожата на главата ми настръхва. Повечето хора, които вървяха по улицата, носеха вълнени шапки или бяха нахлузили качулките на анорациите си върху главите. Щеше да ми се наложи да си понапазарувам за престоя тук.

Брус излезе от сградата с купчина сценарии под мишница. Потеглихме отново, този път към Стратфорд. Минахме през борови гори и ферми.

Къщата на Балдуин се намираще на тиха улица, очертана с дървета. Беше проста тухлена къща с огромна дървена врата, а вътре бе топло като в печка. Жената на Брус, Санди, излезе от кухнята, за да ни посрещне. Беше красиво, русо момиче, облечено в карирана риза и джинси, и носеше очила. Брус ни представи и тя свали очилата си, за да ме огледа.

— Здравсти — каза тя. — Славата ти те изпревари, Антъни. Четох за теб.

Кухненската маса бе затрупана с книги, бележници и листа хартия с нещо, напечатано по тях. Пишещата машина стоеше в средата на тази бъркотия, а върху нея лежеше вестник. Чашата кафе и димящата в пепелника цигара говореха, че Санди си е позволила кратка почивка и е четяла вестника, когато пристигнахме.

— Видяхме статията — каза Брус. — В „Глоуб енд Мейл“, нали?

— Не, това е „Бийкън Хералд“. Заповядай. — Санди ми подаде вестника и посочи статията, после седна на масата и залюля крака.

— Хей — каза Брус, — ял ли си нещо от закуска насам? Няма ли да приготвиш нещо за теб и Антъни? Аз хапнах на летището.

Тя се смъкна от масата и го прегърна.

— Разбира се — каза Санди. — Аз работих цяла сутрин и също съм гладна. Хайде да ядем навън.

— Американски жени — каза Брус.

— Вече съм канадка — отвърна Санди.

Взехме вестника с нас и отидохме в близко ресторантче, където този път Брус пи кафе и наблюдава как ние със Санди ядем. Поръчахме си хамбургери и пържени картофи.

— Той е много привлекателен — обърна се Санди към мъжа си, докато аз преглеждах статията за Антъни Мур, драматург.

— Чудесен е, но е прекалено голям за теб.

— Нищо не е прекалено голямо за мен.

Оставих „Бийкън Хералд“ и се присъединих към тях.

— Това — казах — е съвсем различно от живота в разюздания Лондон.

— Какъв сладък английски акцент. Но аз бях в Лондон и той въобще не е разюздан.

— Той не е англичанин — поправи я Брус. — Ирландец е.

— За мен всички изглеждат еднакво — каза Санди и обвини ръка около врата ми. — Отпусни се — каза тя. — Не съм прекалено развратна. Той при нас ли ще отседне? — запита тя съпруга си.

— Съмнявам се — отговори Брус. — Особено след като се е запознал с теб.

Брус ми бе обяснил настаняването още по пътя насам. Бяха ми резервирани хотел, в случай че предпочитам да живея сам, но бях добре дошъл да отседна у тях.

— Върху какво работиш? — попитах Санди. — Книга ли пишеш?

— Да. Върху средновековното bankerство. Какво има, мислиш, че не съм достатъчно стара ли?

— Учен ли си?

— Натам се стремя. Взех магистърска степен, но не искам да изкарам в университета целия си живот, затова се опитвам да напиша книга върху средновековното bankerство и да продължа напред. Изглеждаш впечатлен, Антъни.

Наистина бях впечатлен. И от двамата, и от начина, по който живееха. Харесваше ми, че тя работи върху книгата си в кухнята, вместо да приготвя храна за гостенина, харесваше ми, че ме доведоха да обядваме тук, а също и държането им един към друг. Досега не бях убеден, че ще мога да живея с човека, с когото ще работя, и то доста усилено, но в момента ми се струваше, че домът си е дом и ние ще успяваме да оставяме работата за в театъра или офиса на Брус. Във всеки случай ставаше дума само за няколко дни, преди да се заема със самостоятелна работа в Торонто.

Санди се изсмя.

— Ще останеш при нас — каза тя. — Просто се шегувам с теб, но невинаги се държа така. Как ти харесва рекламата?

Хвърлих поглед към Брус.

— Не разбирам — казах. — Това е обширна статия с огромна снимка към нея. За мен не може да се напише много, но са изровили всичко възможно. Мислиш ли, че театърът е виновен за това?

Той прегледа статията.

— Аз не знаех всички тези неща за теб — каза Брус.

Статията говореше за пиесите ми, поставени в Дъблин и в Питлокри в Шотландия, дори за онези на фестивала в Авиньон в Южна Франция. И все пак през изминалите години се бях смятал за драматург, борещ се за утвърждение. Единствено успехът на „Двама в радостта“ в Уест Енд ми бе донесъл някаква слава, а и този процес едва бе започнал. Кариерата ми не заслужаваше такова внимание, нито пък работата, която ме бе довела в Стратфорд.

— Не загарявам — каза Брус на свой ред. — Ние не се борим за реклама извън сезона, а сега не работим — винаги затваряме през зимата. Надали рекламният ни офис е виновен за тази статия, но ще

проверя за всеки случай. Ще звънна на Шийла — момичето, което е написало статията, и ще я питам откъде има цялата тази информация.

Брус поиска сметката и ме запита:

— Искаш ли да работим днес, Антъни, или имаш нужда от почивка след полета?

— Хайде да порботим — отговорих. — Да видим докъде можем да стигнем.

Нужно бе доста време, но започнахме добре. През следващите три дни разбихме книгата на сцени, очертахме водещите моменти, подбрахме героите и части от сюжета, възстановихме някои от тях и изхвърлихме други. Бяхме обладани от писателска треска и напълно забравихме за времето. После отново станахме практични и решихме, че времето е важно за структурата на пиесата, ако искахме да задържим публиката на мястото ѝ през целия ден. Започнахме с шестнайсет часа продължителност, но успяхме да ги смъкнем до осем.

От време на време се качвахме на сцената и се разхождахме, въплътили се в образите на героите, за да усетим сцената и да разберем как ще се чувстват актьорите, заобиколени с публика от три страни, вместо само от една.

Следобед на третия ден се появи дизайнерът по осветлението и ми показа какво може да прави компютризираната им осветителна система. Той направи завеси от светлина, покриви и нива, накара светлината да танцува, да пада като дъжд, после проблеснаха хиляди светкавици, които падаха като дим на сцената. Накрая подгониха Брус по сцената, за да получим идея за пълния ефект. Седях в празната зала и наблюдавах. Бях омагьосан. Никога не бях работил в театър с подобно виртуозно техническо оборудване, а и не си бях представял, че някой може да го управлява толкова майсторски.

По това време вече се вълнувах от поставянето на „Студеният дом“ на сцената на Стратфорд, което означаваше, че почти бях решил да го направя. Този следобед направи решението ми окончателно. Знаех, че ще напиша адаптацията. Бях убеден, че ще успея. Споделих това с Брус и се върнахме в офиса му в приповдигнато настроение. Вече му бях казал, че искам да заведа него и Санди на вечеря същия ден, защото това бе последната ми вечер с тях засега. Въпреки протестите му реших да вечеряме в най-добрия ресторант на Стратфорд. Все пак имахме повод за празненство. Брус каза, че ще

резервира маса в „Чърч“, който бил изключително шик и скъп, ако наистина искам това. Потвърдих, че точно такава е желанието ми.

Събрахме бележките си, сценичните планове и диаграмите и се прибрахме вкъщи. Когато Санди чу къде ще ходим на вечеря, каза:

— Ще си приказваме по-късно.

После изчезна в банята и пусна душа. Отидох да се преоблека и оставих Брус да се обади на журналистката, която бе написала статията за мен.

Бях твърде доволен от количеството работа, която успяхме да свършим и обещаващите й резултати, за да се притеснявам повече за източника на статията. Предположих, че изпращат през Атлантическия океан кратки вести от света на изкуството заедно с останалите новини и вероятно Джоана, която познаваше доста хора, се бе разбърбила пред някого на някой купон.

По пътя към „Чърч“ вниманието ми бе ангажирано с напълно различен въпрос. Брус също изглеждаше замислен и подозирах, че размишлява по същия въпрос като мен. Имам предвид вида на Санди Балдуин, която изглеждаше великолепно, красива, съблазнителна и невероятна.

Настанихме се около масата в „Чърч“ и Брус отиде да занесе палтата на гардероб. След като свали палтото на Санди от гърба й, забелязах как един мъж от съседната маса се вторачи в нея и не успя да уцели устата си със супената лъжица. Приятелят му имаше по-добри маниери и самоконтрол. Той се завъртя да види какво става, примигна и отново се обърна към събеседника си.

Санди носеше рокля от фино, златисто ламе, която се спускаше елегантно по тялото й. Ръцете и раменете й бяха голи, също и гърбът, а ниското деколте на роклята разкриваше великолепно закръглената й гръд, удържана единствено от леката, златиста материя. Но това не бе всичко. Съкрушаващият ефект се допълваше от златисто червило, лак в същия нюанс и златисти сенки за очи. Санди изглеждаше смайващо и аз направо останах без дъх.

— Здравсти, сладур — ухили се тя на човека, който бе разсипал супата си и все още седеше вторачен в нея, после се обърна към мен: — Какво мислиш?

— Мисля, че никак нямаш вид на учен.

— Това е прекалено уклончив отговор. Кажи честно.

— Мисля, че си най-съблазнителното същество на запад от Урал.

— Това включва и Кавказ, което си е истински комплимент — усмихна се Санди.

Предложих ѝ цигара с пресилено треперещи ръце. Тя запали и моята, а веселите ѝ сини очи се изпълниха със секс и палавост.

— Ти си дяволска жена — казах.

— Напълно си прав — потвърди Брус. — Това място свободно ли е, или вие двамата предпочитате да сте сами?

Санди се разкърши, наблюдавайки лицето ми, докато го правеше, и се засмя.

— Това е несправедливо отношение към човека — меко каза Брус. — Ще го оставиш без апетит.

Сервитьорът пристигна със скоча.

— Донесете още — помолих го и изпих своя на една глътка.

Санди каза:

— Разбих те, Антъни. Ще трябва да си намериш едно хубаво, топло тяло, когато стигнеш до Торонто.

— Изберете вечерята — казах спокойно. — Избягвайте риба, яйца и пикантна храна и ако имаме късмет, ще изкараме вечерта.

— Това не ни оставя голям избор — засмя се Санди. — В тази рокля не мога да ям и супа. Пада, ако се наведе.

— Вярно е — потвърди Брус и двамата се засмяха като деца.

Завиждах им и на двамата и усилено се опитвах да се съсредоточа върху богатото меню.

Изкарахме великолепно. Брус и аз бяхме доволни от себе си заради прогреса на работата ни, а Санди седеше с нас, съблазнителна и все по-закачлива. Изпихме две бутилки шампанско и се наслаждавахме на флирта ѝ с нас. Бях сигурен, че играта няма да загубее. Те бяха прекалено влюбени за това.

На следващия ден във влака за Торонто си спомних за това. Последната вечер с тях бе едно от най-хубавите ми преживявания и установих, че съм щастлив от запознанството ми със семейство Балдуин и приятелството им.

В събота вечер на гарата Санди ме прегърна и каза:

— Върни се скоро, Антъни.

— Три или четири седмици — отговорих. — После ще дойда, за да докладвам на Брус.

— Ще докладваш на мен — каза тя. — Аз също те обичам.

Познавах ги само от три дни, но открих, че ми е трудно да се сбогувам. Санди обви ръце около мъжа си, притисна се плътно до него и го погледна с усмивка.

— Хайде, приятел — обърна се към мен кондукторът. — Трябва да прибера стълбичката. Иди си намери място.

Хвърлих им последен поглед. Никога не бях виждал толкова щастливи хора. Погледнах ги още веднъж и се качих във влака.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Прекарах уикенда в хотел. Миналата седмица се бях съсредоточил прекалено усърдно в работата с Брус Балдуин и през последните два дни не правих нищо друго, освен да взимам горещи вани и душеве, да плувам в хотелския басейн, да гледам някой филм и малко да почета. Спях дълго и комбинираната умора от полета и трите дни тежка работа в Стратфорд ме бе напуснала, когато се събудих в понеделник сутринта.

След закуска звъннах в агенцията за недвижими имоти, която рекламираше къщи под наем за кратки срокове. Вечерта вече се нанасях в мебелиран апартамент на улица „Джерърд“ и започвах да опознавам центъра на Торонто. Временният ми дом беше добре обзаведен, чудесно отоплен и безукорно чист, но му липсваше следа от присъствието на Мур. Излязох и си купих няколко подаръка за добре дошъл у дома. Отидох до „Най-голямата книжарница в света“, на две преки от дома ми, и се върнах натоварен с книги, карти, тетрадки и бележници. После излязох отново и си купих касетофон и няколко касети със записи. По време на това излизане установих, че температурата е паднала под нулата, затова потеглих отново и си купих пухена жилетка, която да нося под скиорското яке, което Брус ми бе дал на заем. Купих си и яркочервена вълнена шапка, наречена „туук“. Издокаран като деветдесет процента от минавачите по ветровитите и студени улици на Торонто, реших да се поразходя до художествената галерия на Онтарио. Излязох от нея с три репродукции на картини от канадски художници и купчина по-малки копия, изработени като пощенски картички.

В апартамента закачих репродукциите на стената и разпределих картичките по рафтовете и первазите на прозорците. Последната ми експедиция в хапещия студ бе с цел закупуване на храна и пиене. Най-после затворих вратата на апартамента отвътре и се приготвих да прекарам вечерта у дома.

Знаех, че трябва да отделя няколко часа на „Студеният дом“ тази вечер, за да запаля огъня под бойлера, така да се каже, но когато се залових за работа, открих пълна липса на желание. Седях на масата до прозореца, а пред мен лежах новозакупените канцеларски материали, планът на сцената и няколко екземпляра от „Студеният дом“, разбъркани и обозначени по различен начин. Празният лист ме очакваше в пишещата машина.

Прочетох бележките, които си бях водил, докато с Брус нахвърляхме основните линии, за да опресня паметта си и да накарам мозъка си да заработи. Двадесет минути по-късно открих, че в главата ми няма пито една мисъл, а цялото ми внимание е съсредоточено върху ярките, подканящи светлини на Торонто.

Позволих си кратко размотаване, за да се поразсея — направих си кафе, послушах Моцарт, нагласих термостата, който управляваше температурата в стаята, и седнах отново. Нямахме смисъл. Вместо да се върна към героите на Дикенс от деветнадесети век, сред които се бях движил толкова успешно миналата седмица, мислите ми бяха концентрирани върху днешния свят и хората, с които се бях срещал през последните две седмици.

В това имаше нещо повече от познатото желание на артистичния темперамент да направи всичко възможно, за да избегне започването на работа. Искаше ми се да осмисля действията на Хенидж-Сидал-Кена в светлината на поведението на Брус и Санди, да сравня живота и работата на едната група с другата. Не толкова да установя баланса на морала им, колкото баланса на реалността. Не че характерите и отношението им към живота бяха противоположни — те бяха прекалено различни дори за това. Намираха се толкова далеч един от друг, че приемах едните за реални, а другите — просто фантастични. Ако едните живееха в действителния свят, то другите просто играеха в пиеса.

Сипах си нова чаша кафе и звъннах на Балдуинови.

Брус вдигна телефона.

— Брус, обажда се Антъни. Искам да ти дам телефонния си номер.

Той го записа, побъбрихме лениво, после Брус каза:

— Възнамерявах да ти кажа още преди, но забравих. Говорих с Шийла Смит от „Бийкън Хералд“ за статията за теб. Изглежда,

някакъв човек от посолството ви пристигнал от Отава, завел я на обед — в „Чърч“, и й дал цялата информация, върху която се базира статията й.

— Аха — отвърнах озадачено, тъй като почти бях забравил за безплатната и прекалена реклама. — Страхотно от негова страна.

— Странна работа. Отава е на около петстотин километра от Стратфорд. Това е доста път за един дипломат само за да отиде да обядва.

Петстотин километра. Погледнах към телефона, сякаш той бе направил грешка.

— Да, далечко е. Но може да е имал някаква друга работа в града ви.

— Не и според него. Наблегнал на това пред Шийла. Споделил с нея, че от посолството много държали да се обърне внимание на културните връзки между Англия и Канада.

Последва кратка пауза, преди Брус да заговори отново:

— Знаеш ли, Антъни, не искам да те обидя, но за нас Англия е просто една от хилядите чужди страни, затова не мога да разбера тази история с културните връзки. Дипломатите не са чак толкова наивни.

— Предполагам, че не са — съгласих се. — Хайде да не мислим за това. Имаме и по-кофти проблеми.

— Така ли?

— Да. Седя тук и се опитвам да работя, а единственото, което ми се върти из главата, е колко чудесно прекарахме заедно в Стратфорд.

Долових усмивка в гласа на Брус, когато ми отговори.

— Е, Антъни, ние също си мислим за това. Хей, можеш ли да изчакаш една секунда?

Чух го да оставя слушалката и след малко заговори отново:

— Имаш много поздравии от Санди. В банята е, иначе щеше да ти се обади. Нареди ми да ти предам, че ако ти писне там, можеш да се върнеш и да работиш тук. Тя е готова да сподели кухнята с теб по всяко време.

Беше мой ред да се засмея.

— Прекрасно предложение. Но ако говорим сериозно, мястото тук е чудесно. Просто се нуждаем от малко съвет и солидно окуражаване.

— Ще ти дам съвет, но от другото не се нуждаеш. Не работи тази вечер. Излез и пий едно питие, върни се, прочети някой пасаж от „Студеният дом“ и легни да поспиш. Книгата ще повлияе на сънищата ти, а утре сутрин ще започнеш работа без проблеми. Вече знам телефона ти, но къде се намира апартаментът?

— На улица „Джерърд“. В западната част. От южната страна.

— Добре. Излез навън и завий надясно. Тръгни по улицата към хотел „Челси“. Там има много приятен, полутъмен бар с пиано. Не е вълнуващо, но сигурно ще ти подейства добре. Или искаш истински нощен живот?

— Не, не искам. Искам подходящата терапия, за да мога да заработя.

— Добре, тогава отиди там. Следващата събота може да дойда до Торонто. Ако искаш, можем да обядваме заедно, а после да поработим заедно няколко часа.

— Чудесно. Ще последвам съвета ти, Брус. Междувременно измисли няколко окуражаващи думи, в случай че все още се нуждая от тях.

— Какво ще кажеш за: няма работа, няма пари? Чао засега.

Хотел „Челси“ беше голям, северноамерикански хотел, висок около дващест етажа, но имаше известна, нарочно постигната прилика с английските странноприемници. Портиерите носеха униформата на студентите от Челси, фоайето беше облицовано с дървена ламперия, а в средата му стоеше яркочервена желязна пощенска кутия. По-късно научих, че следобед сервирали чай, точно както правеха във „Фулър“.

Дългият тъмен бар обаче спокойно можеше да се намира в Ню Йорк или Чикаго. Едно момиче пееше любовни песни в съпровод на малък оркестър. Макар че в бара бе доста оживено, успях да си намеря маса точно според вкуса си. Не беше прекалено близо до музиката или заобиколена от шумни съседи. Чувах гласа на певицата, но в същото време можех да мисля спокойно. Поръчах си питие, а момичето запя „Не говори за мен, когато си отида“. Знаеше как да изпълнява любовни песни. Пееше леко и тъжно, без да прекалява. Мислите ми се лутаха разсеяно из главата и постепенно усетих как се отпускам. Осъзнах, че с идването си в Канада се бях измъкнал от зловещата история, започнала във ферибота и завършила с вечерята в клуба на Хенидж. Поглеждайки назад, видях колко изкуствено бе протекла тя, макар да не разбирах

какъв резултат са смятали да постигнат. Вероятно Хенидж и Сидал до такава степен бяха привикнали с театралните си маниери, че вече им бяха станали втора природа и представляваха единствената среда, в която можеха да се движат и дишат. Това бе атмосфера на пълен цинизъм, която ги караше да вярват, че хората са способни на всичко. Без съмнение включваха и себе си в това число. Защо не?

Защо не?

Лицето ми се скова, очите ми се отвориха широко. Наведох се леко напред и седнах изправено на стола. Някаква неосъзната мисъл си пробиваше път в мозъка ми и почти успях да я разгадая, когато някой ме заговори:

— Мога ли да ви донеса нещо?

Беше келнерът, който бе изтълкувал неволното ми движение погрешно и бе приел погледа ми като повикване.

Каквато и да бе неясната мисъл, чиято поява ме стресна сериозно, тя вече бе изчезнала. Нямаше смисъл да я преследвам. Щеше да се появи отново, когато си реши. Огледах се наоколо. Певицата и оркестърът почиваха. През цялото време в бара имаше движение и един от новодошлите, когото не бях видял, когато се настанявах, ме наблюдаваше внимателно. Зачудих се дали го познавам, но в това време оркестърът се върна на мястото си и аз се обърнах, за да гледам певицата. Гледката си заслужаваше. Момичето се бе преоблякло в черна сатенена рокля с широко деколте, която нежно се спускаше върху гърдите ѝ. Косата ѝ беше пепеляворуса и падаше свободно върху белите рамена, като звезден прах върху сняг. Тя огледа тълпата в бара за момент, срещайки няколко погледа, между които и моя, усмихна се леко на нещо далечно и запя „Справям се много добре без теб“. Опитах се да не приемам песента лично.

Уискито ми пристигна и когато го взех, отново забелязах човека, който ме наблюдаваше. Сега очите му се бяха спрели на момичето и той бавно облизваше устни. Познах го. Това беше мъжът, който бе разсипал супата си, когато видя Санди, издокарана в златистата ѝ рокля. Не се замислих много върху съвпадението — такива неща се случват често, когато човек пътува в чужбина. Поне не се бяхме запознали — не беше човек, когото можех да харесам. Завъртях се обратно, за да се наслаждавам на вида и гласа на певицата.

*„Какъв мъж! Каква глупачка съм да мисля,
че разбитото ми сърце ще трогне луната!“*

Пееше чисти, дълги, легато тонове, без трепет в гласа и излишен драматизъм. Великолепно. Келнерът ми донесе ново питие, без да го моля за това. Прекрасно. Отказа парите ми и посочи към мъжа с разсипаната супа и похотливия поглед. Човекът вдигна чашата си, скочи от стола и седна до мен.

Новият ми приятел и аз загледахме певицата. Тя погледна право в очите ми, хладна и далечна, но усетих, че е наранена. Не трябваше да се сприятелявам с никого за един скок. Момичето разтърси звездния прах върху раменете си и продължи да пее. „Най-добре е да се държа за песента си“ — завърши тя и се поклони. Косата ѝ падна като завеса върху лицето. Оркестърът засвири отново след аплодисментите и тя раздвижи тяло, леко и лениво, но със страхотен ефект и започна „Тяло и душа“.

— Присъединявам се към вас — заговори ме съседът ми. — Надявам се да ми простите.

— Защо? — запитах не особено любезно.

Нямах желание да говоря с дребния кретен. Маниерите му бяха ужасни, а видът — кошмарен. Имаше мазна коса, огромни мустаци, дебели устни, доста подвижни очи, а и беше прекалено закръглен навсякъде — нос, брадичка, костюм, който го правеше да прилича на буре. Не беше дебел, просто неприятно закръглен. Миришеше на евтин одеколон и имаше чужд акцент. Бях в Канада само от една седмица, но вече се чувствах като патица във вода. Според мен, ако съществуваше нещо абсолютно неканадско, това бе разговорът с тази реликва от стара Европа.

— Запознахме се в Стратфорд — излъга той безсрамно. — Вие вечеряхте с прекрасната дама в златната рокля.

Неприятен блясък оживи очичките му, които бяха грозно кафяви, като краищата на прегорени яйца.

— Не сме се запознавали, не сме говорили, не сме били представени един на друг — отвърнах ледено.

— Представям се — каза той, без да се засяга от грубостта ми. — Аз съм Франц Лехар.

Разсмях се — кой не би го направил, и разбрах, че съм загубил битката.

— Франц Лехар — повторих.

Той кимна леко.

— От Мексико.

— Лехар не е мексиканско име — казах.

Усмивката му изчезна.

— Така се казвам и съм мексиканец.

Това беше неопровержимо.

— И все пак — казах — Лехар...

— Дядо ми беше унгарец.

Реших да не питам за баща му. Човекът бе показал испанска горделивост, когато се усъмних във връзката между името и националността му, а това доста ми хареса.

— Господин Мур — запита той с леко изкуствена любезност, разклащайки леда в чашата си, — коя беше прекрасната дама с вас в Стратфорд?

— Съпругата на един колега — отговорих. — Откъде знаете името ми?

— Видях снимката ви във вестника. Разпитах келнера в ресторанта за компанията ви. Казаха ми, че и другият мъж работи в театъра. Надявах се, че дамата е актриса.

Неприятните очи издаваха лошите му помисли. Той отново разлюля чашата си.

— Нали знаете, актриси!

Това беше вярно. Познавах доста актриси. Реших да се позабавлявам колкото се може с нежелания си събеседник. Поне имаше характер, за разлика от повечето компаньони, които сте принудени да търпите, когато пътувате в чужбина. Този тип бе по-скоро абсурден, отколкото досаден.

— Актрисите — казах — са много скъпи.

— Мислите ли, че вашата приятелка е много скъпа?

Очевидно този въпрос го вълнуваше — очите му бяха напрегнати.

— Санди? Познавам я само от три дни, но тя ми показва ясно, че е много, много скъпа!

Зачудих се дали ушите на Санди Балдуин горят. Погледнах виновно към сцената, сякаш певицата можеше да дочуе отвратителния ни разговор. Тя обаче беше заета с изпълнението си. Пееше прочувствено за това как с радост ще се предаде, ще подари тялото и душата си.

— Освен това — обърнах се към Франц Лехар — съпругът на Санди е адски ревнив.

— Да бе! — ухили се той. — В Мексико ние се пазим от ревнивите съпрузи. Но при англосаксонската раса няма нужда от това.

Той се замисли за момент.

— Санди е чудесно име. Човек лесно може да го изговори. Санди, Санди — повтори той.

Движението на дебелия червени устни, произнасящи името на Санди, внезапно ме направи изключително старомоден. Искате ми се да прасна сенър Лехар по муцуната. Вместо това обаче изпих уискито му на една глътка.

Той въздъхна.

— И все пак всяка жена си има определена цена. Мислите ли, че тя ще е прекалено скъпа?

Допих питието.

— Тя носи злато — казах. — Символично.

— Символично? Аха, символ! Като вашите сексимволи. Сексимвол в злато!

Лехар се разсмя весело и плесна шумно закръгленото си бедро. Хората се обърнаха към нас. Певицата се бе оттеглила.

— Трябва да тръгвам — казах.

Той ме изгледа стреснато.

— Толкова рано?

— Имам много работа утре. А и предполагам, че трябва да се върнете при компанията си — допълних, защото бях сигурен, че не бе седял сам.

— О, моите приятели си отидоха. Но аз съм това, което наричат нощна мишка.

— Нощна птица — поправих го. — Да, но аз не съм. Приятно ми бе да се запозная с вас — излъгах и станах. — О, благодаря за питието.

— Няма нищо — каза той.

Очевидно нямаше желание да ме пусне да си ходя.

— В апартамент ли живеете, господин Мур?

Още докато питаше, лицето му се промени, сякаш бе объркал нещо.

— Откъде знаете? — запитах любопитно, навличайки анорака и якето си.

Усмивката се върна на мястото си.

— Облечен сте за излизане. Това ме кара да мисля, че не сте отседнали в хотела. Значи вероятно имате апартамент.

— Да — отговорих кратко. — Имам.

Започвах да се дразня от решителността, с която се противеше на тръгването ми, затова категорично се надигнах и отблъснах стола назад от масата, за да мога да изляза.

— От апартаменти ли се интересувате? Затова ли живеете там?

Въобщо не можах да разбера последния въпрос. Пито пък изражението му. Лицето му се бе издължило, усмивката бе изкривена, а обикновено шарещите му очички сега бяха съсредоточени върху мен. Успя да ме накара да се спра за момент.

— Да. Не. Обичам ги, за да живея и работя в тях.

— Не се ли интересувате от тях като от имоти?

Той отново се поколеба, преди да изрече ключовата дума.

— Имоти?

— Имоти — кимна утвърдително Лехар.

Писна ми от него. Измъкнах вълнената си шапка изпод стола и го оставих да си кима самичък. Бездруго оркестърът бе приключил работа и сега прибираха инструментите си. Певицата бе изчезнала.

Когато влязох във фоайето на кооперацията, забелязах някакъв човек, който стоеше до телефоните на стената. Той излезе от сградата, докато чаках асансьора. Мъж в делови костюм слезе от асансьора, минавайки покрай мен с разсеян поглед. Качих се на дванадесетия етаж и отключих вратата.

Нещата не бяха така, както ги бях оставил. Всичките ми бележки и екземплярите от „Студеният дом“ бяха изчезнали. Влязох в спалнята. Нямаше нанесени щети, но матракът лежеше на пода, а чаршафите и одеялата бяха струпани небрежно върху леглото.

Обадих се на домоуправителя, който пристигна с фенер в ръка и озадачен вид. Той обиколи апартамента, стиснал фенера като оръжие, и

се успокои, когато видя, че нищо не е повредено. Каза ми, че се е обадил в полицията.

— Такива са правилата в сградата — допълни той.

Домоуправителят беше едър, трийсетинагодишен мъж, с широко лице и мързелива усмивка. Чухме полицейските сирени, които раздираха покоя на нощта.

— Тъкмо гледах „Малтийският сокол“ — каза той. — Сигурно съм го гледал поне двайсет пъти.

— Страхотен филм — съгласих се.

Бяхме оставили вратата отворена и полицаят влезе, преди да осъзнаем, че е пристигнал, държейки пистолета си в ръка.

— Здравсти, Бил — поздрави ченгето.

— Били са тук, но са изчезнали — съобщи домоуправителят. — Бързо пристигна, Стюарт.

— Разбира се — отговори ченгето и тръгна да обиколи апартамента. — Добре, Дъг — извика той и още едно ченге влезе откъм коридора.

Черпих ги по едно кафе и им разказах историята. Те прилежно си водеха бележки, но всъщност нямаше какво толкова да запишат. Беше странно престъпление, най-меко казано, и решихме да не си измъчваме главите с него. Старшият полицай, навлизайки предпазливо в непознатата му територия, ме запитва дали не е възможно това да е дело на театрални съперници — опит да провалят адаптацията на романа на Дикенс.

— Не — отговорих и се усмихнах леко. — А и това не би им помогнало. Мога да помоля да ми изпратят копия от всичко, което сме свършили досега, от Стратфорд.

— Изглежда напълно безсмислено, нали?

— Поне за мен — отговорих.

В главата ми се появи странна мисъл, но вместо бързо да изчезне, се задържа и постепенно се оформи ясно: един човек се опитва да ме задържи в хотелския бар, друг наблюдава фойето на сградата, където живея, и звънва горе, когато се прибирам, а трети излиза от асансьора. Изглеждаше абсурдно, но те бяха забелязали лицето ми, затова го разказах на полицаите. Бележниците се появиха отново и ченгетата записаха всичко. Очевидно харесаха идеята за този хипотетичен екип крадци. В него имаше нещо професионално.

— Ако са чели за вас във вестника, може да са решили, че притежавате нещо, което си заслужава да бъде откраднато — каза Стюарт.

— Да, но аз нямам нищо такова — отговорих. — Дори у дома. Една-две картини, стереоуредбата ми, нещо подобно.

— Господин Мур — каза Стюарт, — ще предам доклада си, но не мога да ви обеща, че ще има някакъв резултат. Твърдите, че откраднатото не е за повече от петдесет долара. За нас това е дребна работа.

— Знам — съгласих се. — Не виждам какво можете да направите, освен ако не ги заловите при някакво друго престъпление.

— Франц Лехар — каза ченгето. — Страхотно име. Не ви ли се струва фалшиво?

Усмихнах му се.

— Понякога се срещат подобни имена — отвърнах и свих рамене.

Той кимна в съгласие.

— Вярно е. Понякога се чудя защо не чуваме нищо за правнуците на Моцарт.

Окуражен от това позоваване на историята на културата, младият полицаи се намеси:

— Може унгарският дядо на този Лехар да е отишъл от Австрия в Мексико заедно с император Максимилиан. Тогава Австро-Унгария е била една държава.

— Дъг е завършил университета — поясни Стюарт. — Когато те взех за партньор, Дъг, ти ми обеща да не парадираш пред мен с образованието си.

— Хайде, Стюарт — отвърна Дъг жизнерадостно. — Ти заговори за Моцарт. И аз се чудя къде ли са всички малки моцартовчета.

— Добре, да приключваме тогава. Поне до следващия път. Чао, Бил. Господин Мур, благодаря за кафето.

Полицайте и домоуправителят си тръгнаха, а аз пуснах веригата на вратата. Запалих настолната лампа и седнах с цигара в ръка, потънал в зловещи мисли.

Престъплението ужасно ме нервира. Очевидно световните престъпници се бяха обединили, с цел да откажат Антъни Мур от драматургията. Това беше сериозна форма на критика, помислих си и

се засмях кисело. Усмивката не се задържа дълго, но неприятното чувство остана. Тормозеше ме следният въпрос: дали хората, проникнали с взлом в апартамента ми, бяха в съдружие с престъпниците, на които се бях натъкнал по време на злощастното си пътуване от Франция до Англия?

Идеята ми се струваше пресилена и изсмукана от пръстите и се надявах да не отговаря на истината. Определено предпочитях взломът да е дело на професионални крадци, отколкото отново да ме върнат в зловещия, анархичен свят, където нормалността беше представена от безсърдечните убийци на Марко и мъжа в мерцедеса. Не харесвах и света, където Джон Хенидж и Хари Сидал се движеха по мистериозните си пътища. И все пак тази вечер в бара бях доловил лекия мирис на Хенидж и Сидал в онези статии, отпечатани във вестника в моя чест. А откак открих разхвърляния си апартамент, размишлявах върху идеята, че вероятно противният Франц Лехар (ако това беше истинското му име) ме бе открил в Стратфорд и нарочно ме бе последвал в Торонто. Ако този сценарий не бе толкова пресилен, колкото се надявах, тогава наглият начин, по който Лехар ме бе задържал в бара, докато приятелите му спокойно са ровили из апартамента ми, напомняше обезпокоително за спонтанното и ефикасно справяне с проблемите, показано от враговете ми на ферибота.

Опитах се да си спомня неясния пасаж от ръководството за ловци на едър дивеч, който се мотаеше из главата ми, и когато най-после успях да оформя мисълта си, тя ми поднесе неприятен шок. Изречението бе съвсем просто: „Завържете козле на поляната и това ще изкара тигрите от джунглата на открито.“

Помислих си, че може Хенидж да ме е посочил с пръст и с помощта на културното аташе в Отава да ме е превърнал в жертвено агне, за да изкара враговете си на открито.

Легнах доста късно, но сънят упорито ми бягаше. Нощните звуци на Торонто ме уверяваха, че лежа наред цивилизован, модерен град, а от време на време полицейските сирени ме убеждаваха, че полицията никога не спи. Въпреки това на всеки час се събуждах, наострил уши, за да чуя тежкото тяло, прокрадващо се през високата, суха трева, да чуя шумоленето на листата, когато разместеното клонче се връща на мястото си, да чуя зловещото ръмжене на тигъра.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Първото нещо, което направих на сутринта, бе да започна да звъня на компаниите за коли под наем. След няколко разговора открих фирма, която даваше европейски коли. Предложиха ми „Рено 18“. Съгласих се и им съобщих, че ще мина да го взема, след като закуся. Планът ми за деня бе съвсем прост. Реших да отида до Стратфорд и да взема екземпляри от всичко, което ми бе откраднато предишната вечер, после да се прибера в апартамента и да започна работа.

Това бе категоричното ми решение. За да го подкрепя, щях да си наложя режим за премахване на негативните мисли, тоест всеки спомен за наскорошните нахлувания в живота ми от страна на всякакви престъпници, международни или местни, щеше веднага да бъде отпъждан. Основната ми и единствена задача щеше да е да отида до Стратфорд и да взема копията от бележките.

Взех душ, избърснах се и се облякох за нула време. После си купих вестник и отидох да закуся в кафенето на ъгъла. От вестника научих, че банковите обири в Монреал намалели — били сведени до един седмично. После прочетох, че полицията нахлула в хамбар в Северно Онтарио и там намерили количество марихуана, „достатъчно да задържи населението на цялата провинция със замаяни глави в продължение на седмица“, както цветисто се бе изразил един от полицаите. Другата новина бе за отвличането или поне необяснимото изчезване на цяло семейство на име Монтейт. Имаше и две кратки описания на инциденти, при които един мъж бе застрелян, а една жена — наранена от ловци, объркали ги с елени.

— Здравсти — каза някакъв глас. — Да ти правя ли компания за кафето?

Беше Бил Голдуин, домоуправителят.

— Добро утро — поздравих сърдечно.

Той седна, а келнерката се приближи и разчисти остатъците от закуската ми.

— Миналата нощ очевидно не е съсипала апетита ти — отбеляза Бил.

— Това, което виждаш пред себе си — казах твърдо, — е Алтъни Мур, решен да забрави миналата нощ.

Той ме погледна любопитно и леко развеселено.

— Съвсем просто, а?

— Да — отговорих. — Всъщност не е, но дойдох тук, за да работя, и работата е единствената точка в дневния ми ред.

— Браво на теб.

Засмях се и му подадох вестника.

— Не обичам разни хулигани да си играят с нещата ми — казах, — но това е нищо в сравнение с истинските престъпления — кимнах към вестника. — Внезапна смърт, отвличане, арести на наркотърговци, банкови обири и какво ли не.

Бил прегледа първата страница.

— Да — съгласи се той. — Ловният сезон е открит. Човек трябва да внимава, ако е в гората по това време на годината. Някои от онези типове стрелят по всичко, което мърда.

Той продължи да оглежда новините и повдигна вежди учудено.

— Семейство Монтейт — каза Бил. — Гледай ти. Стари торонтовски богаташи и още се занимават с бизнес. Той притежава голяма част от Канада.

— Земя ли имаш предвид?

— Да, но не само. Той притежава много недвижими имоти тук, в Торонто, Монреал, Ванкувър. Най-вече сгради с офиси.

Бил отпи от кафето си и продължи:

— Торонто е пълен с пари. Време е да отида и да спечеля своя дял. Надявам се да прекараш добре тук. Поне без повече премеждия. Довиждане.

Върнах се в апартамента и звъннах на Брус Балдуин в театъра, за да му кажа, че искам да взема бележките му.

— Разбира се — отговори той и след кратка пауза попита: — Какво стана с твоите?

— Загубих ги — отговорих. — Ще ти обясня, когато се видим.

Подкарах към Стратфорд под чистото синьо небе. Пътят минаваше през безкрайните ферми на Онтарио. Опитвах се да не се връщам към мислите, обезпокоили съня ми. Колата беше почти нова,

удоволствие да я шофираш, а когато наближих Стратфорд, слънцето грееше весело. Възможно ми бе да повярвам, че съм в мир със света. Дори си помислих, че мога да напиша изгубената пиеса по-скоро, отколкото се надявах. Можех да се занимавам с адаптацията сутрин, а следобед или вечер да пиша пиесата или пък обратното.

Влязох в театъра с повишено настроение, но Брус беше ужасно зает.

— Имам събрание след десет минути — каза той. — Сигурно ще отнеме по-голямата част от деня. В момента правят копия на бележките ми и обещаха, че ще са готови до един часа. Струва ми се обаче, че сам ще трябва да си осигуриш книгите. Можеш да си купиш нови в Торонто и да повториш това, което направихме. Ще ми изпратиш сметката в театъра. В събота ще дойда в Торонто. Тогава ще си взема бележките от теб и ще видя как напредваш. Става ли?

— Чудесно — отговорих.

Той ми подаде книгите, които бяхме нахъсали и сглобили наново.

— Как ги загуби?

Разказах му. Брус бавно седна.

— Проклетата работа — каза той. — Абсолютно смахната. Кой би могъл да иска някакви бележки върху „Студеният дом“?

— Бог знае — отговорих. — Реших да не мисля по въпроса. Искам да се заема с работа.

— Добре, бележките ще бъдат върху бюрото ми в един часа. Защо не обядваш със Санди? Казах ѝ, че ще дойдеш.

— Ще се радвам да я видя, но не знам за обед. Струва ми се, че трябва да се върна в Торонто и да започна работа.

— Кажи ѝ го и тя ще осигури ранен обед. Санди наистина ще се зарадва да те види. В момента е в едно от потиснатите си настроения.

Квадратното му, обветрено лице бе тревожно. Личеше си, че е претрупан с работа, но най-вече притеснен за жена си. Погледът му излъчваше молба. Не можех да му откажа, а и имах нужда да намаля малко скоростта.

— Добре — отговорих. — Ще се радвам да обядвам с нея. Защо е потисната Санди?

— О, това е обичайно нещо — каза Брус. — Почти винаги е в добро настроение, но понякога изпада в депресии.

Брус разтърси здраво ръката ми и добави:

— Благодаря ти, Антъни. Страхотно ти благодаря.

Той ми напомни как да стигна до къщата им — надолу по моста, после наляво и два завоя надясно. После изчезна, стиснал купчина документи, палейки цигара в движение.

Прекоших моста, завих наляво и надясно и отбих по частния път на дома на Балдуин.

Санди ме посрещна на вратата. Вехти джинси, огромен рибарски пуловер, сини очи, които ме гледаха сякаш през облак, и лека усмивка. Тя затвори вратата, заведе ме до кухнята за ръка и каза:

— Добри ли са прегръдките ти, странниче?

Обвих ръце около нея и я прегърнах.

— Притисни ме силно — измърмори тя, полегнала на гърдите ми. — Пречупи ме на две. Изстискай напрежението.

Придърпах я по-близо до себе си и я притиснах здраво. Тя кимна одобрително. Държах я така, докато почувствах, че в нея се надига силна въздишка. Отпуснах я, за да може да диша свободно. Тя остана неподвижна, с ръце, обвити около кръста ми. Пригладих разрошената руса коса и нежно погалих гърба ѝ. Загледах се в ръката си, която галеше избелелите ѝ дънки, усещах стегнатата заобленост на бедрата ѝ.

Сали обви ръце около врата ми и ме погледна в очите.

— Добре прегръщаш, моряко — каза тя, — но какво правиш сега?

— Увличам се — отговорих с дрезгав глас.

— Това е съвсем сигурно — отбеляза Санди. — Усещам го. Мисля, че е много любезно от твоя страна.

Тя ме целуна леко по устните и допълни:

— Благодаря ти, Антъни.

Хванах главата ѝ в ръце, погледнах я в очите и после я пуснах.

— Няма нищо, винаги съм готов да помогна. Как се чувстваш?

— По-добре — отвърна тя и отстъпи назад, загледана в мен. — Мамка му, наистина се радвам, че си тук. Искаш ли бира?

Санди ми подаде кутия „Молсън“ и се настанихме до масата, отрупана с нейните книги и документи. Пиехме си бирата кротко и пушихме.

— Работя със седмици — каза тя — и внезапно започвам да се чувствам съсипана и безполезна, а после се разтрепервам и се скапвам.

— Меланхолия — казах.

— Да — съгласи се Санди. — Вероятно нещо такова.

— Търсила ли си причината?

— Имаш предвид да отида на психоанализа? Да, опитвала съм. Никога не съм спирала да опитвам. Но в Стратфорд няма много психоаналитици.

— Торонто не е много далеч — отбелязах.

— Проклет да си — каза Санди. — Спри дотук. Знам всички отговори.

— Не — възразих. — Отговорите винаги са по-ясни за друг човек.

— Мили Боже! — извика тя. — Какво е това? Да не си решил да ме поучаваш? Забрави. Поне засега.

— Добре — съгласих се кротко.

Тя сложи единия си крак на масата, намръщи му се, после погледна замислено към мен.

— Не се сърди — каза тя. — Аз просто така си крещя. Не се сърдиш, нали?

— Няма проблеми. Позволявам ти да го правиш по веднъж на всеки час. Но ако прекалиш, ще напляскам хубавото ти задниче.

Санди отвори уста и ми се ухили изпод падналата си коса.

— Това го каза само за да говориш секси.

— Може и така да е — отговорих. — Но ще го направя.

— Да, сигурно ще го направиш — отвърна тя, все още вторачена в мен изпод косата си. — Да — повтори Санди и прокара ръка по бедрото си. — Харесваш ли крачетата ми?

— Прекрасни крачета.

— Какво още харесваш?

— Всяко парченце от теб.

Тя отново ме погледна изненадано.

— Страхотен си, Антъни. Но аз не съм нимфоманка. Мислиш ли, че те свалям?

Поклатих глава отрицателно.

— Не. Знам точно какво правиш.

— Тормозя ли те?

— Повече от това. Играеш открито. Очертаваш границите. Установяваш правилата.

Санди кимна бавно и се засмя, после отметна глава назад и продължи да се смее.

— Господи, Антъни. Страхотен диалог. Не заслужавам идването ти тук днес, но ужасно се радвам, че дойде.

Тя свали крака от масата, сложи ръце зад главата си и се протегна, освобождавайки се от напрежението.

— Работата е такава — каза тя, като отметна косата от очите си, за да я виждам ясно. — Сигурно бих могла да се влюбя в теб, но съм влюбена в Брус и всичко това — тя очерта тялото си с елегантен жест — е негово.

— Мисля, че всички знаем това — отвърнах. — И всеки от нас знае достатъчно.

— Ах ти, надуто копеле, а какво ще кажеш за себе си?

— Е, аз съм наполовина влюбен в теб — отговорих. — Какво има за обед?

— Проклет драскач! — Извика тя. — Реплики, реплики и само реплики!

После се хвърли върху мен и ме прегърна свирепо.

На обед ядохме сандвичи с пастърма върху ръжен хляб, сирене, кисели краставички и още бира.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Започнах работа веднага след като се прибрах в апартамента. Този път си установих строг режим, като работех усилено по дванадесет часа на ден и спирах само за да ям и спя. Вероятно това не е много обичайна рутина, но подхожда на темперамента ми, ако съм в добро настроение.

Последното не ми се беше случвало твърде често напоследък и бях отхвърлил солидно количество работа, преди да призная пред себе си, че въодушевлението, което ме бе подтикнало към действие, произлизаше от последната ми среща със Санди Балдуин.

Предполагам, че не си го бях признал по-рано, защото макар за един ирландец да е трудно да устои на флирт с чужда жена, в срещата ми със Санди имаше нещо повече от това. Инстинктивното привличане бе едно, но дълбокото осъзнаване, преминало между нас, бе съвсем друго нещо. И макар все още да не можех да се отърся от емоционалното вълнение, което повдигаше настроението ми и ми служеше като стимул за работа, усещах вина и си признавах колко нередни са чувствата ми.

Бях истински ирландец и вярвах в келтската легенда, според която един мъж се влюбил в жената на приятеля си и това довело и тримата до лош край. Но пък работата ми вървеше добре и затова отпъдих дилемата от мислите си и се съсредоточих върху пишещата машина.

Пишех сцена след сцена с невероятна скорост, докато в петък следобед темпото ми намаля и усетих, че мислите ми са пресъхнали. Беше време за почивка. Реших да приключа и да подишам малко свеж въздух.

Въздухът беше наистина свеж и духаше силен североизточен вятър. Минах по „Джерърд“ към улица „Йънг“, вървейки бързо сред тълпите служители, излезли за обедна почивка. Ако някоя от улиците в Торонто може да се смята за главна, то това е „Йънг“. Тя идва от север откъм езерото, за кратко се превръща в торонтовското „Сохо“,

изпълнена с клубове за стриптийз и сексмагазини, лъхаци на престорен морален упадък, сякаш посетителите им са осъзнали, че грехът, както и патриотизмът преди него са изгубили невинността си и следователно вече не са достатъчни. После улицата навлиза във фаза на почтеност, пресича „Блур“, където се намират скъпите магазини, и продължава безкрайно през целия град.

Завих на север и се отправих към улица „Блур“ и книжарницата „Бритнел“, която за Торонто е това, което е „Хачърд“ за Лондон или „Блекуел“ за Оксфорд. Искях да си купя няколко екземпляра от „Студеният дом“, а и имах желание да позяпам. Хубавата книжарница е привлекателно място, а аз почти не бях мръднал от пишещата машина цяла седмица.

Мразовитият вятър, който задуха от една от пресечките, ме стресна. Припомних си, че в началото на седмицата твърдо бях решил да изхвърля от главата си взлома в апартамента ми и всички нерадостни мисли, към които ме насочваше. Е, почти бях успял. Животът ми се бе върнал в нормалния си курс. Казах си, че си въобразявах някои неща относно срещата ми със Санди Балдуин. Просто тя ми бе помогнала да се върна към нормалността, а това действаше като буфер между мен и екзотичните инциденти, които ми се бяха случили напоследък. Трябваше да внимавам за приятелството с Брус и Санди, да бъда по-благоразумен.

Включвайки тези морални размишления в постиженията ми, се преборих с ужасния вятър и влязох в топлината и уюта на книжарница „Бритнел“. Първият човек, когото видях вътре, бе Уайт Денвър.

Познавах го от години. Беше канадец и вече учен, когато аз бях студент. Беше спечелил наградата „Дюнигейт“ за една дълга поема за Византия, когато учеше в Оксфорд. Сега бе известен поет. Критиците го ценяха повече, отколкото читателите, но обикновено така е с поезията.

Денвър бе станал по-голям англичанин от англичаните в Оксфорд, а начинът му на говорене ме увери, че този процес продължава.

— Скъпи ми Антъни — каза той. — Каква приятна изненада!

Той беше висок, слаб мъж, с тясна глава, увенчана с рядка, вълниста коса, вече посивяла. Носеше огромно кожено палто върху сако от туид и фланелен панталон. С ужас забелязах, че се бе украсил с

вратовръзката на колежа ни. Наблюдателността му бе доста остра — веднага забеляза неодобрението, изписало се за секунда на лицето ми.

— Не се притеснявай, скъпо момче — успокой ме той. — Никога не я нося в Англия, но тук, в УТ, така имам по-тежкарски вид.

— Какво е УТ? — попитах.

— Какво чаровно незнание — ухили се той. — Това е университетът на Торонто, Антъни. Паметник на образованието. Преподаваме не на полкове и дивизии, а на цели армейски корпуси. Трябва да дойдеш у дома на чай още сега. Наложително е. Ще си изпечем гевреци вместо кифлички.

— Много мило, Уайт — отговорих и бързо се замислих дали имам желание да пия чай с него, или почивката ми ще стане прекалено дълга?

— Сега или никога — решително каза той, забелязал колебанието ми. — В неделя пътувам за Европа, за да се порадвам на дългоочакваната си ваканция. Довечера трябва да изслушам лицемерните благопожелания на колегите си и прекрасните им жени. Всички се надяват самолетът ми да се разбие, за да се освободи мястото ми. Искане ми се да те взема с мен, но ще умреш от скука. Сигурен съм, че нямаш нищо общо с университетския живот. Така че ела на чай, Антъни. Ще си поговорим за Англия — каза той, сякаш бе дългогодишен изгнаник, прокуден от любимата си родина.

Уайт обаче бързо промени това впечатление.

— Например трябва да ми кажеш кого познаваш в телевизията и кои са приятелите ти в Би Би Си.

— Познавам един човек — отвърнах предпазливо, — който се занимава с книгите, изпращани в Би Би Си.

— Браво — въодушевено каза Денвър. — Всъщност аз не мечтая и дори не желая популярност в Зимбабве или в блатистата делта на Нил, но съм сигурен, че ще ми помогнеш с някои полезни имена. Хайде да се качваме в колата.

Следобедът премина чудесно. Харесах дома на Денвър. Беше безукорно поддържана къща от деветнайсети век, разположена на очертана с дървета улица. Имаше широка тераса, подове от лъскав бук, старинни мебели, безбройни рафтове с книги и хубави картини.

Започнах да оценявам Уайт Денвър. Очевидно бе доста заможен, но според канадските традиции къщата му бе обикновена.

Английските му превземки бяха съвсем повърхностни, вероятно не представляваха нищо повече от личната му броня срещу монотонния и често досаден академичен живот. Запитах го как намира време за поезията си. От думите му бях разбрал, че ръководенето на факултет в един голям университет е доста политизирана и изморителна работа.

— Във вилата, Антъни, по време на отпуските. По време на семестъра не пиша нито ред. Имам вила на север, всъщност истинска траперска хижа — те са доста редки, твърде малко от тях са оцелели. Много малка, построена от дървени трупи: идеалното място за криене на един поет. Не знам как стоят нещата при драматурзите, но аз се нуждая от усамотение, за да пиша поезия.

— Ако съм наясно с пиесата и вече съм готов да започна, аз също се нуждая от уединение — казах. — Но ако все още я обмислям, имам нужда от забавления.

Още докато го казвах, си помислих, че пиесата, която трябваше да напиша отново, вече бе оформена в мислите ми.

— В такъв случай — каза той — вилата ми наистина ще ти хареса, Антъни. Когато съм тук, претрупан с работа, проверявам тестове, пиша за списанията и се разправям с безумните идеи на някои от колегите си, си мечтая за простия живот край езерото Литъл Дък и ваканцията.

Говорихме за готвене, университетската политика, поети и драматурзи и живота в Торонто. Докато Уайт приказваше, усетих, че въпреки кроткия, незабележителен живот, който водеше, и удобната, но обикновена къща, той притежаваше някои от неоспоримите атрибути на много богатите.

— Уайт, ти отговаряш ли на описанието „торонтовски пари“? — запитах.

— Така беше — отговори той уклончиво и после добави: — Честно казано, Антъни, все още е така.

— Това означава ли, че си от старо канадско семейство?

— По дяволите, да — отговори той. — Вилата ми била построена от дядото и пращадото на майка ми. Нарича се „Земята на Уайт“. Оригинална хижа от трупи. Знаеш ли, че размерът на хижите се определял от дължината на дървото, което двама мъже можели да вдигнат? Затова днес ни изглеждат толкова малки. Строили са ги от много дебели, одялани трупи. Семейството на баща ми имало

железарски магазин в стария Йорк — още преди да стане Торонто. Те израснали заедно с града.

— Уайт, какво правиш с всички тези пари? — запитах доста нетактично, но бях силно впечатлен от фразата „торонтовски пари“, а и ми се струваше, че тя никак не отговаря на скромния му начин на живот.

— С богатството ли? Все още не съм решил какво да правя с него. Не е ли странно?

— Необичайно е — казах.

— Аз съм доста консервативен в това отношение — призна Уайт. — Парите са свързани с други торонтовски пари, ако разбираш какво искам да кажа. Например Джони Монтейт — чете ли за него в „Глоуб“?

— Онзи, когото са отвлекли?

— О, сигурен съм, че Джони не е бил отвличен. Мисля, че се крие — предстои му страхотна сделка.

Осъзнах, че гледам към Уайт с любопитна усмивка.

— Знам, знам — каза той. — Чудиш се защо търпя досадната работа в университета. Харесва ми — това е занаят, в който съм много добър. Питаш се защо не се оттегля в „Земята на Уайт“ или някое уютно бунгало под слънцето, където да си пиша поезията на спокойствие. Ами просто мисля, че нищо няма да излезе. Няма да мога да пиша поезия или каквото и да е друго. Животът ми сега е доста добър, не мислиш ли?

На лицето му се изписа леко разтревожено изражение.

— На мен ми изглежда абсолютно идеален — отговорих. — Ти просто цъфтиш.

— Ето това е обяснението — каза той, като се върна към обичайния си жизнерадостен и саркастичен маниер. — Не се тревожи за мен. Ще се оправя.

Изсмях се.

— Държах се ужасно грубо — казах. — Е, поне имаш вносна кола.

— Волвото ли? Не. Правят ги в Канада.

— Сигурно. Видях доста такива.

— Чудесна кола за зимата, а ние имаме дълги зими.

Той ме изгледа замислено, после излезе от стаята и се върна след секунда с няколко снимки на вилата си.

Тя представляваше груба, малка къщичка с прозорци от двете страни на предната врата. Беше снимана през зимата, потънала в сняг, а около нея се виждаха голи брези и букове. На летните снимки къщичката бе заобиколена с кичести дървета с листа в ярки цветове, а синьото небе се отразяваше в кристалната вода на езерото. Въздухът бе изключително чист и придаваше интересен примитивен вид на мястото, сякаш човешки крак никога не бе стъпвал там и сътворението на света тепърва щеше да започне. Струваше ми се, че ако съм там, ще почувствам как времето, изтекло между днес и началото на света, внезапно се скъсява.

— Усещаш, нали? — запита Уайт. — Почти те обзема страх, когато гледаш дивата природа. Прадядо ми решил, че мястото е прекалено изолирано, изоставил го и пристигнал в Торонто, но къщата останала в семейството и аз я възстанових.

— Да, разбирам защо имате толкова добри художници — казах.

— Трябва да отидеш там, Антъни. Ето ти ключа — каза той и го подхвърли на канапето до мен. — Караш ли ски?

— Малко — отговорих. — Но не съм го правил от доста време.

— Трябва да си вземеш ски. Вилата е заредена с консерви и полуфабрикати, брашно, захар и т.н., но снегът пада рано и остава безкрайно дълго. Може да ти се наложи да пренасяш на гръб багажа си от колата и имаш нужда от ски. Чудесно упражнение за теб. Ще трябва да включиш генератора за ток и после водната помпа — тя вади вода от езерото. Превари я, преди да пиеш.

— Уайт — отвърнах. — Много ти благодаря. Ще отида там дори да е само за един уикенд.

— Можеш да я ползваш както си искаш — каза той.

— Ти ще използваш ли апартамента ми в Лондон? Не е много по-голям от вилата ти.

Оказа се, че Денвър ще прекара отпуската си в Кеймбридж и едно апартаментче в Лондон щеше да му е добре дошло. Той ме посъветва да отида до езерото Дък с волвото. То беше комби и лесно щях да натъпча вътре всички необходими провизии и боклуци, които искам да взема със себе си.

— По-леко ще ти е с тежка кола, когато караш по снега — обясни той.

После си разменихме ключовете и се почувствахме ужасно доволни от себе си.

— За бога, Антъни — каза Денвър. — Не забравяй студа там. Вземи си подходящи дрехи и обувки. Ще ти направя кратък списък и ще ти дам карта, за да научиш как да стигнеш дотам.

Той ме обзаведе с карти, списъци и инструкции за използването на водната помпа. Следобедът приключи, изпълнен с приятно очакване. Докато таксито ме откарваше към улица „Джерърд“, мечтаех за хижата, която ме очакваше при езеро Дък.

Същата вечер работих усърдно, отбелязвах си необходимите места в книгите, режех откъси от екземплярите на „Студеният дом“, които бях купил от книжарница „Бритнел“, докато най-после сглобих точния дубликат на оригиналните записки. В десет часа реших да изляза и да вечеряам.

Пред блока едно такси оставяше пътниците си на тротоара. Помолих шофьора да ме закара до някой италиански ресторант.

— Обикновен или луксозен? — попита той.

— Обикновен — отговорих.

Обикновеният ресторант се оказа дълга ниска стая със сепарета от двете страни. Поръчах си спагети и бутилка вино и тъкмо се бях захванал с тях, когато някакъв мъж се присъедини към мен. Ресторантът беше доста пълен и в началото реших, че това е в реда на нещата. Хвърлих бегъл поглед на човека, който сваляше шапката и палтото си, и се върнах към вечерята и книгата си.

После погледнах отново.

Палтото беше дълго, от боброва кожа, с военна кройка. Кафявата шапка изглеждаше доста старомодна. Но когато се съблече, той бе просто един обикновен мъж в делови костюм. Освен това беше същият човек, когото бях видял да излиза от асансьора, когато се качвах към току-що обрания си апартамент.

Той имаше тясно лице с грижливо подстригани мустаци и тъмни, сериозни очи, които ме оглеждаха внимателно. Мъжът седна точно срещу мен, извади визитна картичка от портфейла си и я постави на масата.

Картичката съобщаваше, че това е господин Айвър Востер, вносител на скъпи вина, с адрес в Торонто и друг в Бордо.

— Името се произнася Еевар — обясни той. — Исландско име. Майка ми беше исландка.

Затворих книгата, която четях, използвайки визитната картичка, за да отбележа мястото, докдето бях стигнал.

— Здравсти — казах и напълних устата си със спагети.

Това остави разговора в негови ръце. Над носа му се появиха вертикални бръчки, които му придадоха стреснат и меланхоличен вид.

— Дойдох, за да ви се извиня — каза той. — И да проверя дали не можем да оправим отношенията си.

Стилът му на изразяване бе странен и архаичен, но го разбрах доста добре. Озадачи ме само това, което имаше предвид. Устата ми беше прекалено натъпкана, за да проговоря, затова завъртях вилицата си изразително във въздуха и повдигнах вежди.

Той въздъхна, а бръчките му се задълбочиха и добиха още по-меланхоличен вид. Зачудих се дали внасяше сериозно и меланхолично вино и ако бе така, то къде му намираще купувачи.

— Мой служител влезе в апартамента ви — каза той.

Най-после преглътнах.

— И аз така си помислих — казах. — Защо го е направил?

Той почука крайчето на картичката, стърчаща от книгата.

— Аз доставям вина на ресторантите, господин Мур.

Знаеше името ми. Разбира се, че го знаеше, след като един от хората му бе ровил из нещата ми. Продължих да ям. Той кимна, сякаш бе разчел преминалите през ума ми мисли.

— Един от конкурентите ми се опитва да ме извади от бизнеса. Подготвят списък от отбрани вина, каквито аз доставям, но на по-ниски от моите цени. Нуждая се от този списък. Объркахме апартамента ви с този на представителя на моя конкурент.

Той сви рамене.

— Сигурно си мислите, че не е почтено от моя страна да се опитвам да крада от конкурентите си, но според мен и те са непочтени в стремежа си да ми отмъкнат бизнеса. Ще бъде плагиатство, ако някой от вашите съперници открадне пиесата ви и я продаде като своя собствена, нали?

Познато.

— Или ако вие откраднете бележките, върху които работех — предложих на свой ред.

През цялото време, докато ми разказваше тази приказка за вината, той ме наблюдаваше по крайно неприятен начин. Оглеждаше косата, ръцете, гръдния ми кош, ушите, носа, брадичката, врата, сякаш ме запаметяваше парче по парче, за да може после да възпроизведе пълната картина. Това разузнаване бе прекъсвано от кратки, задълбочени погледи в очите ми, които вероятно целяха да ме хванат неподготвен и да узнаят реакцията ми на думите му.

Помислих си, че трябва да му дам добър урок.

— Защо ми разказвате всички тия дивотии? — попитах грубо. — Работните бележки, които откраднахте от апартамента ми, ни най-малко не приличат на ценоразпис за вина. И откъде знаете, че съм тук, в този ресторант? Да не би да ме следите из Торонто? Онзи човек — Лехар — от ваше име ли ме последва до Стратфорд? Вие ли го накарахте да ме задържи в „Челси“, докато търщувате из апартамента ми?

Отпих солидна глътка от виното.

— Защо се интересувате от мен? И кой, по дяволите, си мислите, че сте, господин Еевар Востер? Идвате и нарушавате спокойствието ми с досадното си присъствие най-нагло. Какво ви кара да мислите, че няма да звънна в полицията, за да се отърва от вас?

Той се ухили и ми показа потъмнели от тютюн зъби и златни корони. Изненадах се, че въобще може да се усмихне, и не разбирах кое от казаното от мен го развесели.

— О, господин Мур — каза той. — Последното нещо, което бихте направили, е да се обадите в полицията.

— Звъннах в полицията веднага, след като обрахте апартамента ми, господин Востер — отвърнах.

Мустаците се спуснаха над жълтите зъби, но после се повдигнаха отново.

— Вероятно сте се обадили, но едно е да звънеш в полицията за обир, и съвсем друго е да ги караш да проучват среци като тази в момента.

Сипах си остатъка от виното в чашата и я плъзнах заедно със себе си към края на сепарето. Востер вдигна ръка във въздуха, вероятно за да повика келнера. Вместо него се появи Лехар с пакет в

ръка, придружен от огромен мъж, облечен като шофьор и с униформена фуражка на главата. Востер махна и пакетът бе поставен пред мен.

— Поправям грешката си, господин Мур — съобщи Востер. — Това са вашите бележки, които Мартин по недоглеждане взе от апартамента ви.

— В такъв случай Мартин може да си ги задържи — казах, загледан в студените зелени очи на шофьора. — Вече ги възстанових.

Не очаквах това щедро предложение да накара Мартин да отстъпи назад и да освободи пътя към изхода, а и той въобще не възнамеряваше да направи нещо подобно. В това време обаче някакъв мъж и едно момиче се приближиха към нас и застанаха до масата. Момичето прескочи краката на Мартин и се обърна към мен:

— Сядам до теб, ясно?

Тя се настани почти върху мен, докато се отмествах встрани, за да ѝ направя място. Беше чернокоса, черноока хубавица, облечена в джинси и черно кожено яке. Миришеше на скъп парфюм. Но красотата и нахалството ѝ не бяха това, което накара Мартин да отстъпи. Отдръпването му се дължеше на мъжа, който я придружаваше.

Беше човек с черна, сресана назад коса и твърдо, мургаво, средиземноморско лице, с тъмна брада. Носеше черен балтон и червен копринен шал. Можеше да е преуспяващ адвокат или banker — излъчваше придобита властност. Но имаше и нещо повече. В него се долавяше мрачна сила, която без съмнение през повечето време бе маскирана от елегантния му външен вид, но в момента се раздвижваше у него, докато той ни оглеждаше сериозно.

Видях как студенината се изписва на лицето му. Шокиращо бе да наблюдаваш как се променя изразът на този идеално издокаран градски човек, сякаш старото наследство в кръвта му се надигаше като хищна щука, разлюляваща спокойната повърхност на тихо езеро.

Мартин отстъпи назад, а новодошлият ми кимна мрачно и каза:

— Здравейте и извинете за нахалството.

После погледна към Востер и застана до него, чакайки търпеливо. Востер, който дъвчеше мустака си, най-после излезе от притесненото си мълчание.

— Господин Мур, това е господин Тозети — въздъхна той. — А това е госпожица Зангарини.

Дребосъкът Лехар, който се бе отдръпнал при идването на Тозети, се върна на сцената, сякаш за да наблюдава спазването на условностите, и се обърна към пищната гръд на госпожица Зангарини:

— Ще седна до вас — съобщи ѝ той, но гордата ѝ собственица категорично отказа.

— Не — каза тя. — Не, не, не!

Красавицата размаха кървавочервените си нокти към него и той се принуди да отстъпи.

Тозети седна срещу нея и се обърна към мен:

— Как сте, господин Мур? Вече не се нуждаем от господин Лехар и господин Мартин.

Отвърнах на поздрава му, но оставих втората част от словата му на самозвания вносител на вино.

Востер въздъхна отново и отмести поглед към помощниците си. След този сигнал те бързо се оттеглиха.

— Добре — каза Востер след излизането им. — Сега какво?

— Трябва да поговорим — кротко отвърна Тозети.

Востер се намръщи.

— По работа ли?

— Да, по работа.

Госпожица Зангарини отмести поглед от мен към Востер и заговори грубо на италиански. Востер ѝ отвърна на същия език, но не го говореше добре и му се налагаше нервно да търси думи, за да възпре сладкодумието и нарастващия ѝ гняв. Не говорех италиански, а и нищо не разбирах. Улових погледа на Тозети и усетих, че е разбрал това. Той ги остави да поспорят още малко и после решително прекрати разправията им.

— Габриела — каза той нежно. — Млъкни.

Тя млъкна и после по някаква причина ме погледна свенливо и съумя да свие рамене недоволно, въпреки силно ограниченото си пространство.

— Не можем да налагаме на господин Мур да слуша деловите ни разговори — каза Тозети и се изправи. — Господин Мур, извинете ни за нахалството.

Востер го последва във от сепарето и Габриела също се изправи. Последната италианска фраза, която произнесе Востер, произведе странен ефект върху момичето.

— Ха! — възкликна тя и отново се разприказва.

Макар и въобще да не знаех италиански, разпознах една дума, която не исках да чуя. Востер също я чу.

— Млъкни, малка глупачке! — изсъска той на английски и още преди да проговори, я удари силно по лицето.

Габриела изкрещя, постави ръка на бузата си и се вторачи гневно в него, но не проговори. Очевидно бе разбрала.

И тримата замълчаха. Погледнах с интерес към Тозети, изненадан, че не бе реагирал на нападението на Востер върху протежето му. Вероятно и той бе решил, че си го е заслужила. В черните му очи проблясваше искрица веселие като лъскаво петно върху мръсна кола. Той стоеше спокойно и ги чакаше да се присъединят към него.

Наблюдавах ги как си тръгват, после взех оставения на масата пакет и излязох. Срещата бе странна и неприятна още от самото начало, когато Востер седна при мен, но идването на Тозети я направи определено обезпокоителна, а избухването на момичето бе накарало алармата в главата ми да зазвъни.

В таксито до временния ми дом мислите ми препускаха лудо, а когато се прибрах, се отпуснах в креслото с чаша уиски в ръка, като се опитвах да си обясня станалото, но не виждах никакъв смисъл. Реших да не се тормозя повече с безплодни размишления и си легнах.

Внезапно си спомних за ключа от вилата на Уайт Денвър и се оживих. Заспах и засънувах усамотената хижа край езерото.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Телефонът звънна. Знаех, че в хижата няма телефон и се засмях насън. После се събудих. Телефонът все още звънеше. Вдигнах.

— Антъни — каза някакъв глас. — Не споменавай името ми. Повтарям, не споменавай името ми. Помниш ли ме? Веднъж си говорихме за пай от врани. Ти каза, че тази идея никак не ти харесва. Ще ти дам пет минути да се събудиш, после ще ти звънна отново. Когато се обадя, не казвай името ми, само слушай. Можеш да започнеш да се обличаш.

Телефонът изщрака и даде свободно. Беше затворил.

Обаждането му ми се стори доста зловещо, особено когато си припомних мислите, които ме бяха тревожили, преди да заспя. Но като се има предвид начинът, по който разни хора се набъркваха в личния ми живот напоследък, беше съвсем подходящо. Бях си направил чаша нескафе и отново си бях легнал, когато телефонът иззвъня за втори път.

— Буден ли си?

— Не.

— Излез от апартамента си след петнайсет минути, тръгни на юг по „Йънг“ до улица „Кинг“, завий на изток по „Кинг“ и продължавай да вървиш. Облечи се дебело, защото пътят не е много къс, а навън е доста студено. На юг по „Йънг“, на изток по „Кинг“.

Последва изщракване и линията прекъсна.

Погледнах си часовника. Четири часът сутринта. Най-подходящото време за разходка. Помислих си, че съм достатъчно благоразумен, за да не устоя на поканата. Всеки път, когато четях шпионски истории, се дразнех от откачената тайнственост, по която шпионите си падаха, сякаш без да осъзнават, че точно тя привлича вниманието към тях. Срещаха се в паркове, използваша пощенски кутии в гробищата и си нареждаха един на друг да вървят на юг по „Йънг“ и на изток по „Кинг“ посред нощ. Никакъв шанс! Размърдах пръстите на краката си и ги загледах как се движат под одеялото.

Десет минути по-късно вървах забързано в студената нощ по улица „Йънг“. Светлините угасваха, баровете за стриптийз бяха затворени, а момичетата се бяха прибрали да си приготвят домашните. Купонът беше свършил и както става обикновено с бурните купони, краят му изглеждаше сюрреалистичен и потискащ. Няколко коли минаха бавно покрай мен. Един-двама души седяха самотно на тротоара, рядко минаваше по някоя двойка, видях и няколко закъснели художници. Мъж, маскиран като Зоро, стоеше гордо като статуя и гледаше към пустата улица, стара жена и красиво момиче си брояха парите, щастлива групичка момчета и момичета клечеше около малък огън, който подхранваха грижливо с цигарени кутии, чекови книжки и какво ли не още. Харесах ги и поспрях да ги погледам за момент. Припомних си този вид безсмислено посвещаване на някоя абсурдна цел от дните на пропиляната си младост.

До мен спря кола. Дясната врата се отвори.

— Скачай вътре, Антъни — каза Хари Сидал.

Седнах до него. В същия момент едно от момичетата извика към нас:

— Хей, момчета, имате ли някакви хартии?

Сидал се протегна, взе вестник от задната седалка и ми го подаде. Връчих го на момичето. Викове „Благодаря“, „Страхотно“ и „По-внимателно с вестника“ ни изпратиха по пътя.

— Какво стана с улица „Кинг“? — попитах. — Не бях стигнал до нея.

— Дезинформация — отговори Сидал. — В случай че подслушват апартамента ти, макар да се съмнявам, че го правят.

— Дори да го правят, смяташ ли, че някой ще си направи труда да отиде до „Кинг“ и да ме чака там?

— Някои хора биха го направили. Не е излишно да се презастраховаш. Всъщност исках да видя дали те следят.

— Е?

— Не и тази сутрин. Чист си, Антъни. Засега и аз.

— Добре — казах. — Какво става? Къде отиваме? С Хенидж ли ще се виждаме?

— Не и ако сме късметлии — отвърна той загадъчно.

Запалих цигара и го огледах. Същият човек, който ме бе откарал у дома в онази нощ в Лондон. Отпуснат на седалката, хванал волана с

два пръста, облечен небрежно, но с кожена шапка, килната екстравагантно на главата му. На устата му играеше лека усмивка. Помислих си, че му е приятно да кара посред нощ из заспалия град.

— Шапката е нова — казах.

— Да. Тук съм с една търговска делегация. Когато отиваме на конференция, си купуваме разни подаръци, нали знаеш. Искам да ми кажеш някои неща.

— Ще ти кажа едно нещо — отвърнах прямо. — Изпълнен съм с недоверие.

Той кимна сериозно.

— Разбира се, но защо?

— Ти ме превърна в примамка, за да привлечеш на откритото разни типове като Востер и Лехар. Ти си уредил онези статии за мен във вестниците, със снимки и всичко друго.

— Не. Някой друг се погрижи за това.

— Какво значение има? Бил е твой човек.

— За мен има голямо значение — каза той със саркастична нотка в гласа. — Аз не знаех нищо за това.

Не отговорих. Бях прекалено изморен, за да осъзная значението на думите му, дори и да казваше истината. Инстинктът ми твърдеше, че е искрен, но разумът ми не можеше да подкрепи това твърдение с нищо. Пътувахме бавно по празните улици, покрай тъмните небостъргачи на деловия свят.

— Мога да ти доверя нещо — каза Сидал най-после, — но тогава и ти ще имаш същите неприятности като мен.

След това замълча.

— Каж ми го — помолих.

— Не съм тук официално.

Леката усмивка се разшири палаво, сякаш Сидал нарочно пренебрегваше правилата.

— Никой не знае, че съм тук, освен теб. В офиса мислят, че съм в Италия.

— Защо тогава си тук?

Усетих в гласа си силна нотка на неодобрение, сякаш аз представлявах властта и ми беше писнало от безотговорните действия на Сидал.

Той ме погледна развеселено.

— Проявявам инициатива. Не поддържам връзка с базата. Искам максимално да унищожа врага.

— И Хенидж ли не знае, че си тук? Дори Хенидж?

— Не.

Замислих се.

— Хари, не загарявам — казах. — Как успя да се набуташ в търговската делегация, без хората ти да разберат?

— Ха — изсмя се той и доволно удари волана с длан. — Това е немска търговска делегация.

— Как така?

— Имам приятели в Бон.

Вероятно това означаваше, че немското разузнаване му е помогнало да се вмъкне в делегацията. Не беше много лесно да следиш мисълта на Сидал.

— За кого работиш? — попитах.

Той натисна педала за газта, а аз забелязах, че навлизаме в магистрала „Дон Вали“, която излизаше на север от Торонто.

— Fiat justitia, ruat coelum — каза той.

— Кажете го на английски, по дяволите! Обясни ми, Хари.

— Свободният превод гласи: „Нека Господ защитава правите.“

Сидал ми хвърли бърз, притеснен поглед.

— Правите с малко „п“. Защиствам правите, Антъни.

Запалих нова цигара.

— Съвсем сам, а? — казах. — В противоречие със заповедите и без подкрепа. Направо виждам заглавията: „Сидал полудява“. Страхотно! И защо? Заради веселбата?

— Не — отговори той безстрастно. — Не заради веселбата. Въобще не заради веселбата.

После замълчахме. Сидал отби встрани към мястото за отдих. На паркинга имаше само една-две коли, освен нашата. В ресторанта си избрахме маса в ъгъла, далеч от останалите посетители. Сидал си поръча хамбургер, а аз реших да мина само с кафе.

— Сега ми разкажи какво ти се случи, откак пристигна тук — каза той.

Направих го. Все още не бях сигурен в него, но това беше без значение. Разказах му всичко от пристигането ми на летището, където Брус Балдуин ми показа статията за мен в „Глоуб енд Мейл“, до

странната среща миналата нощ. Единственият факт, който запазих за себе си, бе срещата ми с Уайт Денвър. Възможно бе той вече да знае за нея — не можех да преценя дали ме е следил отблизо, но поне нямаше откъде да знае, че Уайт ми предложи вилата си. Струваше ми се, че едно местенце за криене нямаше да ми е излишно.

Когато разказът ми стигна до момента, в който Востер удари Габриела Зангарини, почувствах желание да скрия още нещо, но бях стигнал прекалено надалеч и той долови колебанието ми.

— Хайде, Антъни! Какво каза тя? Защо Востер я накара да замълчи?

— Не разбирам италиански.

Той ме огледа скептично и отегчено. Извади пакет „Голоаз“ от джоба си и ми предложи цигара. Наведе се над масата и бавно поклати глава, после отново се отпусна назад и въздъхна. Запушихме.

— Тя спомена „Монтейт“ — казах най-после.

Сидал наклони назад стола си, докато ми се стори, че ще падне заедно с него, и ме остави да се оправя със сметката. След това се наклони към мен.

— Наистина ли това каза? — запита той тихо.

Келнерката се приближи и ни наля още кафе. Запалихме по още една цигара. Всеки потъна в мислите си. Мислех за семейство Монтейт — баща, майка и дъщеря, които бяха изчезнали преди около седмица.

— В Лондон имаше някакъв проблем, нали? — запитах.

— Да — отговори Сидал и се загледа в нощта зад прозореца. — Някой е минал към противника.

— Кой?

Дори Хари Сидал се изненада от прямотта ми. Погледна ме над въображаемите си очила, като учител, на когото са задали въпрос, говорещ за пренебрежение към работата.

— Извини ме — каза той и отиде до тоалетната.

По магистралата проблеснаха фарове. Два от тях угаснаха на паркинга, а пътниците в колата затръшнаха вратите, влязоха в ресторанта и седнаха на маса близо до нас. Бяха едри, здрави мъже, току-що приключили нощната смяна и тръгнаха на лов. На път към горите, за да убиват елени.

Сидал се върна и остави няколко долара на масата. Тръгнахме обратно към Торонто. Улиците вече не бяха празни.

— Планът ми за днес — казах внезапно — бе да закуся, докато обмислям какво да кажа на полицията.

— Полицията!

— А след закуска да отида и да им разкажа за Востер и компанията му, за италианските им приятели и случайно дочутото име на Монтейт — спрях за момент и се прозях дълбоко. — А после да се прибера и да опитам да си върша работата.

— Работата ти?

— Да — отговорих изненадано. — Работата ми. Какво толкова смешно има?

— Майната й на работата ти — каза Сидал. — Прекалено много мислиш за нея.

— Откъде знаеш? Кой казва това?

— Досието ти твърди така. Домакинът на кораба също го е забелязал.

— Да, но той допусна няколко грешки, нали? Мислеше, че си въобразявам някои неща.

— За това сгреси. Но не и за начина ти на живот. Живееш сам, работиш сам. Нямах връзки, близки приятели и водиш съвсем ограничен светски живот. От време на време по някоя жена. Да, прекалено много мислиш за работата си.

Изслушах го. Доста неприятно описание на живота ми.

— Ти различен ли си? — запитах.

Мълчание.

— Работата ми е различна — най-после отговори той.

— И слава богу!

— Забрави за това — каза Сидал. — Имам предвид за полицията. Не трябва да ходиш в полицията.

— Аз ще реша, но защо?

— Не се ядосвай, Антъни. Защото това ще доведе до смъртта на семейство Монтейт, затова. Бандата, с която си се забъркал, е доста страшна. Половината са тъпанари, а останалите си падат по стрелбите.

— Ами канадските ченгета?

— Ченгетата? Те се грижат за сигурността тук и не ми се иска да се вглеждат в нашия малък, домашен проблем. Не искаме да перем

мръсното си бельо пред хората, нали? Стой спокойно, мисли за Англия, старче, и остави всичко на Сидал.

— Разбирам — казах саркастично. — Не само трябва да ти имам доверие, но и да очаквам сам да се справиш с всичко или с малко аматьорска помощ от моя страна.

— Що се отнася до последното — защо не? А и знаеш много добре, че можеш да ми имаш доверие.

— Хари, как, по дяволите, мога да го знам?

— Господи! Не си ли убеден?

— Не знам, Хари. Просто не знам, по дяволите!

Известно време пътувахме мълчаливо. Небето започна да просветлява. Видях ниски, мрачни облаци. Сигурно щеше да вали сняг.

Сидал заговори отново:

— Опитай, Антъни. Скоро ще те оставя. Премисли всичко. Виж дали няма да повярваш, че Хари Сидал има груба външност, но чисто сърце.

Изсмях се.

— Ще ти споделя нещо, Хари. Не си прекалено изискан в подхода си.

Умората ми се прояви в дълга, широка прозявка.

— Затънал съм до ушите сред разни съмнителни типове. Нямам и най-бегла представа за какво става дума. Напълно съм шашнат. Не искам повече да се занимавам с това.

Сидал спря колата и ме дари с една от мързеливите си усмивки.

— Не знам — каза той. — Затънал до ушите не е много приятно, нали? Ще видим. Ще ти се обадя. Време е да тръгваш, Антъни. „Джерърд“ е на две пресечки оттук.

Поставих ръка на дръжката на вратата и изведнъж безброй въпроси се появиха в мислите ми.

— Това ли е финансовата сделка, за която говореше в Лондон? Откъде разбра, че и Канада е замесена? Това са същите хора, които убиха...

Той ме прекъсна:

— Не сега. Ще ти разкажа следващия път. Да не се мотаем повече.

Отворих вратата неохотно и заставах на тротоара. Сидал потегли и зави зад първия ъгъл. Докато вървах по улица „Джерърд“ към

апартаментата, от облаците започнаха да падат едри снежинки. Зимата дойде рано и в Торонто.

Денят се скъсява чувствително през ноември. Събудих се в мрачен следобед, който отстъпваше пред здрача. Пиех третата чаша кафе и се чудех дали да започна вечерта със закуска или ранна вечеря, когато се появи Брус Балдуин. Бях забравил, че ще идва. Притесних се, че ме намира току-що станал, със зачервени очи и не напълно буден. Изпитвах странно чувство на вина за това, че съм се забъркал с типове като Востер, Тозети и Хари Сидал, вместо да работя върху адаптацията на Дикенс, но после си припомних какво количество работа бях отхвърлил през седмицата.

Брус обаче бе зает със собствените си проблеми. Той си свали якето и го метна в спалнята.

— Това е съвсем кратко посещение — каза той, когато се върна. — Трябва да отида до северната част на Торонто и после ще поговорим. Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Да речем, след около два часа — към седем часа?

— Чудесно. Вечерята ще ми се отрази доста добре.

— Искам да примамя един актьор. Ще имаш ли нещо против той да се присъедини към нас?

— Ни най-малко. Свикнал съм с актьорите.

Брус доби облекчен вид.

— Това е чудесно. Няма да мисля, че трябва да съм на две места едновременно, а и няма да те карам да чакаш. Мога ли да си викна такси? Оставих колата на Санди и дойдох с влак.

— Няма нужда — отговорих. — Вече си наех кола. Вземи я. Седни и пий едно кафе. Бездруго щеше да чакаш таксито поне пет минути.

Той се усмихна и седна.

— Прав си. Трябва да успокоя топката. Държа се като директор на театър.

Брус отпи от кафето си и добави:

— Санди ти изпраща много поздрав.

Беше доста напрегнат и знаеше, че му личи.

— Знаеш как е в театъра, Антъни. Работата става нервна понякога. Сега сме ужасно напрегнати, защото подготвяме следващия сезон.

— Познавам театъра твърде добре. Обичам да правя пиеси за него, но не бих работил там. Как е вашето семейство?

— Добре, благодаря. Санди твори чудеса в кухнята — със средновековното си банкерство — изсмя се той. — Освен това понякога готви, и то добре. А ти как си?

— По-добре, отколкото се надявах. Свърших доста работа тази седмица.

Той хвърли поглед към масата.

— Вече имаш два комплекта бележки. Взимаш предпазни мерки, а?

— Не съвсем — отговорих. — Хората, които ги откраднаха, ми ги върнаха.

Брус учудено повдигна вежди.

— Това е странна история, Брус. Ще ти разкажа на вечеря.

Още докато го казвах, си помислих, че ще трябва да изготвя правдоподобна версия, която да отговаря на предупрежденията на Хари Сидал.

Той допи кафето и влезе в спалнята, за да си вземе якето. Дадох му ключовете от колата и му посочих реното, паркирано на отсрещната страна на улицата.

— Чудесно, Антъни — каза Брус. — Благодаря ти. Ще се видим по-късно.

Върнах се обратно до прозореца. Снегът беше спрял, но градът се бе променил. Улиците бяха побелели, по покривите на колите имаше дебел сняг.

Стана ми мъчно, когато видях колко напрегнат е Брус. Това не беше присъщо за него. Зачудих се дали театърът бе виновен за това, или между него и Санди ставаше нещо. Загледах го как пресича улицата, почиства снега от колата и се отдръпва назад, за да изтупа ръкавиците си.

После Брус се хвърли върху реното и разпери ръце на покрива му. Голяма американска кола профуча покрай него на излизане от паркинга. Ръцете му се плъзнаха бавно надолу и той коленичи, сякаш търсеше ключовете. После се търколи настрани и застина.

Двама души се приближиха и се наведоха над него. Бяха мъж и жена. Изправиха се бавно и отстъпиха далеч от Брус и един от друг.

Огледаха се встрани. Жената посочи нещо и мъжът се затича. Отиде до телефонна кабина. Жената зачака, леко осветена от уличните лампи.

Стоях до прозореца и гледах. Не можех да помръдна.

Не бях обърнал внимание, че Брус взима подареното ми от него синьо яке, вместо своето червено. Беше го облякъл, за да се качи в моята кола в тази мрачна вечер.

Всъщност аз бях този, който трябваше да лежи на снега.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Беше хубав, модерен кабинет, боядисан в бяло, със скромна мебелировка, кафемашина и яркочервени кантонерки.

Сега, след приключването на разпита, поне за момента, се изненадах от това с каква лекота ги бях излъгал. Просто си седях там, с вид на затормозен и притеснен човек, какъвто всъщност бях, пушех, без да спра, гризях си ноктите, чешех се по главата, мърдах нервно на стола, отговарях бързо, а после поправях отговорите си. И макар съвестта ми да беше неспокойна и да обмислях всеки отговор заради дилемата, пред която бях изправен, чувствах учудващо малка вина от факта, че криех някои неща от тях.

Това, което криех, бяха Сидал, Хенидж и цялата скорошна история на насилствени смъртни случаи, която бе достигнала кулминацията си с профучаването ми през движението по улица „Джерърд“ към малката група, събрала се около трупа на Брус Балдуин. Открих го проснат по лице, със спокоен вид. Не се виждаше рана, само няколко петна кръв по снега.

Знаех, че Сидал би искал да излъжа полицията, но не бях сигурен дали аз самият искам точно това. Не знаех дори защо го правя. Дължах и чувствах много по-малко лоялност към Хари Сидал, отколкото към Брус Балдуин, който бе убит вместо мен.

Бях уплашен и озадачен. Опитвах се да осъзная това, че този, който искаше да умра, бе застрелял Брус вместо мен. Знаех, че незнанието на този факт щеше да направи залавянето на убиеца почти невъзможно за полицията.

Някъде назад в мислите ми съществуваше надеждата, че скоро дилемата ми ще се разреши и сега, след като бе убит невинен човек, Сидал щеше да влезе тук, размахвайки официални документи, и дискретно да обясни цялата история.

Съществуваше и друга причина, поради която се надявах той да постъпи така: също така назад в мислите си виждах и Сидал като

убиеца, а тази гледка щеше да изчезне като призрак при настъпването на деня, ако Хари се появеше сега.

Но той не влезе в стаята.

— Господин Мур — каза инспекторът, чието име беше Тери.

Осъзнах, че инспектор Тери ме гледа с мрачно изражение на тясното си лице. Единствените му думи обаче бяха:

— С нас ли сте отново, господин Мур?

Това бе най-грубото нещо, казано ми от него, през двата часа, които бях прекарал в усилените лъжи.

— Да — отговорих. — Отново съм с вас.

— Не съвсем — каза той двусмислено. — Страхувам се, че не съвсем. Нямам повече въпроси към вас, но бих искал да останете тук още около половин час. Гари, напечатай всичко и после господин Мур ще го подпише.

Полицаят, който въпреки включения касетофон на бюрото до него бе водил стенографски бележки, докато говорех, се оттегли. Останахме аз, инспекторът, сержант Брачпийс и сержант Ейбълман.

Инспектор Тери се разходи из стаята, доля прясно кафе в чашите ни, изпразни пепелниците в кошчето за боклук и отново седна. Сложи крака върху бюрото, пъкна незапалена цигара „Марлборо“ в устата си и се вторачи в тавана. Изчака сержантът да разбърка захарина в кафето си и после наклони глава към него.

— Брач — каза той, — какво мислиш?

Сержантът имаше зачервено лице, червена коса и червени мустаци. Кръглите му сини очи ме гледаха, сякаш бях използвана кола, която щеше да обиди, за да получи по-изгодна цена от предложената.

— Мисля, че това е за 1300 — каза той. — Смятам, че трябва да им го предадеш.

— Да — съгласи се Тери и запали цигарата си със старомодна настолна запалка. — И аз така смятам. Ще им звъннеш, нали?

Сержантът набра номера и зачака.

— Какво е 1300? — запитах инспектор Тери.

В очите му проблеснаха весели искрици, но той не сподели мисълта си. Очевидно не бях човек, с когото би се веселил.

— Отдел „Убийства“ — отвърна той. — Намира се на улица „Йънг“ номер 1300.

— Вие не сте ли отдел „Убийства“?

— Ние задаваме въпросите, господин Мур — отвърна той.

Наистина го мислеше. Докато ме разпитваше, той олицетворяваше самата любезност. Сега просто ме бе оставил, пушеше си цигарата, пиеше си кафето и не забелязваше ъгъла на кабинета, където седях.

— Ало — каза сержантът. — Обажда се Брачпийс. Намирам се в 52-ри участък. Инспектор Тери иска да поемем стрелбата на „Джерърд“. Да, всичко е според правилата. Трупът е в „Гренвил“. Да, снимки, проби, всичко. Точно така, в момента е чук.

Кръглите сини очи погледнаха към мен, сякаш да се уверят, че съм на мястото си.

— Да, така мисля, обещаващо, но сложно. Ще разберете. Да, ще дойдем след малко — завърши той и остави телефона. — Предполагам, че е време за ядене — обърна се той към инспектора.

— Знаете пътя — отвърна Тери.

Брачпийс и Ейбълман ни оставиха сами. Тери каза:

— Смятате ли, че взломът в апартамента ви има някаква връзка с убийството на господин Балдуин?

— Не — отговорих прекалено бързо.

Вероятно не успях да убедя нито него, нито себе си. Отчаяно желяех двете престъпления да нямат никаква връзка помежду си. Искаше ми се убийството на Брус да не беше част от паяжината, която се оплиташе около мен.

— Не — казах отново, без да вярвам.

Възцари се ледена тишина.

Станах и отидох до прозореца. Погледнах към улицата.

Хората се движеха бързо в студената нощ. Стоях сам насред стаята, изолиран от неприязънта на инспектора, и си мислех за смъртта. В стъклото видях отражението си, което ме наблюдаваше сериозно. Гледката ме извади от дълбоката замисленост.

— По дяволите! — извиках и се обърнах. — Ами госпожа Балдуин?

— Тя идва насам, господин Мур. Предполагам, че всеки момент ще е тук.

— Някой приятел ли ще я докара?

Той свали крака от бюрото и ме изгледа така, сякаш започваше да вижда човешки черти в мен.

— Не. Тя искаше да дойде сама, но като се имат предвид обстоятелствата, решихме, че това не е разумно. Казахме ѝ, че времето е много лошо и опасно за шофиране, и ѝ предложихме да я докарат хората от ППО — това е Провинциалната полиция на Онтарио. Тя реши, че с тях ще се чувства по-добре, отколкото с някой приятел. Не искаше да говори с хора, които познава. Затова пристига насам с полицаите.

Очите му се спряха върху мен с подновен интерес. Усетих, че се мръщя, за да отхвърля връзката между нас. Нещо ставаше в мен, докато гледах навън в пустата нощ. Чувствах се нервен и на ръба, сякаш очаквах първата репетиция на новата си пиеса, но това не беше театър. Това беше истинският живот в чужда страна по време на настъпващата зима. Реших, че не съм с всички си, за да добавя това „с настъпващата зима“.

— Убиха го в снега — промълвих мрачно и се заразхождах напред-назад из кабинета.

— Успокойте се — каза инспекторът. — Госпожа Балдуин ще пристигне скоро. Това е ужасна нощ за нея. Искаме да я улесним колкото се може повече.

Седнах за няколко минути, но после скочих отново.

— Къде ще прекара нощта госпожа Балдуин? — попитах.

— Господин Мур — отвърна той, — имаме хотел на наше разположение, ако тя иска това, а ако желанието ѝ е да се върне в Стратфорд, момчетата ще я закарат дотам. Докторът ни също е тук, в случай че тя се нуждае от медицинска помощ. А сега се успокойте, иначе ще трябва да ви помоля да си тръгнете.

Това ме стресна.

— Искате да кажете, че не съм задържан?

— Вие не сте арестуван, господин Мур. Вие сте само свидетел, приятел на убития, последният, който е говорил с него преди смъртта му, поне доколкото ние знаем. Освен това е бил убит с ключовете от вашата кола в ръка. Затова ви помолихме да ни помогнете. Това е всичко. И вие ни помогнахте, нали?

Инспекторът отиде до кафеарката, взе каничката и излезе от стаята с нея, като остави вратата отворена. Чух шум от течаща вода и размяна на реплики. Когато се върна, Тери сипа кафе във филтъра и включи машината.

— Колата на ППО е на булевард „Юнивърсити“ — заговори той с гръб към мен. — Ще бъдат тук след пет минути.

Вече беше прекалено късно за това, но той някак си успя да ме накара да го кажа:

— Мисля, че го застреляха, защото го объркаха с мен — съобщих.

Настъпи такава тишина, че можеше да се чуе падането на карфица на пода.

Все още с гръб към мен, инспекторът наблюдаваше първите капки кафе, падащи в каничката.

— Изглежда логично — каза той. — Вие сте човекът с необикновения светски кръг. Но как са могли да направят подобна грешка?

Той се завъртя и пристъпи към мен. Предложи ми „Марлборо“. Приех. Той също си взе цигара и запалихме. Движехме се предпазливо в ограничено пространство между нас, издишахме дима от тъглчетата на устите си, пазехме огънчетата далеч от дрехите на другия. Разказах му за синьото и червеното яке.

— Мислели са, че вие сте човекът, наел реното и облечен със синьо яке. Значи са ви държали под око, дори са ви следили. Защо, господин Мур?

Дръпнах от цигарата и издишах дима встрани, но част от него влезе в окото ми.

— Не знам — отговорих.

— Разбира се — каза той. — Това подхожда на всичко, което ни казахте досега. Не знаете откъде са всички онези типове и защо се интересуват от вас. Просто са се появили от гората и са започнали да се размножават.

В гласа му нямаше ирония. Тя се долавяше само в думите.

Инспекторът почисти пепелта от ръкава на сакото ми, отдалечи се и седна на крайчеца на бюрото си.

— Струва ми се, че май сте в опасност, господин Мур. Може би все още представлявате подвижна мишена. Ще трябва да помислите върху това.

Брачпийс и Ейбълман влязоха през отворената врата.

— Здравсти — обърна се Тери към тях. — Чухте ли допълнителната новина, която ми съобщи господин Мур?

— Аз чух — отговори Брачпийс. — Ейбълман си купуваше сладкиши.

Тери тръгна да излиза от стаята. Аз го спрях.

— Ами госпожа Балдуин? — попитах.

— Аз ще се погрижа за нея — отговори той и излезе.

Останах да вечерям заедно с екипа от отдел „Убийства“ — сладкиши и кафе. Всеки от нас плати своя дял, а забавлението беше бесплатно — докато ядяхме, слушахме записа с отговорите ми на въпросите на Тери.

В началото, когато Ейбълман пусна касетофона, имах чувството, че храната ще ми преседне, особено когато чух гласа си да описва убийството на Брус Балдуин и после да им разкрива истината само наполовина. Но после ми стана интересно да слушам търпеливите въпроси и липсата на коментар в гласа му, докато аз пропусках да обясня връзката между мен и Востер и италианските му приятели. Стори ми се, бе обясненията ми звучаха доста добре. Нещо липсваше, но в гласа ми не се долавяше лъжлива нотка.

Касетата свърши и Ейбълман изключи касетофона.

— Добре — обърна се той към Брачпийс. — В този разпит се усеща доста опит — каза той, после събра остатъците от вечерята ни, подреди ги на таблата и я изнесе в коридора.

Брачпийс отвори куфарче, извади една папка, а от нея лист хартия.

— Това е телекс от Лондон — съобщи ми той. — Мур, Антъни Дж. Няма нищо против него. Няма криминално досие. Няма предишни разпити. Писател за театъра и телевизията. Служба в армията — 3 години. Капитан от разузнаването.

Отново тази дума „разузнаване“. Когато полицаите я чуят, в главите им започват да звънтят малки камбанки. Брачпийс ме изгледа точно както Кена ме бе гледал в Лондон. Изглежда, мислеше, че трябва да кажа нещо.

— Това е истината — казах.

— Били сте в разузнаването.

Намръщих се леко, за да покажа, че не виждам никаква връзка със сегашния случай.

— Да — отговорих.

— Имате ли нещо против да ми кажете за какъв вид разузнаване става дума?

— О — отвърнах, виждайки светлината. — Военно разузнаване, нищо тайнствено. Поддържахме досиета на комуникационните системи от Варшавския договор и разни подобни.

— Нищо, свързано с разследване?

— Нищо шпионско, ако това имате предвид.

— Това е едното. Но има и друго. Доколкото си спомням, навремето в Германия имаше страхотна черна борса.

— Понякога съм се сблъсквал с нея, но основно полицията се грижи за това. Известно време работих и в отдела за специални разследвания.

Той остави тишината да се спусне над нас, а аз реших да я наруша. Бях уморен и отдавна не се бях упражнявал.

— Е, може да се каже, че съм от вашата страна на оградата — казах.

Усмихнах се и той ми се усмихна в отговор, като остави Ейбълман да възприеме новините. Ейбълман беше закръглен човек с орлов нос, провиснали черни мустаци, черна коса и мързелив поглед.

— Не е нужно много време, за да преминеш от другата страна на оградата — каза той.

— Не знам, Чарли — отвърна Брачпийс. — Някога опитвал ли си да подкопаеш стълб на ограда? Но пък да я прехвърлиш наистина е лесно.

Те ме загледаха усмихнато, спокойни и в добро настроение, сякаш оценяваха шансовете ми да спечеля състезанието.

Запалих цигара, отпих от кафето и се притесних. Отдавна не бях седял там, където те седяха, но рефлексите ми заработиха. Опитах се да променя стратегията.

— Сега съм в театъра — казах. — Не се занимавам с шпионаж или престъпления.

— Вие знаете това, господин Мур, а и ние също го знаем — искрено каза Брачпийс, после се обърна към Ейбълман: — Но знаеш ли какво ме озадачава, Чарли?

— Какво, Брач?

— В Лондон трябва да са получили нашия телекс за господин Мур към седем часа вечерта по наше време, което е полунощ там. Ако

ние получим телекс за някой канадски писател посред нощ, бихме могли да открием всичко, което те ни изпратиха за господин Мур, с изключение на едно нещо.

— Е, добре, сподели го с нас, умнико.

— Е, хайде де, Чарли! Някога опитвал ли си да получиш нечие военно досие в събота посред нощ? Няма начин. Трябва да чакаш до понеделник.

Отначало ми се стори, че тази двойна игра е подготвена предварително, но сега видях, че Ейбълман е по-объркан и от мен.

Брачпийс ни се усмихна и поклати глава.

— Добре, момчета, мен ме учудва следното: получават запитване посред нощ и изпращат отговора само за един час. Значи този факт за службата на господин Мур във военното разузнаване трябва вече да е бил в компютъра им. Значи някой в Скотланд Ярд вече се е интересувал достатъчно от господин Мур, за да се сдобие с военното му досие.

Проклех Хенидж, Сидал и Кена заради това, че действаша без много да му мислят. После обаче осъзнах, че за тях бе невъзможно да предвидят това, че ще бъда разпитван от отдел „Убийства“ в Торонто.

Или пък да предвидят, че в отдела ще има човек като Брачпийс. Той имаше прекалено остри инстинкти и прекалено бърза мисъл, за да играя срещу него. Беше едър, широкоплещест, отпуснат спокойно, със загорялото лице на човек, който прекарва дълго време на открито. Чудесна маскировка.

Осъзнах, че го гледам вторачено в очите, които добиха замислен вид.

— За какво мислите, господин Мур?

— Не знам какво да мисля — отговорих. — Не знам нищо за полицейските процедури.

— Е, но преди сте знаели — каза той. — А и мога да ви доверя, че ние полицаите не търсим информация безцелно. Някой от лондонската полиция е имал нужда от информация за вас. Можете ли да обясните това?

— Не, не мога. Но вероятно те могат.

— О, ние ще ги попитаме, не се тревожете за това — каза той, после стана, наля прясно кафе и остана прав. — Ще намерим и човека, убил вашия приятел, или хората, нали, Чарли?

— Защо не — отвърна Ейбълман. — Имаме достатъчно следи.

— Точно така — съгласи се Брачпийс. — В този град имаме 87,7% разкриване на убийства. Не трябва да напускате страната засега, господин Мур — нареди ми той. — Освен това искам да останете в Торонто или да уведомите лично мен или сержант Ейбълман, ако решите да напуснете града. Ще му дадеш ли визитна картичка, Чарли? Звъннете на този номер или се обадете на улица „Йънг“ 1300, ако се сетите за нещо, което сте забравили да ни кажете. Ако отново ви нападнат, обадете ни се. Тук ще имаме проблем с охраната, Чарли. Трябва да поговорим с нашите хора по въпроса.

— Те не могат да станат негови телохранители — отвърна Ейбълман.

— Нищо, ще поговорим за това.

После Брач вдигна телефона, набра и каза:

— Вече сме готови.

Двамата детективи от отдел „Убийства“ изтриха усмивките от лицата си и добиха сериозен вид. Почти знаех какво ще последва, но не съвсем.

Санди влезе в стаята. Лицето ѝ беше сгърчено от неизплаканите сълзи. Когато ме видя, тя се закова на място.

— Е, добре — каза Санди, вторачи се в мокета и поклати глава.

После вдигна очи и тръгна към мен.

— Заради теб стана — каза тя. — Той е мъртъв заради теб.

— Да — потвърдих.

— Е, Антъни — меко промълви Санди, — проклет да си за това.

После ме удари силно по лицето.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

През следващите пет дни на няколко пъти се опитах да звънна на Санди и всеки път ми отговаряше младежки, любезен, но остър глас, който се оказа на брат й. При първото обаждане той ме помоли да почакам, после се върна и ми съобщи, че Санди не се чувства достатъчно добре, за да дойде до телефона. Когато се обадох за втори път след два дни, той вече бе подготвен.

— Не знам за какво става дума, господин Мур, но сестра ми ме помоли да ви предам, че не иска да говори с вас.

— Да, разбирам — казах. — Благодаря ви.

Последва кратка пауза, после той каза:

— Добре, господин Мур.

На петия ден отидох на погребението на Брус Балдуин. Бях задължен да отида заради Брус, а съобщението, предадено ми от брат на Санди, ме задължаваше да стоя далеч от нея. Предишната нощ дълго обсъждах този проблем със себе си, но накрая реших, че ще мога да се справя. На сутринта, тъй като полицията бе конфискувала реното, взех такси до Норт Йорк, където щеше да се проведе опелото в семейната църква на Балдуинови.

Бележката във вестника съобщаваше единайсет часа, затова пристигнах половин час по-рано и от едно кафене на отсрещната страна на улицата наблюдавах пристигането на колите. Санди и членовете на двете семейства дойдоха пет минути преди службата. Тя не беше скрита под воал, нито носеше черно. Беше облечена в тъмновинено палто и с открита коса. Изкачи се по стълбите малко по-напред от групата си и влезе в църквата. Имаше много народ. Брус би казал, че „залата е пълна.“ Минаха още около петнайсет минути, преди да пристигнат и последните гости.

Излязох от кафенето и пресякох улицата. Встрани от църквата имаше тясна пътека и аз се заразхождах по нея под яркото зимно слънце и мразовития въздух. Това представляваше моята собствена церемония в почит на човека, когото познавах отскоро, но харесвах и

уважавах. Църквата беше солидна гранитна постройка, приличаща на шотландските църкви. Докато слушах гласа на свещеника да се издига и спада в молитва и оглеждах датите по гробовете до пътеката в църковния двор, изпитах странно чувство за вина поради това, че с пристигането си в тази млада страна, създадена и все още създавана от хора, които бяха дошли тук, за да си изградят нов живот, бях докарал със себе си най-лошото от стара Европа, някакво наследствено зло, дължащо се на векове, прекарани в интриги.

Изоставих тези мрачни мисли и слязох обратно на земята. Бях толкова загрижен да запазя Сидал въвн от картинката, докато инспектор Тери ме разпитваше, че не бях осъзнал и една много важна страна от убийството на Брус. Сега разбрах, че освен съществуването на Сидал съм укрил и информация за вероятно отвличане. По вестниците нямаше повече истории за изчезването на семейство Монтейт и не знаех дали всъщност са отвлечени, но не бях споменал на полицията за шамара, ударен на Габриела Зангарини от Востер, когато тя спомена името Монтейт.

Бях се опитал да открия Сидал, но не успях. Звънях из всички хотели в центъра, докато накрая в „Шератон“ ми съобщиха, че при тях е имало немска делегация, но всички вече са си заминали. Не бях виждал и чувал никого от компанията на Востер. Полицаяте ме бяха оставили на спокойствие.

— Не бяхте ли в църквата, господин Мур?

Бях се замислил, вторачен в нищото. Сега погледът ми се фокусира върху инспектор Тери.

Хората излизаха от църквата и се качваха в колите си. Тръгнах по пътеката към задната част на църквата и инспекторът дойде с мен.

— Защо сте тук? — попитах го. — Мислех, че сте предали случая на отдел „Убийства“.

— Балдуин беше убит в моя участък. При нас не стават много убийства. Всъщност в цяло Торонто това не се случва често.

Това нищо не ми говореше. Няколко човека дойдоха по пътеката след нас. Стоях с гръб към тях, а инспекторът ги оглеждаше.

— Тя няма да дойде тук — каза той.

Стана студено. Задуха вятър и смъкна осезаемо температурата с около пет градуса. Дори за учените животът можеше да е субективно преживяване. Вдигнах яката на палтото си.

— Те нямаха повече въпроси към мен — казах и осъзнах, че гласът ми звучи ядосано.

— Да не би да се чувствате пренебрегнат? — запита инспекторът. — Не го споделяйте с отдел „Убийства“. Понякога убийците се чувстват пренебрегнати, след като възбудата им премине.

Вгледах се в слабото му лице, но той все още наблюдаваше пътеката зад мен. Помислих, че е тук по работа.

— Отдел „Убийства“ и бездруго имат достатъчно идеи за мен — казах. — Така е, нали?

— Не оставяйте това да ви притеснява. Подобно разследване винаги е пълно с идеи в началото.

Очите му се спряха върху моите за момент.

— Прилича на онези логически задачи, пълни с уловки. Пълен с несигурност се опитваш да ги осмислиш и после отхвърлиш, в случай че не ти вършат работа.

— Какво изучавахте в университета? — запитах. — Зен?

Тери внезапно се ухили весело.

— Не само Зен. Най-вече политика и история.

— Мили боже — казах. — Мислех, че в наши дни разследването на престъпления е свързано с криминалистика и компютри.

— Забравихте да споменете полиграфите.

— Полиграфи? О, детекторите на лъжата.

Инспекторът гледаше към мен сега и аз също приковах очи в него.

— Мисля, че този беше последният. Няма повече хора — каза той, все още загледан в мен. — Елате. Ще ви закарам до града.

Тръгнахме покрай църквата.

— Знаете, че съм дошъл с такси?

— Разбира се — отговори той. — Можех да предположа, тъй като задържахме колата ви и поради това ще ви бъде трудно да наемете друга. Но и бездруго знаех.

— Следите ли ме?

— Наблюдаваме ви понякога. Не непрекъснато.

— Май не се чувствам особено доволен — казах.

— Не се притеснявайте, господин Мур. Помислете си, че вероятно ви предпазваме от нещастия.

Пред църквата не бе останал никой. Тери вдигна ръка и една кола на отсрещната страна на улицата направи обратен завой и тръгна към нас. После внезапно спря, когато тъмнозелен „Линкълн“ потегли на заден ход към нея.

— Я виж кой е тук — каза инспекторът.

Задната врата на линкълна се отвори и от нея излезе скъп балтон и познато италианско лице. Тозети каза:

— Мислех, че ще ви открия тук.

— И двамата ли? — запита инспекторът.

— Имах предвид господин Мур, инспекторе, но винаги се радвам да ви видя.

Почувствах се ужасно объркан. Инстинктът ми ме караше веднага да го обвиня в убийството на Брус, но нещо ми подсказа, че моментът не е много подходящ. Объркването ми не продължи дълго. Разсеяха ни.

Шофьорът на полицейската кола се приближи до нас и каза: — Ужасен заден ход. Почти щях да се блъсна във вас.

— Значи сме квит — жизнерадостно отвърна Тозети. — Обратният завой е непредвидим и опасен за останалите участници в движението. Дойдох, за да ви поканя на обед — обърна се той към мен.

Държането му беше изключително изискано. Тази сутрин никой не говореше на нормалния език на ченгетата и рекетъорите.

— Благодаря — отвърнах кратко. — Инспектор Тери ще ме закара до центъра.

— Е, не бих искал да преча на полицията — каза Тозети и зачака.

— Защо не тръгнете с господин Тозети — предложи инспектор Тери. — Аз бездруго ще обядвам на бюрото си днес.

Тръгнах с господин Тозети.

Колата беше подходяща за преминаване на цели континенти във всякакво време. Имаше чудесно отопление и климатична инсталация. Димът от пурата на Тозети и моята цигара изчезваше веднага след като се появи.

— В доста добри отношения сте с инспектор Тери — казах обвинително.

Говорех така, защото бях объркан и трябваше да обвиня някого за това. Объркването ми се дължеше на факта, че си бях представял Тозети като водеща фигура в конспирацията за убийството на Брус,

или по-скоро за моето убийство, а не можех да предположа, че Тери ще ме изпрати на закление.

— Долавям неодобрение — отвърна Тозети. — Вие сте невинен и наивен човек, господин Мур. Нямам нищо общо с убийството на приятеля ви и господин Тери ме познава прекалено добре, за да предположи нещо подобно.

— Кой сте вие, господин Тозети?

— Позволявате си прекалено много, господин Мур. Тонът на въпроса ви не е особено любезен. За вас съм италианец, а не канадец. Вероятно си мислите, че съм член на някоя престъпна групировка, гангстер от филмите, капо от мафията. Само защото сме се запознали в компанията на някои съмнителни типове, вие ми отреждате подобна роля. В театъра бихте го нарекли „типичното ампло“.

Той дръпна от пурата си и бавно издиша дима.

— Прав съм, нали?

— А как иначе би трябвало да ми се вижда? — запитах.

— Добре, какво впечатление бихте ми направили вие? Виждам ви за първи път как вечеряте щастливо в компанията на същите съмнителни типове, но не решавам, че сте престъпник. В Англия вие казвате, че човек е невинен до доказване...

Тозети размаха пурата си в широк кръг, сякаш не можеше да намери думи, за да завърши фразата.

— На вината — казах. — Невинен до доказване на вината.

Той кимна замислено, сякаш записваше идиома в речника си. После натисна един бутон на облегалката и каза:

— Обратно към Роуздейл.

— Да, сър — отговори шофьорът.

— Може да се каже и по друг начин — проговори Тозети. — Може да се каже, че човек е невинен, докато се докаже, че е възрастен.

Линкълнът набра скорост и на следващия светофар изоставихме оживеното обедно движение и тротоарите, претъпкани с чиновници, които се отправяха към любимите си места за обед. Постепенно улиците станаха по-тихи, къщите по-големи, докато навлязохме в улица с истински палати, всеки от тях заобиколен от огромни градини, и колата намали.

Тозети загаси пурата си.

— Също така може да се каже, че човек е невинен, докато докаже, че е човек — внезапно се обади той.

Това ме изненада. Досега обмислях думите му за амплоато и реших, че поне в това е прав.

— О, да — отговорих най-после. — Вярно е.

Тозети ме наблюдаваше замислено. Колата зави в частен път и спря пред къща, не по-малко внушителна от съседските, но по-елегантна от повечето. Инкрустираните перила на верандата, мансардния покрив и фините пропорции напомняха за къща в луксозните парижки предградия. Отбелязах това, докато слизахме от колата.

— Втората империя — обясни Тозети. — В архитектурата на Онтарио се долавя силно френско влияние.

Къщата беше топла, във всекидневната пламтеше огън. Стаята бе просторна, изпълнена със светлина от високите прозорци. Зимното слънце караше паркета да блести, обогатяваше цветовете на килимите и събуждаше спомени за лятото в картините на импресионистите по стените. Между двата високи прозореца в далечния край на стаята висеше една от рисунките на Писаро, изобразяваща Сена.

— Сена при Сюрнес — казах.

Тозети ме погледна доволно.

— Харесвате ли импресионистите? И Писаро?

— Да, харесвам ги — отговорих. — А Писаро е един от любимците ми.

Той се усмихна учтиво, но ме наблюдаваше със същото замислено изражение, както и преди в колата.

— Защо въобще ме поканихте тук? — запитах. — Имате нещо наум.

— Да — отговори той. — Имам нещо наум. Ние с вас имаме общ проблем в лицето на Востер. Мислех, че вероятно ще можем да си помогнем един на друг. Сега наистина смятам, че ще можем — допълни той и се заразхожда из стаята. — Хайде да го обсъдим, след като обядваме. Бихте ли желали едно питие? Жена ми скоро ще дойде при нас. Също и буйната Габриела.

— Габриела?

— Племенницата ми. Запознахте се с нея миналия път.

Габриела не ми приличаше на момиче, което обича семейните обеда. Бях прав. По времето, когато се появи с книга в ръката и цигара в устата, ние със семейство Тозети довършвахме десерта си.

Домакинята ми беше елегантна, жива жена, чиито теми на разговор варираха от преглед на културните рубрики в Атлантик Мънтли до защита на идеята, че родната ѝ провинция Квебек трябва да бъде запазена колкото се може по-френска.

Очаквах буйната Габриела да възрази или поне да повдигне вежди. Вместо това, когато вгълбената в себе си красавица се настани до масата, без да каже и дума, и загаси цигарата си в чинията, госпожа Тозети се обърна не към нея, а към жената, която ни сервираше:

— Донеси ѝ хамбургер и пепелник — каза тя спокойно.

После погледна часовника си, възкликна стреснато и ни остави сами, за да отиде да събира средства за симфоничния оркестър на Торонто. Сигурно нямаше да има проблеми с това. Семплата вълнена рокля, която носеше, можеше да ѝ купи двупосочен билет до Европа с „Конкорд“.

Отношението на Тозети към племенницата му беше различно. Когато станяхме от масата, той привлече вниманието ѝ, като я хвана за врата и каза:

— Бих искал да се присъединиш към нас за кафето, скъпа. Какво ще кажеш?

Тя му се усмихна не много мило.

— Добре, Рикардо.

После ме изгледа с един от онези дълги, замислени погледи, присъщи на семейство Тозети.

— Чао, любовнико — каза тя най-после и се върна към книгата си.

Кафето ни очакваше горе на втория етаж. Минахме през преддверие, където млад мъж седеше и говореше по телефона, и влязохме в кабинета на Тозети.

— Кабинетът ми в града е съвсем същият — каза той. — Имам копия от всички документи и досиета. Чудесно, нали?

Очевидно очакваше отговор.

— Ако човек иска да е на две места едновременно, това е чудесно — отвърнах. — И какво правите във вашите кабинети?

— Занимавам се с недвижими имоти. Проектирам квартал с офиси, събирам парите, купувам парче земя, строя квартала и го продавам.

— На парчета или цял?

— И двете. Имам пет човека персонал.

— Пет! — възкликнах.

— Да, само пет. Държа ги не повече от пет години, после ги освобождавам. Назначавам амбициозни малки копелета и ги уча как да станат амбициозни големи копелета. Съобщавам им, че ако ме измамят, ще им разкъсам сърцата. Но не можеш да разкъсаш сърцето на амбициозно голямо копеле, затова, когато пораснат, ги пускам да си ходят.

— Значи обучавате конкуренцията — отбелязах.

— Разбира се. Но знам точно как мисли конкуренцията ми — обясни той и отрязва крайчеца на пурата си. — А в недвижимите имоти има много място — оттук до Тексас.

Момчето от външния кабинет влезе и остави някакъв лист на бюрото на господаря си. Изглеждаше на около двайсет и една.

— Господин Мур пише пиеси, Бентли — събщи Тозети. — Той е интелектуалец, сигурно добре ще се спогодите. С изключение на това, че само единият може да се довери на другия.

— Здравсти — любезно ми каза Бентли и после се обърна към шефа си: — По дяволите, Рики.

— Кажи ни, Бентли, какъв тип интелектуалец предпочита Писаро пред Дега и Моне? — запита го Рики.

Бентли се ухили.

— Човек, който иска да купува, а не да продава.

— Добре, умнико — засмя се Тозети и присви очи, докато палеше пурата си. — Господин Мур и аз имаме общ проблем. Ако го видиш отново или той ти се обади, дай му всичко, от което се нуждае.

После върна на Бентли листа и каза:

— Унищожи го. Кажи ми, когато пристигнат хората. Можеш да ни слушаш, докато говорим.

Бентли излезе и остави вратата отворена.

— Значи Писаро е вашият любимец — каза Тозети. — Вие сте емоционален ирландец с английско образование. Застреляха приятеля ви. Объркаха го с вас.

Той дръпна от пурата и бавно издиша дима.

— Вендетата е в кръвта ви.

При краткото споменаване на Брус, усетих как в гърдите ми се надига гняв, но го потиснах.

— Вендета. Това е прекалено — казах. — Вендетата е от вашата история, не от моята.

— Вендета е само дума. Разбира се, тя е от моята история и съществува в семейството ми. Семейството ми произхожда от Граняно, близо до Неапол. Независимо дали сте ирландец или англичанин, вие имате ирландска кръв в себе си. Английската плаче за справедливост, а ирландската за кръв. Това е вендетата. Засега сте неутрален. Не знаете какво да правите. Тялото на приятеля ви лежи там, където трябва да лежи вашият труп, и вие имате чувството, че сте един изчерпан драматург, неспособен да накаже убийците му. Неспособен.

Разтреперих се. Чашата ми с кафе изтрака по чинийката, когато я оставих на масата. Той стана, затвори вратата, прекоси стаята и застана до прозореца, загледан навън. Остра болка ме удари в гърдите и се усили. Дъхът ми излизаше тежко. Най-последно пристъпът премина и треперенето ми спря.

Усетих ръцете на Тозети върху раменете си. Пръстите му се забиха в тях, предизвиквайки агонизиращи болки в стегнатите мускули.

— Ужасно сте напрегнат — каза той. — Имате нужда от добър масажист.

Пръстите му спряха да ме притискат, но ръцете му останаха на раменете ми.

— Добре ли сте? — запита той.

— Да — отговорих.

Тозети отвори вратата отново и седна зад бюрото си.

— Антъни — каза той, — не знам кой застреля приятеля ти, а и не мисля, че полицията ще разбере това. Смятам, че са дошли през границата по поръчка и вече са обратно в Съединените щати. Но някой е поръчал убийството и това трябва да е човек, който те познава или познава някой друг, който те познава.

Той изчака, но аз не проговорих.

— Значи е човек, когото познаваш — най-последно отбеляза той. — Или човек, който познава някого, когото ти познаваш.

Беше мой ред да стана и да погледам през прозореца. Отново валеше. От небето падаха едри снежинки. Човек можеше да прекара доста време в Канада, наблюдавайки снега през прозореца и потънал в спомени. Замислих се за човека, умирял в каютата, за мъртвеца в черния мерцедес, за полицейския катер и вечерята със Сидал и Хенидж в Лондон. После се прехвърлих върху работата с Брус Балдуин и удоволствието да познавам него и Санди — Санди, която харесвах прекалено много и която ме обвиняваше за смъртта на Брус. Сетих се за Лехар, който ни шпионираше в Стратфорд, и за нахлуването на Востер в апартамента ми. Спомних си и още нещо: кратка бележка във вестника, съобщаваща за изчезването на семейство Монтейт, и за начина, по който споменаването на това име бе предизвикало Востер да шамароса Габриела.

Черна лимузина влезе в частния път и спря пред вратата на къщата. От нея излязоха четирима мъже, а колата мина зад ъгъла. Наблюдавах ги как се качват по стълбите и изчезват от погледа ми.

Тозети се обади зад гърба ми:

— Вие знаете нещо, нали, господин Мур? Познавате някого извън бандата на Востер, който е свързан с Востер и с убийството на приятеля ви.

— Мога да не ви отговоря — казах. — Но имам няколко въпроса към вас.

— Започвайте — предложи той. — Но, за бога, елате и седнете. Не мога да говоря с нечий гръб.

Седнах и го погледнах над бюрото. Беше загасил пурата си. Внезапно ми се стори доста уморен.

— Струва ми се, не вярвате, че Востер е убил Брус — казах. — Защо?

— Ходих да го видя — отговори той. — Прецених. Беше изплашен, ядосан и разтревожен. Някой се е набъркал в работата му. Друг човек е извършил убийството.

Бентли влезе в стаята.

— Тук са — съобщи той.

— Ще слеза долу — каза Тозети и се изправи.

Бентли излезе.

— Следващият въпрос — обърна се Тозети към мен.

— Каква е връзката ви с Востер?

— По-късно — отговори той. — Нещо друго?

— Само един въпрос. Просто едно име — казах и замълчах за момент. — Монтейт — добавих накрая.

Лицето му се измени и той отново седна.

— Да — промърмори италианецът. — Монтейт. Джони Монтейт.

Цветът на лицето му изчезна, а бръчките се задълбочиха. Той се загледа продължително в мен. Очите му ме оглеждаха внимателно, но зад заетостта им прозираше ясна, спокойна мисъл. Настръхнах.

— Не се страхувате да скочите в тъмното, нали? — запита той. — Мога да разбера защо някой е решил да ви убие.

Тозети раздвижи мускулите на лицето си, разтърси глава като куче и стана.

— Елате долу — каза той. — Трябва да видите това. Така ще можете да получите някои отговори на въпросите си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Влязохме в една стая, където Бентли и мъжете, които бяха слезли от колата, ни очакваха. Седнахме около дълга маса. Реших, че присъствам на събрание на персонала на Тозети, но грешах.

— Кой от вас е главният? — запита ги Тозети.

— Аз, господин Тозети. Бернар Коле — обади се единият.

Беше мъж с черна, пригладена с брилянтин коса, каквато в наши дни можете да видите само в старите филми по телевизията, дълга, заострена брадичка, дълъг, заострен нос и дълга, тясна уста. Освен това имаше студени сиви очи и самоувереността на крупие, работещо на нагласена маса.

— И какво получавам за парите си, Коле?

Нищо не се промени в лицето на мъжа, когато Тозети зададе грубия си въпрос.

— Получавате това, за което сте се уговорили с господин Макинтайър, господин Тозети. Четирима мъже в къщата, двама наоколо и двама в колата отвън.

— Колата на пътя ли е?

— Не, господине, колата е...

Тозети го прекъсна.

— Искам колата да е на пътя — грубо нареди той.

— Не, господине. Не и когато вали такъв сняг. Снегът покрива прозорците на колата и през тях не се вижда нищо, а паркирана кола с почистен сняг изглежда неестествено.

— Е, и?

— Затова колата е малко по-надалеч. Когато снегът спре, ще паркират на улицата.

— Господин Макинтайър каза, че колата ще бъде на улицата — посочи Тозети с пръст. — Кой промени решението му?

— Аз — отговори Коле хладнокръвно.

Тозети скръсти ръце на масата и се загледа в пръстите си.

Когато заговори отново, в гласа му вече не се долавяше заядливиет тон на голяма клечка. Вместо това той меко плъзна гнева си по полираната маса.

— Кажете ми, Коле, да не би да възнамерявате да правите каквито си искате промени в правилата, които съм договорил с шефа ви?

Отговорът на Коле бе поднесен със същия твърд и спокоен глас, с който говореше през цялото време:

— Да, господин Тозети, точно това възнамерявам да правя. Ще взимам всяко решение, необходимо, за да се осигури безопасността на семейството ви.

— И колко затегната може да е охраната ви? — запита Тозети, като вдигна поглед от пръстите си и го насочи към невъзмутимия наемник.

— Затегната като задника на крава, пазеща се от мухите — грубо отвърна Коле.

Очите на Тозети се разшириха. Коле му отвърна спокойно с погледа на крупие, наблюдаващо комарджия — безстрастен и невъзмутим. Аз огледах тримата му подчинени. Младият седеше с увиснало чене. Беше рус, грозен грубиян. До него нисък, плешив мъж се усмихваше към тавана с яркосини очи, само с очи. Следващият, мъж с жълтеникав тен и жизнерадостен вид, потропа с пръсти по масата в нещо като свой собствен аплодисмент.

Бентли ги наблюдаваше заинтригувано. Това беше като семинар за него — учеше се как хората се справят един с друг в истинския свят.

Коле се изправи. Беше доста висок.

— Къде отивате? — запита Тозети, сякаш смяташе, че Коле го напуска.

— Вече двадесет минути сме на работа, господин Тозети, а още не сме започнали да работим. Време е да разположа хората си.

Тозети въздъхна доволно, сякаш току-що бе свършил добра работа.

— Не попитах с какви оръжия сте — каза той. — В шкафа има пушки и карабини, ако имате нужда от тях.

Бентли бръкна в джоба си, извади връзка ключове и я остави на масата.

— Ето по един ключ за всеки от вас — каза Тозети. — Вземете ги.

Младият, плешивият и жълтеникавият погледнаха към Коле. Той кимна. Хората му взеха ключовете. Жълтеникавият подаде един на Коле.

Тозети се надигна. Вече всички бяха прави, с изключение на мен.

— Бентли яде тук — събщи той. — Вие също можете да ядете тук или в кухнята, или да ви носят храната.

— Ще се оправим — отвърна Коле.

Тозети се обърна, за да се оттегли. Последвах го към вратата. Когато стигнахме дотам, той се завъртя и каза на Коле:

— Поисках най-добрите от Макинтайър — каза той. — Изглежда, точно тях съм получил.

Коле не отговори, но когато Тозети му кимна, той отвърна на кимването.

Върнахме се в кабинета, където Габриела седеше на мястото му, с качени на бюрото крака и книга в ръка.

— Мърдай, хлапе — каза чичо й.

Дори хора като Тозети имаха какво да научат от някой като Коле.

Габриела се размърда. Носеше сини джинси, които й прилепваха като тапет на стена, само дето нищо под тях не беше плоско. Над тях имаше морскосин пуловер и макар той да беше кашмирен, тя приличаше много повече на обикновена канадска племенница, отколкото на буйното италианско момиче, което бях видял миналия път.

— Имам нужда от едно питие — каза Тозети.

Всички се нуждаехме от такова и всички пихме скок. Тозети седна зад бюрото, аз се настаних на предишното си място, а Габриела хвърли една възглавница на пода и се облегна на стената. Ухили ми се похотливо, а аз отвърнах с любезна усмивка и отпих от уискито.

— Престани с тия дивотии! — нареди й Тозети и добави нещо на италиански.

Тя сви рамене, нацупи се и промени позата си. За няколко секунди цялото й тяло се раздвижи буйно.

Когато представлението завърши, Тозети въздъхна.

— Е, поне има характер — отбеляза той.

— Има нещо повече от характер — казах.

— Я престани!

Той вече се дразнеше и от двама ни.

— Само ако знаеш в какви неприятности се е накиснала! Защо мислиш съм докарал тия телохранители в къщата?

— Не знам. Защо?

— За да я пазят — отговори той. — Хлапетата днес са много различни от нас. И аз имам два броя, та добре знам. Единият се прави на овчар в Австралия, а другият свири с някаква рокгрупа в Мароко. Мароко, за бога! Какво й има на Канада?

— Е, Канада е домът им — отвърнах.

— Добре — съгласи се той. — Добре. Моите хлапета са страхотни. Обичам ги и не се тревожа за тях. Тя е, която ме притеснява. Беше първа година в университета — продължи Тозети, поспря за момент и започна отново: — Виж, Антъни, трябва да ти кажа, че имам известна информация за теб. Наех една детективска агенция да проучат Антъни Мур, драматург. Знам за теб доста неща, които въобще не ми влизат в работата. Знам кой е бил баща ти, къде си ходил на училище, какво са мислели за теб там. Знам за службата ти в армията, за театъра и телевизионните сценарии. Знам дори кредита ти.

— Страхотна работа може да ти свърши това. Продължавай.

Тозети беше леко напрегнат, докато ми разказваше това, но сега се отпусна.

— Трябваше да знам кой си, каква е връзката ти с Востер обясни той и поклати глава. — Доколкото разбирам, въобще нямаш връзка с него.

— Така е, поне не и по мое желание — отвърнах спокойно, без да се притеснявам от полуистината.

— Да — съгласи се той и ме огледа скептично. — Трябва да ти се доверя.

Примигнах.

— Трябва да ми се довериш?

Той въздъхна и погледна към Габриела, която седеше кротко или поне толкова кротко, колкото можеше да се очаква от момиче с нейния темперамент.

— Да — повтори той. — Заради нея.

Аз също погледнах към Габриела. Седяхме и я оглеждахме. Тозети с мрачен поглед, а Мур, преценяващ буйния й темперамент и в

същото време чудещ се как това забавно хлапе е успяло да създаде проблеми на чичо си. Красивата кожа на мургавото ѝ лице потъмня, когато Габриела започна да се изчервява от погледите ни. Очите ѝ загледаха гневно.

— К'во искаш? — запита грубо чичо си.

— Ще му разкажа каква глупачка беше и как ме опозори — отговори Тозети с мрачно задоволство.

Мислех, че английският ѝ не е достатъчно добър, за да го разбере, но тя очевидно знаеше какво иска да каже чичо ѝ. Габриела размаха ръце и каза със саркастично съгласие:

— О, да, да! Каква глупачка бях и какъв позор!

После се вторачи ядосано и в двама ни, което не беше справедливо, сви крака и облегна глава на коленете, за да скрие лицето си.

— Чувал си за Brigade Rosse, нали? — запита ме Тозети.

— Червената бригада?

— Да, макар че ние го казваме в множествено число. Червените бригади. Това е движение, в което участват няколко групи.

Момичето притискаше лице в краката си като дете и бе поставило ръце на ушите си.

Тозети беше затруднен. Изпразни чашата си и разтри лицето си с ръце. После извади носна кърпа и отново избърса лицето си. Накрая издуха носа си, сякаш искаше да се освободи от насъбралите се емоции.

— Карам те да повярваш, макар на самия мен още да ми е трудно да повярвам, че това дете дойде в Канада с една група от тези бригади.

Докато го каже, новината вече не представляваше голяма изненада за мен. При всички случаи, изглежда, ме учудваше много по-малко, отколкото самия него. Ако човек си има работа с Червените бригади, няма причина да се задържа само в собствената си страна.

Все пак не исках да приемам откровенията на Тозети прекалено леко. Все още не знаех какво го е накарало да се почувства толкова ужасно. Сигурно имаше нещо повече от светското неудобство или шока от изпадането на Габриела в немилост пред буржоазното общество. Все пак тя му беше племенница, а не дъщеря. Оказа се, че съм прав, но само отчасти — бях подценил италианското разбиране за семейство.

Станах и отидох до прозореца, за да прикрия факта, че реакцията ми не бе достатъчно силна. Снегът бе спрял. На пътя беше паркирана кола без сняг по предното стъкло. Седнах обратно, а Тозети бавно ми кимна, сякаш главата му внезапно бе натезжала. Изглеждаше доволен от това, че не бях успял да съдържа изумлението си от чутото, без да се разходя до прозореца и обратно.

Доказах, че съм добър слушател, но сега се налагаше да кажа нещо.

— На колко е години? — запитах.

— Осемнайсет.

— Аха. Само осемнайсет.

Погледнах към Габриела, докато го казвах. Тя отново беше с нас. Седеше облежната на стената, пушеше и ни гледаше с мрачно и разтревожено лице. И аз щях да съм същият на нейно място. Взех тежкия кристален пепелник от бюрото и го плъзнах по килима към нея. Тя ме изгледа признателно.

Спомних си колко внимателно Тозети бе разказал историята.

— Ти спомена група, „която се нарича“ Червена бригада. Мислиш, че може да не е истинска Червена бригада, така ли? — запитах.

— Не съм сигурен — отговори той. — Тя мисли, че е истинска. Но не разбирам защо Червените бригади биха направили това...

— Какво са направили?

Знаех, че Тозети не бе възнамерявал да пристъпи толкова скоро към същественото, но, от друга страна, на бизнесмена Тозети не бе присъщо да се държи като герой от някоя опера, да се занимава с прекалени чувства и да дава шанс на музиката, вместо бързо да разкаже историята.

Той ни сипа още уиски, дори на Габриела.

— Отвякоха моя приятел Джони Монтейт, а Габриела беше човекът, който го посочи — каза той като някакъв стар Ал Капоне, глътна лекарството си и го поля с остатъка от уискито.

Внезапно самият аз се озовах в операта и се развихах.

— Искаш да кажеш, че те са застреляли Брус!

Този път скочих на крака несъзнателно. Застанах над Габриела, която ме гледаше напрегнато и тревожно като куче, очакващо да го ударят. Спрях да крещя, но гласът ми остана доста силен.

— Ти дойде на погребението му, за да ме доведеш тук и да ми разкажеш, че това хлапе е в бандата, която застреля Брус!

Плешивецът със сините очи влезе забързано в стаята. Погледна към момичето, мен и Тозети, после запита:

— Какъв е проблемът?

— Ти пък кой си, по дяволите? — изръмжа Тозети. — Да не се смяташ за личен съветник? Това е семейна работа.

Плешивият се оттегли и кротко затвори вратата след себе си.

— Тя няма нищо общо с убийството на приятеля ти — каза Тозети. — Мисля, че и бандата ѝ няма нищо общо. Седни и се успокой, за бога.

Габриела ме наблюдаваше мрачно, докато сядах, после изсъска някакъв въпрос на италиански към чичо си. Той ѝ отговори нетърпеливо. Тя изсъска отново, жестикулирайки в моята посока, но думите му, каквито и да бяха те, я накараха да млъкне. Габриела се отпусна назад и се вторачи в пода.

— Тозети — казах. — Какво става? Червените бригади са отвлекли приятеля ти Джони Монтейт. Бригадата на Востер напада апартамента ми, а после вечеря с мен, за да ми се извини. Брус Балдуин бива застрелян на път към колата ми. Каква е връзката между всички тези неща?

— Не знам — отговори той. — Знам само половината, по-скоро една трета. Не знам много за Востер, а за стрелбата — абсолютно нищо, с изключение на това, че ти е трябвало да си жертвата.

И преди беше споменал, че аз съм бил набеязаната жертва.

— Откъде знаеш, че е така? — попитах. — Кой ти каза, че аз съм бил мишената?

Тозети се вгледа в тавана за момент.

— Моля те, остави ме да говоря. Не реагирай така бурно през цялото време. Ако искаш да знаеш, полицаите ми казаха. Сега слушай. Успокой се и просто слушай, ясно ли е?

— Ясно.

— Имах среща за обед с Монтейт, за да поговорим за една негова сделка. Огромна сделка. Искаше съвет от мен, преди да я сключи. Ставаше дума за имоти. Аз се занимавам с имоти, затова Джони искаше съвета ми. Имаше ми доверие.

Той погледна ядосано към Габриела, но тя не му обърна внимание. Седеше и мрачно зяпаше в пространството.

— Щяхме да се срещнем и да поговорим за тази сделка. Е, та това хлапе е тук само от един месец, но познава Джони, срещала го е у нас и дори е ходила на гости в дома му. В собствената му къща, за бога!

— Успокой се — казах меко.

— Да, прав си — въздъхна той и възобнови разказа си. — Тя му се обажда по телефона и казва: „Здрасти, Джони, обажда се Габриела, племенницата на Рики Тозети. Трябва да ти предам, че той ще те вземе от офиса ти в 12,15 с ягуара си.“ Имам кафяв ягуар, английска кола е, знаеш ги. Възможно е да му се е сторило странно, че карам племенницата си да му се обажда, но може и да не е. Оказа се, че той просто приел.

Изглежда, Габриела знаеше достатъчно английски, за да разбере докъде е стигнал чичо ѝ в речта си. Тя улови погледа ми и бързо отмести очи.

Тозети въздъхна отново.

— И така, Джони излиза от офиса си на улица „Блур“. Вижда ягуара. Габриела изскача от задната врата и я държи отворена за него. Той влиза и сяда до човек с черен балтон и сива шапка — аз нося такава понякога, тя затваря вратата и си тръгва, онзи тип насочва пистолет срещу Джони и колата потегля.

— Твоята кола ли им е дала за целта? — попитах.

— Не. Само сивата ми шапка. Колата взели под наем.

Тозети погледна ядосано и потропа с пръст по бюрото.

— Наложило им се да наемат колата в Ню Йорк. Не могли да намерят този модел ягуар в кафяво в Онтарио, затова минали границата. За да наемеш кола като тази, трябва да покажеш удостоверение за самоличност и да имаш добър кредит. Тези кретени всичките са студенти или изключени, прости италиански хлапета. Дори да са имали много пари или приемлива кредитна карта, пак трябвало да покажат удостоверение за самоличност, което компанията да признае. Те не са можели да го направят, повярвай ми. Но някой го е направил.

— Искаш да ми кажеш нещо — обадих се. — Но не знам какво.

— Казвам ти, че някъде в картинката има човек с добро финансово положение и убедително удостоверение за самоличност.

— Това пък с какво ни помага? — запитах.

Раздразнението накара Тозети да се усмихне накриво.

— Не казвам, че ни помага. Просто ми стана ясно, че някой използва тези хлапета и вероятно използва и Востер. Може да е човек, който изглежда почтен, или пък става дума за почтена група, или дори почтена организация.

Той замълча за момент и се замисли, после продължи сякаш на себе си:

— Предполагам, че в престъпния свят има важни хора, които се смятат за почтени, но кой би наел банда чуждестранни аматьори? Всеки би предпочел да използва професионалисти, възрастни хора, които знаят как да се оправят.

— Червените бригади са професионалисти — намесих се.

— Хайде стига, Антъни! Те са професионални терористи, мотивирани от политиката. Ако аз се занимавах с престъпления и исках да отвлека Джони Монтейт, а Бенгли ми предложеше да използвам Червените бригади, как смяташ, че щях да му отговоря?

Внезапно осъзнах какво иска да каже. Две фигури от скорошното ми минало се присъединиха към нас в стаята. Тозети не можеше да види двамата мъже в мислите ми, но усети, че аз виждам нещо.

— Помисли за това — каза той предпазливо. — Какъв човек би използвал групата на Габриела и малката банда на Востер и би наел екип от професионалисти да те убият, но не много добри професионалисти, като се има предвид, че застреляха друг човек?

Тозети се отпусна назад и размаха ръце над бюрото си.

— Кажи ми — помоли той. — Какъв човек? Опиши го.

— Прибързваш — отвърнах.

Опитвах се да печеля време. Объркани схеми се опитваха да се сглобят в мислите ми, разпадаха се и отново опитваха. Не бях убеден, че искам някой от тях да придобие форма, докато съм в компанията на Тозети.

— Защо питаш мен? Питай момичето. Габриела е тази, която е замесена с тях, за бога.

Той поклати глава.

— Била е замесена, но знае само това, което са ѝ нареждали да направи. Водачът на групата...

— Кой е водачът на групата? — прекъснах го.

Тозети сви рамене.

— Не знам. Тя не иска да ми даде имената. Който и да е, той е прикрит човек — обясни италианецът и внезапно се ухили. — Габриела казва, че действали на принципа „знаеш само най-необходимото“. Можеш да си помислиш, че е работила с ЦРУ.

Схемите в главата ми се оформиха отново. Държаха се като новобранци, които се опитват да се подготвят за тревога в мъглива нощ. Постепенно обаче мъглата започваше да се разсейва.

Погледнах Тозети в очите.

— Цялата работа е била на принципа „знаеш само най-необходимото“, нали?

— Продължавай.

— Според теб в това участват три различни групи. Три групи, изпълняващи три функции.

— Да — съгласи се той. — Забелязах го.

— Това описва човека зад тях поне малко. Той, или те, стои далеч назад. Далеч от погледите. Сигурно има странен списък с телефони на последните страници на тефтерчето си. Говорим не само кой би използвал такъв тип хора, а по-скоро кой би ги познавал.

— Да — кимна Тозети. — Или кой би знаел за тях и къде да ги намери.

Той ме изгледа любопитно и замислено.

— Какво мислиш? — запитах.

— Преди минута се пошегувах за ЦРУ, но знаеш ли как звучи всичко това? Наистина звучи като нещо, което ЦРУ би могло да измъдри в един от лошите си дни.

— Да, те имат кофти дни понякога — съгласих се, — но не чак толкова.

— Не — каза Тозети. — Не са те. Обаче притежават необходимото. Няма списък с телефони на задните страници на тефтерчето. Имат компютри. А в компютрите има данни за Червените бригади, за екипи наемни убийци и разни други наемници на свободна практика, какъвто Востер се оказва.

— Какво искаш да кажеш с това „оказва се“? Да не си наел агенция „Пинкертън“?

— Почти. Все още проучват Востер, но вече знаем, че се е занимавал с промишлен шпионаж навремето. Освен това внася вино и деликатеси от Европа. Ходи там три-четири пъти годишно. Сега проверяват точно къде ходи.

Тозети харчеше доста пари по тази история — телохранители в къщата, детективи, пуснати по следите на престъпниците. Запитах го защо и той се ядоса. Не на мен, дори не и на Габриела, а на нещо извън стаята.

— Тя е член на семейството ми, не разбираш ли? Момиче от моето семейство, а предаде приятеля ми, кръстника на дъщеря ми, така че той бе отвлечен и вероятно е мъртъв.

Тозети се контролираше адски добре. Гневът беше в гласа му и в кръвта, която се надигаше по лицето му, но ръцете лежаха спокойно на бюрото и тялото му не помръдваше. За човек, който си служеше с много жестове, това спокойствие бе наистина изразително.

— Трябва да поправа това, което тя направи. Трябва да върна Монтейт и семейството му.

Габриела отново реагира на думите му. Тя стисна глава с ръце и започна да я удря в коленете си. Ставаше ми ясно защо е в стаята с нас. Намираше се тук, за да понесе наказанието си, да възприеме ужаса на това, което бе причинила на семейството си, като всичко се набиваше в главата ѝ не с удари, а с повторения. И вероятно по този начин да ми покаже защо самият Тозети се е захванал с историята толкова сериозно.

Представлението обаче имаше и противоположен ефект върху мен. Тозети придаваше на цялата история атмосферата на италианска мелодрама от деветнайсети век. От своя страна Габриела изпълняваше добра роля като разглезеното дете на семейството, което страда заради постъпката си, и в същото време запълваше и по-модерното клише — смахнатото, объркано хлапе, решило да се самонакаже.

Тя ми напомни, че това ставаше в наши дни, когато хората не откъсваха за семейната чест по този неумолим начин, по който се държеше чичо ѝ.

Споменах това кротко, но все едно го бях ударил по лицето с думите си.

— Не мислиш ли, че полицията...

Нарочно не довърших въпроса си. Тозети въздъхна.

— Аз не съм някой възбуден неаполитански мафиот — каза той.

— Аз съм възбуден практичен бизнесмен. Онези типове са идиоти, почти деца, а това е първата им задача. Те са развълнувани и нервни. Освен това се борят за някаква кауза, във война са. Господ знае каква е каузата им и с кого са във война, но сигурно смятат, че мъжеството им трябва да се докаже. Ако отида в полицията, веднага ще разберат и ще убият семейство Монтейт. Такава е заплахата им.

Не знаех какво се изписа на лицето ми, но той ми се усмихна иронично.

— Да, господин Мур. Съобщиха ми го чрез Габриела. Тя е техният посредник, а исканията им са отправени към мен. Габриела приключи с тях, срамува се, и е уплашена, но въпреки това трябва да говори с тях, когато се обадят по телефона. Те настояват за това. Ще се обадят утре по някое време, за да говорят с мен, но първо ще приказват с нея. Погледни я. Ако бях прехвърлил грижите си на полицията, мислиш ли, че тя щеше да успее да скрие това от тях?

Тозети й каза няколко кратки изречения на италиански, от които долових думите „полиция“ и „телефон“. Тя погледна стреснато и ядосано, после уплашено. Отговори му с бляскащи очи и оживени жестове на ръцете. Повтори „не, не, не“ няколко пъти и млъкна.

Последва дълга тишина, нарушена внезапно от телефона на бюрото на Тозети.

Габриела изпищя леко и лапна пръстите си. Аз подскочих на стола. За момент Тозети изглеждаше по-развълнуван, отколкото практичен, но после каза:

— Все пак още е днес. Те няма да се обадят до утре.

След това вдигна слушалката. Изслуша нещо и каза:

— Свържете ме с него.

После очите му се преместиха върху мен.

— Да — каза Тозети. — Аха. Да. Тя иска ли да говори с него?

После италианецът се наведе над бюрото и ми подаде телефона.

— Обажда се госпожа Балдуин — каза той. — Иска да говори с теб.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Какво става? — запита тя. — Трябва да те видя. Кой е този човек тук?

Гласът ѝ звучеше раздражено и изпълнен с напрежение.

— Санди — казах, — къде е това тук?

— Аз съм в апартамента ти — отговори тя. — Всъщност долу във фоайето. Искан да ти оставя съобщение, а този човек дойде и ми каза, че може да ме свърже с теб при господин... — гласът ѝ заглъхна. — Господин кой? — чух я да пита, после отново се върна към мен. — Къщата на господин Тозети?

— Точно така — отвърнах. — В момента съм с господин Тозети.

— Добре ли си? Имам предвид те... ти...

— Съвсем добре съм, Санди. Господин Тозети е нещо като приятел. Ти добре ли си?

— Разбира се. Добре съм... — Гласът ѝ отново заглъхна за момент. — Добре съм, Антъни, но трябва да те видя. Къде си? Мога ли да дойда там?

— Да — отговорих. — Изчакай за секунда. Тя иска да дойде тук — обърнах се към Тозети.

— Чудесно — отвърна той. — Кажеш ми да даде телефона на онзи човек.

После отвори вратата на кабинета и повика плешивия. Той влезе при нас. Подадох слушалката на Тозети, който на свой ред я връчи на плешивия.

— Вашият човек е в сградата на господин Мур — каза Тозети. — Кажеш ми да докара госпожа Балдуин тук.

Плешивият взе телефона, но каза:

— Там ще остане без човек. Коле няма да е доволен.

— Това е по-важно — възрази Тозети. — Името ѝ е госпожа Балдуин. Кажеш ми да я докара тук.

— Добре — съгласи се плешивият и изпълни поръчката.

Когато плешивият излезе от стаята, се обърнах към Тозети:

— Имаш ли някаква специална причина да държиш апартамента ми под наблюдение?

— Под наблюдение — повтори той иронично. — Разбира се, че държа апартамента ти под наблюдение. И да, имам специална причина. Интересувам се кой ще се отбие в апартамента ти, а предполагам, че и ти също. Не го приемай като трагедия. Поне това ти помогна да се видиш с госпожа Балдуин.

Казаното звучеше разумно. Тозети се облегна на бюрото.

— Е? — запита той.

Погледнах го.

— Какво? — запитах, макар да знаех какво ще последва.

— Да — каза той. — Какво мислиш по въпроса? И след като ти разказах всичко, което знам, искам да попитам, какво знаеш ти?

— Не много повече — отговорих. — Но и това, което научих от теб, не обяснява нищо. Нито пък това, което вече знаех. Трябва да помисля.

— Аз също — каза Тозети. — Разкажи ми какво знаеш и може да мислим заедно.

Гледахме се в очите за дълго време.

— Значи няма да ми кажеш — отсъди той.

— Не мога — отговорих. — Поне не още.

— Знаеш ли как звучи това „не мога“? — попита Тозети. — Звучи като „име, чин, номер“.

Внезапно той заприлича на изключително твърд човек, а в очите му проблесна някаква идея.

— Име, чин, номер — повтори той. — Но войната свърши. Корея е история, Виетнам — също. Питам се защо казваш „не мога“.

— Казах все още не.

— Каза „не мога“, и то категорично, сякаш служиш в армията. Не харесвам мислите, които това ми навява. Смятам, че няма да станем толкова добри приятели, колкото мислех отначало.

— Тозети — прекъснах го, — аз съм писател. Единствената причина да дойда тук бе, за да пиша за театъра.

Откъм вратата на кабинета се чуха звуци от раздвижване. Тозети погледна нагам, но вратата остана затворена.

Последва шум като от сборичкване и внезапно вратата се отвори. Бентли стоеше и я държеше здраво. Той погледна към мен, преди да

заговори на Тозети.

— Тук има някакъв господин Шмид, който иска да се види с господин Мур — съобщи той.

После отпусна желязната си хватка и Хари Сидал се шмугна покрай него в стаята. Плешивият се вмъкна след него и застана като щит пред Габриела.

Сидал все още се представяше за член на немската търговска делегация. Правеше се на немец, завършил Хайделберг и защитил докторска степен в Оксфорд. Когато заговори, звучеше като английска версия на Хенри Кисинджър.

— Господин Тозети — протегна ръка той, — извинете ме за нахълтването. За мен е изключително важно да видя моя приятел Мур, преди да напусна Торонто.

Ръката му остана във въздуха, а Тозети се вторачи в нея, без да помръдне, затова Хари я вдигна към мен в поздрав.

— Скъпи Антъни, радвам се, че те намерих. Тази вечер отлитам за вкъщи, а е ужасно важно да си довършим работата.

Докато говореше, Хари се настаняваше удобно като у дома си. Свали масивното палто от вълча кожа, което без съмнение носеше в ловната си хижа в Бавария, и бе твърде подходящо за посещение в Канада през ноември. После го подаде на Бентли с маниер, сякаш имаше поне десетина слуги като него в Есен или Дортмунд, а Бентли го пое в същия дух.

— Кафе, моля — учтиво нареди Сидал на Бентли. — Без мляко и захар — добави той и се отпусна в креслото. — И аз имам охрана вкъщи — обърна се той към Тозети, — но въобще не може да се сравнява с вашата. Почти ми се наложи да се бия с хората ви.

Това беше повече предизвикателство, отколкото изявление, придружено от подигравателната усмивка на Хари, и домакинят му не го прие с голямо удоволствие. Тозети се вторачи поред във всеки от нас, с изключение на Габриела, която бе скрита зад плешивия, после гневният му поглед се фокусира върху мен.

— Приятел ли ви е? — запита той.

— О, да — отговорих. — Радвам се да те видя, Хайнрих.

Сидал притвори очи за момент, но пое кафето си от Бентли със спокоен и небрежен маниер.

Коле нахлу в стаята, скърцайки с ботуши и с пистолет в ръка. Погледна към Сидал, сякаш бе видял гъсеница в салатата си.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той.

Тозети вече бе започнал да се успокоява и пристигането на Коле му помогна да се съвземе напълно.

— Не знам към кого отправяш въпроса си — отвърна той, — но ми се струва, че аз би трябвало да те запитам за това.

— Бях навън, отзад — поясни Коле.

Лицето му промени цвета си, когато осъзна, че почти се е извинил, но вместо да се зачерви, той пребледня още повече.

— Този нахлу тук насилствено — каза плешивият.

— Нахлу насилствено?

— Да, доста е силен — отвърна плешивият спокойно.

Беше ред на Тозети да се прави на силен.

— Коле — каза той, — проведи разследването си вън от моя кабинет. В тази стая стана прекалено претъпкано.

Последната реплика бе насочена и към Сидал, но единственият отговор бе иронична усмивка.

Коле се завъртя на токове, а плешивият го последва. Бентли излезе с тях, носейки палтото от вълча кожа, и вратата се затвори.

Тозети задържа инициативата.

— Какъв бизнес имате да обсъждате с господин Мур, господин Шмид? Импресарио ли сте?

Сидал не му обърна внимание.

— Здравсти — каза той на Габриела, сякаш я забелязваше за първи път, и добави нещо на италиански.

Очевидно тя го хареса и му се ухили приятелски. Хари разсипа малко кафе и пепел върху костюма си, разхлаби вратовръзката си и ѝ се ухили в отговор.

— Това е племенницата ми! — излая Тозети.

Хари изостави немския акцент.

— Да, а и тя причини на всички нас доста неприятности, нали?

Габриела може и да не бе разбрала всички думи, но усети нещо ново и загледа разтревожено. Тозети застина неподвижно, но си личеше, че разсъждава бързо. Дясната му ръка се скри под бюрото.

Хари мързеливо поклати глава.

— Аз не представлявам заплаха за вас, господин Тозети. Нито за племенницата ви. Дори не и за приятеля ви Джони Монтейт — усмихна се той накриво.

Буреносни облаци покриха лицето на Тозети.

— Кой е този човек? — дрезгаво ме запита той, почти без да помръдне устните си.

— Какво му разказа, Антъни? — попита ме Сидал, без да отмести очи от Тозети.

— Нищо не ми разказа, по дяволите! — почти изкрещя Тозети, който още не бе възвърнал самообладанието си.

— Чудесен тип си, приятелче — ухили ми се Хари.

— Откъде разбра, че съм тук? — попитах го.

— Видях те да се качваш в неговата кола пред църквата.

В същия момент чух затръшване на врати отвън и бързо отидох до прозореца. Санди се качваше по стълбите с някакъв мъж до себе си.

— Госпожа Балдуин — съобщих и се отправих към вратата.

— Госпожа Балдуин — повтори Сидал спокойно. — Смея да кажа, че сигурно ще искате да останете насаме за малко. Вероятно ние с господин Тозети бихме могли да си поговорим.

— Защо не — съгласих се и отворих вратата.

— Изчакайте малко — обади се Тозети, погледна към Сидал и ме запита. — Можете ли да гарантирате за този човек?

Сидал присви очи и се ухили на Габриела. Тя се изчерви.

— Не — отговорих. — Но и за вас не бих гарантирал.

Излязох и затворих вратата зад себе си. Минах покрай Бентли и плешивия и се затичах надолу. Един от хората на Коле стоеше до предната врата, а прислужницата прибираще палтото на Санди в гардероба.

— Къде е госпожа Балдуин? — попитах прислужницата.

— Дамата е там — кимна тя към стаята с картините.

Влязох вътре и намерих Санди да топли ръцете си на огъня.

— Здравсти, Санди — казах.

— Здравсти — отвърна тя, все още загледана в пламъците. — Е, няма ли да получа прегръдка? — добави тя.

Приближих се към нея.

— Искам истинска прегръдка — каза Санди.

Притиснах я плътно до себе си. След малко усетих тялото ѝ да се отпуска и тя каза:

— Добре. Чувствам се напрегръщана.

После седна на облегалката на канапето и ме погледна.

— Не можех да се видя с теб — каза тя.

— Знам.

Санди изглеждаше прекрасна както винаги, но този път с отдалечената красота на страдащите. Беше далеч от тази стая, в света, където тя и мъжът ѝ бяха живели заедно.

— Той бе убит заради теб.

— Да — съгласих се.

— Вместо теб.

— Да — повторих. — Така е.

— Да. Затова накрая реших, че ще е по-добре да се видя с теб.

— Добре. Добре...

— Хайде да не казваме нищо — помоли Санди. — Не искам да плача сега.

Тя държеше очите си широко отворени, за да задържи сълзите си. Посочи с глава към масата, където стояха питиетата. Сипах ѝ неразредено уиски и тя погълна почти цялото на един дъх.

— Уау — възкликна Санди. — Какво е това?

— Не знам — отговорих и огледах бутилката. — Дванайсетгодишно малцово шотландско уиски.

— Е, страхотно е — поклати глава Санди и допи остатъка. — Колко време трябва да останем тук?

— Въобще не трябва да стоим тук. Искаш ли да си ходим?

— Да, след минута. Ще ме закараш ли? Нямам кола. Онзи човек ме докара с неговата.

— И аз нямам, но ще вземем такси.

Намерих звънеца, а когато прислужницата се появи, я помолих да повика такси.

Когато отново останахме сами, Санди каза:

— Искам да замина някъде. Искам да ме заведеш на някое просто място.

— Ами семейството ти? — запитах тъпо.

— По дяволите! — извика тя. — Те ме разбират. Защо ти не можеш?

— Разбирам — казах. — Ще отидем.

— Дори не се извиняваш, нали?

— Казах нещо адски тъпо...

— Не се извинявай — прекъсна ме тя. — Ще казваш и други тъпи неща. Вината не е твоя.

— Ще имаме известни проблеми със заминаването ни сами — наблегнах на последната дума и тя се усети. Погледна ме разтревожено.

— Имаш предвид полицията и разни такива?

— Най-вече разни такива — отговорих. — Трябва да ми кажеш къде искаш да отидем. Това е твоята страна. Ти знаеш местата.

Но знаех много добре къде да я заведа. Просто нямаше смисъл да го казвам в къщата на Тозети. Когато наоколо има охрана, и стените имат уши.

Видяхме таксито да спира пред вратата и излязохме в коридора. Прислужницата ни помогна да се облечем и отиде да отвори вратата. Човекът на Коле се поколеба, но прислужницата го изгледа възмутено и той се отдръпна. Извади неизбежното радио от джоба си и нервно заговори. Ако той бе мъжът, покрай когото бе минал Хари, очевидно днес имаше лош късмет. Помолих прислужницата да благодари на господин Тозети за гостоприемството му и се отправихме към таксито.

— Хей!

Викът беше на Тозети и идваше отгоре. Той стоеше на балкона с Хари Сидал до себе си.

— Трябва да поговорим, Антъни — каза Хари.

— Друг път, Хари. Благодаря за обедата — обърнах се към Тозети, но той вече бе влязъл вътре.

Настаних се до Санди на задната седалка на таксито.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Ъгъла на „Йънг“ и „Блур“ — отговори Санди и потеглихме.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

През последната част от пътя шофираше Санди. Събуди ме при отбивката за наследствената хижа на Уайт Денвър, подкара колата малко неуверено по непочистения път, а гумите заскърцаха по наклона. Тя се усмихна облекчено. Снежната покривка бе по-малко от тридесет сантиметра, но облаците бяха надвиснали заплашително над главите ни и вечерният мрак се спускаше прекалено рано.

— Съобщиха, че пак ще вали — каза Санди. — По-разумно ще е да опразним колата тази вечер и да я върнем обратно на шосето. В противен случай може никога вече да не я изкараме оттук.

— Не си ли изморена? — попитах.

— Ужасно съм уморена, господине, но когато се правиш на пионер, трябва да действаш така.

Колата се изкачи на хълма. Под себе си видяхме хижата и езерото. Вятърът беше оголил голяма част от леда, но боровете в задната част на хижата и около езерото бяха покрити със сняг, солидно замръзнал върху тях, който щеше да падне чак при пролетното топене. Санди закара колата до вратата и когато излязохме навън, студът и усамотеността на мястото ме впечатлиха с еднаква сила.

Санди ме наблюдаваше.

— Да — каза тя. — Така е. Ще включа водната помпа и електричеството и ще пусна отоплението. А ти, глезльо такъв, можеш да разтовариш багажа.

Колата беше натъпкана до покрива със зимни дрехи, спални чували, снегоходки, ски, ботуши, книги и продукти, достатъчни за един месец. Санди скоро се присъедини към мен и ми помогна да завлечем багажа в хижата. Когато колата се изпразни, се проснах на един от дългите шезлонги с плоски дървени облегалки за ръцете. На едната облегалка димеше чаша с кафе, а на другата лежеше пепелник. Умората ми постепенно изчезна. Въздухът вътре бе все още студен, но бяхме облечени с пухени грейки и обувки за ски и топлите дрехи и усиленият труд затоплиха тялото ми. Кафето също помогна.

— Така вече е добре — казах.

— Ставай — нареди Санди. — Още не сме свършили. Трябва да запалиш печката и да сготвиш вечеря.

Останах си на мястото. Санди седеше с изправен гръб на пейката до стената, но изглеждаше така, както аз се чувствах — готова да заспи.

— А ти какво ще правиш? — попитах мързеливо.

— Ще закарам колата до шосето.

— Не, няма. Аз ще го направя. Пътят обратно е поне един километър. Или пък може да го направим утре сутрин на светло.

— Погледни навън — посъветва ме Санди.

Последните остатъци дневна светлина ми позволиха да видя падащия сняг. Едрите мудни снежинки изглеждаха така, сякаш щяха да натрупат най-малко трийсет сантиметра сняг до сутринта, а може и повече.

— Разбирам какво имаш предвид — казах. — Колата може да е заседнала, докато се събудим.

— И то за цяла зима — каза Санди. — Затова ще я закарам до шосето, ясно ли е? Аз ще се заема с това, защото мога да вървя бързо със снегоходките, за разлика от теб. Ти сложи малко дърва в печката и пригответи вечерята. Ще си взема малко шоколад за из път, а ти ми пригответи едно питие за после.

Замислих се.

— Мислиш ли, че е безопасно? Не знам нищо за тази страна. Какво ще стане, ако се загубиш, или налетиш на мечки или нещо подобно?

— Няма да се загубя — отвърна Санди. — А ако въобще има някакви мечки наоколо, те сигурно се хранят с боклуци от градското бунище.

— Е, пионерството вече не е такова, каквото беше — казах и се надигнах.

Санди също се изправи.

— Прегърни ме за секунда и ме изпрати — нареди тя.

Пъхнахме снегоходките обратно в колата заедно с мощен фенер и Санди потегли през снега, дъвчейки шоколад. Гледах я, докато яркочервените задни фарове изчезнат, изчаках още една-две секунди и се прибрах вътре.

Имаше само една стая, в която господстваше огромната печка, поставена в източния ъгъл на хижата, обградена с подредени дърва. Имаше и подпалки — с тях и с помощта на вестника и силния вятър огънят запламтя за секунди. Изсъхналите цепеници запращяха весело. Отворих консервите, изсипах супата в тенджерата и я поставих на печката. После извадих бекона и яйцата, за да мога да започна да ги готвя веднага щом Санди се появи. Пригответих и уискито.

След като приключих с тези задължения, реших да разгледам стаята. Дървените стени имаха матов блясък, сякаш бяха полирани. Зачудих се дали винаги са били такива, или и това бе дело на Уайт Денвър. Вероятно той го беше направил, защото, без да отнема естествения им вид, ги бе приспособил към стила си. На стените висяха четири картини, изобразяващи някогашни пионери, борещи се с дивата природа. В далечния край срещу печката имаше единично легло, изработено като дълга кутия, с дълбоки чекмеджета под него. До леглото лежеше хубав килим, на който Денвър да спусне крака сутрин, а над него — рафт с книги. Двата шезлонга и малката масичка срещу вратата бяха изработени от дебел неполиран бор. Кухненският сектор се намираше в източния край на хижата и включваше порцеланова мивка с дъска за сушене от тиково дърво, разположени в северната част или до стената към езерото, и малка електрическа печка за готвене до южната стена. Между тях се издигаше печката, но между нея и последната стена имаше оставено достатъчно място, вероятно заради силната топлина. Хижата беше чудесно планирана, семпла и удобна и всичко беше от най-доброто, както бе присъщо на Денвър. Единствената промяна в структурата ѝ беше банята, построена в северната част на хижата.

Денвър бе прав, когато ми каза, че това е идеалното място за работа. Също така беше и идеално място за криене. Пристигнахме с волвото на Денвър. В таксито, което ни отвеждаше от дома на Тозети, прерових джобовете си, за да видя дали носех ключовете със себе си. Ключовете за колата и хижата висяха на една и съща халка. Носех ги.

Накарах шофьора да спре, дадох му двацет долара и го помолих за услуга:

— Ако шефът ти те попита къде си ни оставил, кажи, че сме си променили решението и сме слезли на „Джерърд“ Става ли?

Той погледна двацетдоларовата банкнота и каза:

— Нямах проблеми.

После подкара колата.

Казах на Санди какво ще правим и къде трябва да отидем, за да вземем колата. Тръгнахме забързано, минавайки по малките улички. Вървахме, докато стигнахме до автобусната спирка и оттам хванахме рейса до „Блур“. После взехме метрото на запад, поразходихме се още малко, за да се уверим, че Коле и хората му не ни следят, изчакахме известно време край къщата на Денвър, но не прекалено наблизко, като се оглеждахме и слушвахме. После отворихме гаража, изкарахме волвото и Санди подкара към северната част на Торонто. Имахме време за убиване, защото възнамерявахме на следващата сутрин да се екипираме за престоя в хижата, а Санди реши, че най-подходящото място за това е Порт Бей на около триста километра от Торонто. Затова отидохме на кино, после на късна вечеря и потеглихме отново след полунощ. Не бързахме, но въпреки това стигнахме в Норт Бей доста преди да отворят магазините и ни се наложи да седим в една закувалня.

Но все пак чувствах задоволство. Бяхме свободни и чисти. Никой от хората, от които исках да се измъкна, не знаеше за Уайт Денвър, колата и хижата му.

Когато отвориха магазините, Санди осребри чек — кредитните карти оставят следи — и тръгна на пазар. Накупи всичко, от което можехме да се нуждаем. После потеглихме към хижата. Поделихме си шофирането, като пътникът спеше или дремеше, и стегнахме до езерото след около петнайсет часа.

Това беше първата ми резултатна инициатива, откак бях намерил мъртвеца в каютата си на ферибота, и макар да бягахме, се чувствах чудесно.

После усетих, че се мръщя. Санди беше вдовица от пет дни, а в това нямаше нищо за празнуване. Зачудих се дали е добре и отворих вратата, за да погледна през снежната вихрушка. Видях светлината от фенера да се спуска по наклона към хижата. Затворих вратата зад себе си и изчаках в тъмнината, докато тя стигне до подножието на хълма. После отидох да я посрещна.

— Видя ли, успех! — каза тя.

— Страхотна си!

— Хайде да влизаме вътре — предложи Санди и изтупа снега от качулката с ръкавиците си.

Прибрахме се в хижата.

Винаги ще помня тази вечер. Сълзите дойдоха по-късно, след уискито и простата вечеря. Тя просто се надигна от масата и каза:

— Ела тук.

Притиснах я плътно до себе си, после я отпуснах, за да може да се освободи от мъчителните хлипове.

— Пуловерът ти е мокър — каза тя най-после.

Това бе вярно. Пуловерът ми бе напоен със сълзите ѝ.

— Съжалявам — казах.

— Глупчо такъв. Дай една цигара.

Санди отвори вратата на печката и се вгледа в пламъците. Коленичи пред тях, докато лицето ѝ се зачерви от горещината. После хвърли цигарата в огъня, пъкна вътре още няколко цепеници и затвори вратата.

— Всъщност това беше инцидент. Имам предвид това, което стана с Брус. Прилича на катастрофа с кола, нали?

— Да — отговорих. — Наистина беше инцидент.

Радвах се, че вече мисли така. Беше по-здравословно за нея, а и с течение на времето можеше да смекчи тежкото чувство на вина, което изпитвах.

— Но някой все пак го направи — каза Санди.

— Да, направи го — отвърнах. — И аз за това мисля.

— Добре. Това е важно. Хайде да поспим сега. Ще говорим утре сутрин.

Не я гледах, но и не избягвах да я гледам, докато се събличаше и слагаше пижамата, купена в Норт Бей. Когато си легна, я целунах за лека нощ и се пъкнах в спалния чувал, използвайки другия за матрак. Известно време лежах буден, заслушан във вятъра, като се чудех колко ли висок ще бъде снегът сутринта.

— Лека нощ — каза Санди и я чух да се обръща в леглото, за да се настани удобно за нощта.

— И на теб — отговорих и заспах.

Събудих се от миризмата на кафе и ярката слънчева светлина в очите ми. Бързо затворих очи и се прозях като някакъв великан. После

завъртях глава настрани и отново отворих очи. Санди беше клекнала до мен. По бузите ѝ имаше розовина и тя изглеждаше свежа и бодра.

— Хайде, старче, ставай — каза тя. — Трябва да се цепят дърва и да се хранят гладни гърла.

— За бога, Санди! — изсумтях. — В края на двайсети век сме. Това не е американски уестърн.

— Може и така да е — отвърна тя. — Но аз съм американка, ако случайно си забравил.

— Разбира се, че съм забравил. Току-що се събудих. Не мисля за теб, а за закуската.

Тя ме изгледа с поглед, в който се долавяха следи от предишната жизнерадостна светлинка в сините очи, и попита:

— Чу ли ме да плача снощи?

— Не — отговорих. — Спах като дърво.

— Аха — съгласи се тя. — С изключение на хъркането, наистина спа като дърво.

— Ти още плачеш.

— Мислех, че не си личи.

— Не си личи. Но знам, че е така. Какво ще кажеш за малко кафе?

— Когато излезеш от спалния чувал, ще получиш кафе.

— Обърни се тогава. Спя гол.

— Защо пък да се обръщам? Не го направих снощи, нито пък ти.

Погледнах я, а тя отговори на погледа ми. Започнах да се измъквам от спалния чувал.

— Изчервил си се — каза Санди.

С неудоволствие установих, че бе права. Станах, а Санди каза:

— А сега ме прегърни.

Беше облечена с джинси и вълнен пуловер върху карирана риза, както първия път, когато я видях, само дето тези бяха чисто нови. Взех всичко това в ръцете си и го прегърнах. Ръцете ѝ, поставени на гърба ми, бяха хладни.

След малко Санди се отдръпна назад.

— Бре, бре! Това трябваше да е само прегръдка, господинчо! Вече нямаш толкова почтен вид.

Очите ѝ заблестяха закачливо.

— Ужасна флиртаджийка си, Санди Балдуин — казах.

— Ти пък откъде знаеш? — отвърна тя бързо, сякаш бе чакала да кажа точно това.

Стоеше с леко раздалечени крака, повдигната на пръсти, сексапилна и закачлива като дяволче.

— Дотук беше! — казах, сграбчих я, завлякох я до вратата, отворих и я метнах в снежната пряспа.

После затворих вратата, заключих и се облякох на спокойствие. Сипах си чаша кафе. Беше горещо и силно — великолепно кафе. На вратата се почука и отворих.

— Мога ли да вляза? — запита Санди. — Ще приготвя закуска, ако ме пуснеш вътре.

— Моята къща е и твоя — отговорих.

Санди влезе вътре, като отупваше снега от косата и дрехите си. Пъхна филийките в тостера и започна да разбърква яйца. След малко каза:

— Ела тук!

Приближих се. Тя продължи да разбърква яйцата, но обви другата си ръка около кръста ми.

— Ти си чудесен човек — каза тя. — Иди и подреди масата.

След закуска си сложихме къси ски и потеглихме на разходка около езерото. Беше станало обед, докато се събудя, и слънцето бе започнало да се снишава, затова не възнамерявахме да отиваме надалеч. Всъщност останахме навън малко повече от час, защото снегът не беше добър за ски. Беше прекалено пръхкав. На север небето беше светлосиньо, но когато тръгнахме назад, от югозапад се появиха мрачни облаци.

Имаше някакво странно усещане в целия пейзаж, в бялата пустиня от сняг и лед, простираща се чак до Хъдсън Бей, на север към Атлантическия океан и края на света, което ме развълнува. Бледото небе и залязващото слънце бяха част от него, също и леденият въздух, който хапеше кожата, и дървената хижа, избеляла от времето, застанала солидно до езерото. Докато се връщахме към нея, осъзнах нелогичната си мисъл, че някога в миналото си съм принадлежал на тази пустиня. Вярата ми в това беше невероятно силна и имах чувството, че си спомням това място от детството си, сякаш то бе част от мен, загубена за дълго време и върната едва сега.

Опитах се да обясня чувствата си на Санди.

— Случва се понякога — каза тя. — Предполагам, че е някакъв примитивен инстинкт.

— Значи и ти го имаш.

— Да — ухили се тя. — Може да ти помогне утре, когато излезем със снегоходките. Доста ще те боли, докато свикнеш да се движиш с тях.

— Съгласен съм на всичко, стига да е в името на добра кауза.

— Имаш предвид, стига да можеш да отдалечиш мислите ми от Брус — каза тя и изведнъж очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Проклет да си, Антъни! — извика тя и ме удари силно с юмрук, за да ми покаже, че ми е простила.

— Не исках да кажа това, Санди. Имах предвид, че трябва да вляза във форма, за да мога да се придвижвам по снега.

— Знам, знам — каза тя.

После увисна на мен тронаво. И двамата бяхме с по една свалена ска, вкопчени в страстна прегръдка, предизвикана от силната мъка. Санди ме пусна след малко.

— Не искам да плача сега. Хайде да пием кафе. Ще ми разкажеш защо убиха Брус. Ще ми обясниш какво е това, което те следва от Англия и заради което го убиха.

Това беше най-тежкият момент, както казваше баща ми. Очите ѝ, допреди малко изпълнени със сълзи, сега бяха студени и строги като пейзажа, превзет от спускащия се мрак.

Прибрахме се в хижата, запалихме печката и си направихме кафе. Санди седна в един от шезлонгите с подвити под себе си крака, а аз се настаних до масата. Пространството между нас беше изпълнено с внезапно появили се на повърхността емоции: моята вина заради смъртта на Брус, а в резултат на нея — враждебността на Санди към мен. Започнах да говоря и се почувствах като човек, който изповядва греховете си. Седях скован и напрегнат и едва разпознавах собствения си глас — беше прекалено официален.

С напредъка на историята, когато стигнах до момента с прекосяването на Канала, довело до срещата ми с полицията и Хари Сидал, и експедицията до остров Уайт и идентификацията на двата трупа, последвана от странната вечеря в клуба на Хенидж, осъзнах, че се вслушвам не толкова в гласа си, колкото в това, което той разказваше. За първи път предавах пълната, нередактирана версия на

друг човек. Бях изпитвал ужас от момента, в който трябваше да я разкажа на Санди, но докато говорех, интересът ми се засили. Стори ми се, че за първи път аз самият чувам историята. Бях я премислял хиляди пъти, но винаги опитите ми да си обясня противоречивите събития бяха оставали без резултат. Сега не се опитвах да ги осмисля, просто слушах и възприемах.

Осъзнах, че се разхождам нагоре-надолу и жестикулирам като актьор в трудна роля, който се опитва да убеди публиката и да задържи вниманието ѝ.

Пространството между нас, което приличаше на дълбока пропаст, когато започнах, сега се бе превърнало в театър. Санди бе погълната от историята ми и цялото ѝ същество бе концентрирано върху нея. Тя възплащаваше публиката, която не само вижда и чува, но слуша и наблюдава с внимание, жизненоважно за актьора и драматурга. Силното ми въздействие върху нея намаля, когато стигнах до смъртта на Брус. Разказах ѝ колкото се може по-малко, но не можех да замажа историята напълно, без да я обидя. Разбрах, че ѝ говоря не като разказвач на публика, а като аз самият на Санди.

Тя вече не ме наблюдаваше толкова съсредоточено. Надигна се и застана до прозореца, загледана в тъмнината, с обвити около себе си ръце. Исках да отида при нея, но знаех, че не съм добре дошъл.

Санди усети колебанието ми.

— Не спирай — прошепна тя. — Продължавай, за бога!

Успях отново да започна историята. Разказах ѝ за разговорите ми с полицията на Торонто, за срещата с Тозети след погребението и всичко, което последва. Докато говорех, Санди се отдръпна от прозореца и се върна на мястото си. В очите ѝ проблясваха сълзи, лицето ѝ беше сгърчено от мъка, но с невероятна сила на волята тя принуди чувствата си да отстъпят пред усилието да съсредоточи мислите си върху това, което чуваше. Постепенно измъченият ѝ вид изчезна, заменен от силно концентрирания, интелигентен поглед.

Когато свърших, Санди каза простичко:

— Е, това наистина е страхотна история. Слушай, някой трябва да отиде да донесе дърва. Какво ще кажеш ти да свършиш тази работа, а аз да приготвя нещо за ядене?

— Чудесно — съгласих се.

Тя се приближи до края на масата, където бях седнал, взе лицето ми в ръце и ме погледна с ясните си сини очи.

— Благодаря, че ми разказа — каза тя. — Предполагам, че не ти е било лесно.

После леко ме потупа по бузата.

— Опитай се да не внасяш прекалено много сняг в къщата — нареди Санди и отиде да разгледа хладилника.

Докато приключим с храната, тя беше сдържана и необщителна. После отпи от кафето си и внезапно каза:

— Пари, разбира се.

— Какво? — запитах стреснато, тъй като се бях замислил за дивата, замръзнала природа около нас и за това какъв ли е бил животът на хората, които бяха построили хижата.

— Всички тези убийства — отвърна Санди. — Всички онези Тозети, Сидаловци и Востеровци. Парите са причината за това.

— Ако това е така, каква е ролята на Сидал и Хенидж? — попитах.

Санди се засмя.

— Да не би да имаш предвид, че това е истинска политика? Секретна и вълнуваща правителствена работа? Е, не е. Просто знам, че не е. Мога да помириша парите тук. Помирисах ги още докато ми разказваше историята.

— Това е чудесно — отвърнах, — но защо пък да разчитаме на това, което казва носът ти? Искам да кажа, това е адски важно за нас. Не можем просто да се водим по... — замлъкнах рязко.

— Женски инстинкт, нали това щеше да кажеш? Не говоря за женския инстинкт. Имам предвид инстинкта на историка, на изследователя. Парите са моята тема, не помниш ли?

Помнех.

— Да — отговорих. — Помня. Пишеш труд върху средновековното bankerство.

— Не просто труд. Пиша книга — поправи ме тя. — Пиша проклета книга върху средновековното bankerство. Докато говореше, аз започнах да мисля. Била съм тук и преди.

— Искаш да кажеш, че си разпознала нещо в това, което ти разказах?

— Нищо особено. Просто осъзнах, че някъде се крие схема за правене на пари.

— Какво имаш предвид? Да не искаш да кажеш, че сме замесени в най-обикновено престъпление?

— Да, но на теб това не ти харесва. Ти си прекален романтик. Искаш разузнавачески номера, ЦРУ и МИ-6, доверени хора, които влизат и излизат от задната врата на улица „Даунинг“.

— Стига, Санди! — изсмях се. — Не искам това. Но е така още от самото начало.

— Добре, за какво тогава мислиш, че става дума? — запита ме тя с присмехулен поглед в сините си очи.

Усетих, че е в опасно настроение. Затърсих подходящата дума и още щом я казах, се почувствах тъпо.

— Мисля, че фразата е „държавническо изкуство“ — казах.

Когато дълго време след това разказах на Санди, че се бе изсмяла гръмко като пират, тя се хвърли върху мен с юмруци. Но точно така направи — изсмя се гръмко и се разтреса на стола.

— „Държавническо изкуство“! — повтори Санди, когато се успокои достатъчно, за да говори. — Прекрасна, старомодна фраза. Слушай, глупчо, краденето на пари и това, което наричаш „държавническо изкуство“, от векове са свързани толкова плътно, сякаш са женени.

— Глупости!

— Виж, сладурче — каза Санди. — Не съм изучавала древен Египет, но древните римски губернатори са го правили. Давали на някого да управлява някоя провинция и той забогатявал. Кардинал Мазарини е съчетал твоего държавническо изкуство с подплатяването на собствените си джобове. Талейран също. Те са били най-добрите. Само се опитай да намериш някой държавник, който да се сравнява с тях. Френският Филип Четвърти е правил същото през четиринадесети век — унищожил е ордена на рицарите тамплиери, за да докопа банката им.

— Рицари тамплиери? Банката им?

— Те са били най-солидните банкери през средновековието. Измислили са банковите сметки, нали знаеш?

— Мили боже. Не, не го знам.

— Същото е и в близкото минало — нацистите са го правили. Всички хора с власт са вършили едно и също, и то не само кофти типове като нацистите. Това е нещо, което се прави винаги. Затова не ме гледай накриво, когато ти казвам, че става дума за пари, за много пари, само защото хора от твоето правителство са замесени в тази работа.

— Хора на правителствена служба — поправих я. — Не хора от правителството.

Санди нетърпеливо поклати глава.

— Освен това, Санди, никога не съм те подценявал, а и това ми се вижда невъзможно. Струва ми се, че по-скоро е точно обратното.

— Предполагам, че си прав — отвърна тя, доволна от себе си. — Горкият Антъни, наистина ти скапах идеалите, нали?

— Вярно е — отговорих разсеяно, вгълбен в мислите си. — Това означава, че може и Сидал да е виновен, нали? Би могъл да е Хари Сидал.

— Какво знаеш за него?

— Май няма нещо, което да не съм ти разказал — отвърнах, припомняйки си срещите с него. — Не се разбира с колегите си. Не само с колегите от специалния отдел, но и с шефа си. Самотник, дисидент, а Кена си мислеше, че е почти влюбен в отрицателната страна на живота и се превръща в един от онези хора, срещу които би трябвало да работи. Струва ми се, че Кена му няма доверие.

Спомних си как след вечерята в клуба Хари ме бе попитал дали искам жена.

— Самотен е — казах, после си припомних още нещо. — Презира властта. Няма време за началниците си, дори не признава, че има такива, затова май е по-правилно да се каже, че няма време за хората, които по закон са му началници.

Замълчах за момент и добавих:

— Харесвам го.

— Хайде да не навлизаме в това — каза Санди и ме изненада с резкия си глас. — Може би щеше да харесаш и Талейран или пък губернатора на Битийния^[1] през 56 г. преди новата ера. Ако твоят господин Сидал е виновен за убийствата на някои хора, няма никакво значение дали го харесваш или не. За мен — продължи тя — той

определено звучи като човек, който би могъл да се справи с тази история. Ти самият ми каза, че познавал чудесно подземния свят.

— Да, той определено познава част от подземния свят — казах и продължих бавно: — Познава онази част, с която се сблъскахме в лицето на Востер и Лехар — хора, които имат живот на повърхността и друг под нея.

Замислих се върху това, което казах, после заговорих отново:

— Мисля, че Хари вярва точно в това: невинна повърхност с много кал под нея. Според мен това допълва и презрението му към властта — идеята, че под цивилизованата си външност господарите му, както ги нарича той, са не по-добри от боклуците, с които трябва да се разправя.

— Сигурно е прав — каза Санди, изненадвайки ме отново, — но дали е прав или не, е без значение. Ако наистина се чувства така, значи вероятността той да се окаже човекът, когото преследваме, е още по-голяма.

— Преследваме?

— Да — изръмжа тя. — Преследваме!

Очите ѝ бяха по-студени от зимната нощ навън.

— Точно за това става дума. Ще пипнем копелето, което уби Брус, нали?

Погледнах я. Да, точно за това ставаше дума. И Тозети бе имал това предвид, когато говореше за ирландците, сицилианците и вендетата. Това бях усетил в полицейския участък в онази вечер в Торонто, когато стоях, загледан в празното пространство и мислех, че „те“, които и да са, бяха убили приятеля ми.

— Да, Санди — отвърнах. — Точно с това ще се заемем.

— Добре, защото, ако ти нямаш подобно намерение, аз ще го направя сама.

— Не — възразих. — Казах ти, че ще го направим.

— Дори ако човекът, когото търсим, е Хари Сидал, а той е един от любимците ти в момента?

Чух собствения си глас да казва:

— Да, дори ако е Хари.

Още докато отговарях, осъзнах, че слушам с нещо като недоверие думите си. Седях вторачен в Санди.

Тя се надигна и наруши мълчанието:

— Струва ми се, че мога да пийна нещо — каза тя и сипа скоч в две чаши. — Под леглото има нещо, което май ще ни потрябва, когато си тръгнем оттук. Защо не го извадиш?

— Какво е?

— Иди и виж — отговори тя.

Санди бе напъхала под леглото малкия куфар, който купихме в Норт Бей, а до него лежеше стар кожен куфар, достатъчно голям, за да побере две пушки. Занесох го пред печката и свалих ремъците му.

В него имаше само едно оръжие, опаковано в лек брезент. Докато го свалих, ръцете ми се покриха с грес. Под греста имаше стара пушка. Разгледах я и се усмигнах. Беше част от представата на Уайт Денвър за самия него — старомоден седеммилиметров „Манлихер“. Аристократичните му линии личаха дори под смазката.

Санди коленичи до мен.

— Красива е — каза тя.

— Разбираш ли от оръжия?

— Мога да стрелям. Надявах се вътре да има една-две карабини, но трябваше да се усетя. Сигурно приятелят ти обича да стреля по елени през ловния сезон. Когато не е в Англия, разбира се.

— Сега ловният сезон ли е?

— Да.

— Това е доста леко оръжие за елени.

— Много разбираш. Аз бих могла да просна елен с това от половин километър.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Хайде да пийнем по едно уиски и да почистим тази антика. После ще започнем да разработваме бойния ни план.

Това ме закова на мястото ми. Идеята да се отървем от многобройните си врагове, стига да разберем кои са те, беше чудесна, но Санди беше права. Когато стана дума как точно трябва да се справим с тях, в мозъка ми не се появи никаква мисъл. Все още нямахме представа какво стоеше зад убийствата или какво бе събрало тези толкова различни групи. Споделих това със Санди.

— Разбира се, че знаем — отвърна тя, разстилайки по пода вестниците, които вадеше от кутията с подпалки. — Отвлекли са Монтейт и семейството му и сега ще искат откуп.

— Струва ми се по-изискано от това.

— Добре де, нека е по-изискано. Значи ще искат по-изискан откуп. Това е.

— Правиш всичко да изглежда прекалено просто.

— Пийни си — каза тя и ми подаде уискито. — Престъплението винаги е просто, защото има прости цели. Срежи го където искаш, все още си е наденица.

— Да не би да се напиваш?

— Надявам се.

— В момента работим с огнестрелно оръжие.

— Стига да не е заредено...

Не беше заредено.

— Хей — възкликна Санди. — При тази проклета пушка няма никакви патрони.

— Виж отново под леглото.

Санди се пъкна под леглото и намери кутия с петдесет патрона. Почистих пушката грижливо, а Санди седеше на пода с кръстосани крака и ме наблюдаваше. Когато свърших, тя сложи пушката на рамо и се прицели в далечния край на стаята.

— Наистина е красива — каза тя. — Баща ми много щеше да я хареса.

После ми я върна.

— Зареди я.

— Не, Санди — възразих. — Не съм съгласен в къщата да има заредено оръжие.

— Това не е къща, а хижа. Всичко може да влезе през тази врата. В същия този момент няколко гризли и един-два лоса може да се гласят да ни нападнат.

Засмях се.

— Може да съм глезено гражданче, но знам, че могъщите гризли живеят на запад, а не тук наоколо.

— Нищо, зареди я или аз ще го направя. А това ще е доста опасно, при положение че съм се втрещила от пиене.

Тя отметна глава назад и изпразни чашата си.

Помислих си, че най-безопасното решение е да се съглася с нея. Заредих пушката и я оставих върху куфара до стената със спуснат предпазител.

— Няма да я пипам — каза Санди. — А и всъщност не съм пияна. Просто имам някакво странно предчувствие.

— Какво предчувствие?

Санди потръпна, макар че весело бумтящата печка здраво бе затоплила стаята.

— Разкарай това уиски, моля те. Не искам да пия повече.

Взех бутилката от пода заедно с двете чаши и ги прибрах.

— Благодаря — каза Санди и се усмихна.

Осъзнах, че внезапно лицето ѝ е придобило ужасно изморен вид.

— Просто предчувствие — каза тя. — Дори не знам за какво точно.

— Аз знам едно нещо — казах. — Изморена си. Пригответе се за сън, а аз ще разчистя тук.

Докато изхвърля омазаните с грес парцали и вестниците, с които бяхме избърсали пушката, Санди вече седеше в леглото си. Натъпках печката с дърва, проснах спалния чувал на пода и отидох да я целуна за лека нощ.

— Има пълнолуние — каза тя.

— Искаш ли да гледаш луната, или да затворя капациите? — попитах.

— Ами сигурно ще ми пречи да заспя.

Затворих капациите, загасих лампата и се пъгнах в спалния чувал.

Вятърът навън беше утихнал и единствените звуци бяха пращането на огъня в печката и случайното изскърцване на някоя дъска.

— Не стигнахме до подготовката на бойния план — каза Санди сънливо.

— Така е — съгласих се. — Утре ще се заемем с него.

[1] Древна държава в Североизточна Азия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Събудих се от ръката, стиснала рамото ми, и гласът на Санди в ухото ми.

— Някой идва!

— Защо не? — запитах все още не напълно буден. — Може да са ловци. Ти каза, че сега е ловният сезон.

— Хайде, Антъни, побързай! Ловците не излизат толкова рано. Слънцето още не е изгряло.

Измъкнах се тромаво от спалния чувал и започнах да навличам дрехите си, спъвайки се наоколо в тъмнината.

— Добре де, кой е? — попитах, като скачах на един крак и се опитвах да си обуя вълнения чорап.

— Не знам — отговори Санди. — Преди малко чух ръмжене на снегомобил, но после спря.

— Това ли е всичко? Защо не отвори един от капациите и не погледна? Добре, аз ще го направя.

Настроението ми определено не беше добро. Отворих капациите и мрачна, сива светлина проникна в хижата. Първото нещо, което забелязах, бе как Санди взима пушката.

— Какво, по дяволите, възнамеряваш да правиш с това? — запитах.

Тя не ми обърна внимание.

— Какво виждаш? — запита Санди.

Погледнах през прозореца.

— Нищо. Замръзнал е.

— Значи ще трябва да отворим вратата.

Санди се отдръпна от вратата и насочи пушката към пода.

— Остави това нещо — казах. — Или няма да отворя вратата.

Тя се вторачи гневно в мен.

— Санди, да предположим, че е някой, когото познаваме. Някой, за когото си мислим, че може да е враг. Дали си готова да го застреляш веднага, без да зададеш никакъв въпрос?

Тя се замисли върху това.

— Добре — съгласи се тя и облегна пушката на стената.

Открехнах леко вратата и надникнах навън. В подножието на хълма стояха трима мъже и гледаха към хижата. Не виждах ясно в полумрака, но различих, че единият от тримата носеше градски дрехи, а другите двама бяха подходящо облечени за времето и мястото. Носеха ски и раници на гърбовете си.

Тръгнах към нас. Познах мъжа в балтона и шапката. Около главата си бе овързал шал, за да предпази ушите си от замръзване.

— Това е Коле — казах на Санди. — Телохранителят на Тозети. Той е от почтена фирма.

— Откъде знаеш?

— Докато не сме сигурни в обратното, не можем да започнем да стреляме.

Мъжете вече се намираха на около двацет метра от нас, но продължаваха да се приближават.

— О, Господи! — изморено каза Санди. — Поне скрий пушката. Бързо!

Скрих я, а някакъв инстинкт ме накара да сваля предпазителя.

— Направи кафе — казах бързо. — Хайде, иди направи кафе.

Отворих вратата с усмивка на уста. Коле беше на метър от мен, а другарите му стояха зад него. Никой не направи никакво рязко движение.

— Ранни посетители — отбелязах жизнерадостно.

— Да — съгласи се Коле.

Наблюдаваше ме с интерес, който не можех да разтълкувам. Погледът му беше почти приятелски, но в същото време предпазлив и нащрек.

— Да — повтори той. — Господин Тозети едва снощи откри къде сте.

— Наистина ни изненадахте — казах. — Но не мога да ви посрещна с добре дошли, нали разбирате? Дойдохме тук, за да се отървем от всички вас. Как ни откри Тозети?

— Има си начини — отговори Коле. — Вътре ли е дамата?

— Дамата прави кафе — отговорих.

Коле изглеждаше леко разочарован. Това също не можех да го разбера, но реших да опитам.

— Не харесвате ли жените? — запитах.

Коле продължи да ме наблюдава, без да отговори. Един от мъжете зад него заговори и въпреки качулката на якето му, познах дребния плешивец от екипа на Коле.

— Той си пада по жените — каза плешивият, — но те понякога пречат на работата.

Лицето на Коле доби леко раздражен вид.

— Млъкни — нареди той на плешивия, после се обърна към мен: — Ще може ли да пийнем малко от това кафе?

Отстъпих встрани и Коле влезе в хижата. Двамата му спътници облегнаха ските си на стената и свалиха раниците си.

— Добър ден, госпожо Балдуин — поздрави Коле. — Сигурно наистина ни мислите за натрапници.

— Няма да възразя — отговори Санди.

— Защо сте тук? — запитах.

— Господин Тозети мисли, че това място не е безопасно за вас.

— Какво точно мисли? — хитро запита Санди. — Че ще отидем да караме кънки на езерото и ледът ще се продъни?

На лицето на Коле се появи ново странно изражение. Сякаш искаше да ни каже, че Санди почти е уцелила в десетката.

— Нещо подобно — отговори той, а тонът му издаваше същото като лицето.

Внезапно си помислих, че са дошли да ни убият. По-точно, за да убият мен, но тъй като Санди е тук, тя също трябва да бъде убита.

— Донесли са ски — казах на Санди. — А единият има дори палатка.

Тя ме изгледа невярващо.

— Палатка! Да не би да отивате на къмпинг? Вие сте луди!

Тя махна с ръка към палтото на Коле и раирания му костюм.

— Ще умрете от замръзване.

Коле извади пистолет от джоба си.

— Първо ще застрелям момичето — съобщи ни той. — Не мърдайте. Не възнамеряваме да умираме от замръзване.

Помощниците му се усетиха и влязоха в хижата. Плешивият седна на леглото, облегнал пистолет на бедрото си. Другият — висок, рус грозник — се облегна на стената зад мен. Протегнах ръце, за да покажа, че съм послушен, отидох до Санди и я прегърнах.

— Казах ти — измърмори тя. — Казах ти, проклет глупако! Но ти не ме послуша.

— Какво си му казала? — извика Коле.

— Каза ми, че според нея не сте телохранители — отговорих бързо.

— Тя също може да говори — каза Коле. — Е, кои сме ние според теб?

Санди се измъкна изпод ръката ми.

— Всичко е наред, Антъни. Това са те. Боклуците, които убиха моя Брус.

— Не можеш да си сигурна — каза Коле.

— Вярвам го — каза Санди. — За мен това е достатъчно. Знам кои сте. Вие сте бандити от Монреал.

— И откъде знаеш това? — запита Коле.

— Лесна работа — отвърна Санди. — Хората мога да ги различа. Отрепките всичките си приличат.

Русият младеж се отдели от стената и пристъпи напред. Коле леко завъртя глава към него и той се закова на мястото си.

— Имам предвид, откъде знаеш, че сме от Монреал?

— Познавам акцента — отговори Санди. — Работила съм там.

— Значи все пак трябва да сме доволни, че си тук — отбеляза Коле и се изправи. — Вие двамата излезте навън и си сложете ските — нареди той на хората си.

Плешивият възрази:

— Още не сме пили кафе.

Санди събори кафеника от печката. Кафето плисна на земята и опръска мен, Санди и хубавото палто на Коле. Той не помръдна.

— Ето ти отговора — обърна се той към плешивия. — Няма кафе. Тръгвай.

Двамата бандити излязоха навън и започнаха да нагласят ските си.

— Ски ли ще карат? — запитах.

— Вие четиримата ще покарате — отговори Коле. — Аз не карам ски.

— Защо ще караме ски? — запита Санди.

Гласът ѝ звучеше така нервно, както аз се чувствах.

— Няма нужда да знаеш — спокойно отвърна Коле.

— Искам да знам — нетърпеливо каза тя. — Кажи ми.

Коле леко въздъхна. Това сигурно бе най-емоционалният жест, който някога си бе позволил.

— Ще покарате ски, но ще стигнете прекалено далеч и ще останете да спите в палатката.

— В палатката? Там? Знаеш ли колко студено е през нощта?

Санди осъзна каква беше идеята в момента, когато и аз се усетих. Коле потвърди подозренията ни. Мислех, че лицето ми е пребледняло като нейното, още преди той да се доизкаже.

— Знам колко е студено — каза той. — А и вие няма да имате пухени спални чували. Ако първата нощ не ви убие, втората със сигурност ще го направи.

Той се премести към вратата и ми нареди:

— Вземи ските и ги остави навън.

После се обърна към Санди:

— Ела тук.

Ските бяха подредени до стената, до мястото, където бе стоял русият младеж. Санди не помръдна. Отидох до ските и те започнаха да падат, когато Коле отново заповяда на Санди:

— Ела веднага тук!

Ските паднаха, защото нарочно не им обърнах внимание. Грабнах пушката, която бях скрил там, с две ръце и я насочих към Коле. Тя изгърмя, а той падна и каза:

— Господи!

После погледна безизразно към кръвта по гърдите си и умря.

Пистолетът изхвърча от ръката му и се плъзна по полирания под към Санди. Тя го вдигна и го погледна. После погледна към Коле.

Тъкмо бях вкарал нов патрон в цевта, когато русото хлапе се хвърли в хижата и остана проснато на пода, заклещено от ските си. То също изтърва пистолета си, който се плъзна до Коле. Младежът погледна към трупа и после към мен с ужас в очите. За момент в погледа му се появи облекчение, защото по израза на лицето ми усети, че няма да го застрелям.

Тогава Санди го простреля в гърба със „Смит и Уетсъна“ на Коле. Русият кървя много повече от Коле, защото се оказа, че куршумът бе смазал ключицата му, бе излязъл от гърдите му и сега лежеше сплескан на дървения под.

Шумът, който издаваше, също бе доста силен. Това ме раздразни, защото исках да поговоря с мъжа отвън, преди той да се опита да побегне или да се хвърли геройски в хижата. Адреналинът ми се покачи до главата и най-после в нея се оформи идея. Идея, за чието осъществяване се нуждаех от плешивия, но само ако бе жив и здрав.

Отидох до вратата и бързо грабнах пистолета на хлапето, за да не би то да се почувства прекалено смело, после застанах до прозореца и погледнах навън.

Плешивият не чакаше бюлетин от фронта. Караше ските си бързо сред боровете вляво, където се издигаше хълмчето. Ако успееше да го премине, ни чакаше тежко преследване, а ако стигнеше до снегомобила, можехме да го загубим.

— Наистина ли можеш да проснеш елен от половин километър?
— попитах Санди.

— Да — отговори тя.

Хванах я за ръката, прескочихме стенещия младеж и кръстосаните му ски и излязохме навън. Подадох ѝ пушката и обясних:

— Плешивият ни трябва здрав. Просто му покажи, че можеш да го уцелиш.

Санди си позволи секунда размисъл, кимна, вдигна пушката на рамо и стреля три пъти. Видях падащия сняг от клончето вдясно от него, после от друго от дясната му страна, и накрая от трето точно пред него.

Плешивият спря, закрепил се и вдигна ръце в знак, че излиза от бизнеса.

— Чудесно — казах. — Дръж пушката и пази момчето под око. Може да измисли някоя дивотия. Игра като тази не свършва, докато всички парченца от мозайката не са прибрани в кутията. А, Санди, имам още една идея. Плешивият ни е нужен адски уплашен и деморализиран, затова не се шокирай от начина, по който ще се държа с него. Дори ако ти се отвори възможност, последвай примера ми.

Тя ме изгледа любопитно, сякаш се чудеше дали възнамерявам да измъчвам пленника, но каза:

— Нямах проблеми.

Оставих я с пушка в ръка, загледана в ранения на пода.

Обърнах се към плешивия и изкрещях:

— Имаш пистолет. Искам да видя как го хвърляш в снега.

Той хвърли едната си щека и спусна ръка към кръста си. После я вдигна и залюля пистолета, за да го видя добре. Накрая го метна далеч в снега.

Прицелих се в него с пистолета на младежа и му наредих да се върне в хижата. Той подкара бавно към мен. Когато се приближи, му заповядах да застане на около пет метра от вратата.

Преместих се до вратата, като държах пистолета насочен към главата му, и казах на Санди:

— Реакцията ще е след около минута. Искам да седнеш на леглото и да пазиш момчето. Няма да се забавя.

Наблюдавах я, докато прескачаше ранения, който вече бе спрял да крещи и стенеше и плачеше. Надявах се кръвта му да не изтече, преди да съм готов да се погрижа за него.

— Как се казваш? — попитах плешивия.

Той се вторачи в мен, без да отговори. Насочих пистолета към лявото му коляно.

— Палузи — бързо каза той. — Шарл Палузи.

Произнесе малкото си име като французин.

— Добре — казах. — Хайде, Шарл, свали си ските и обувките.

— Тук? В снега?

Прострелях едната от ските и той падна.

— Добре ли си? — извика Санди от хижата.

— Чудесно — отговорих. — Може да пострелям още малко. Не се тревожи.

После се обърнах към Шарл Палузи и наредих:

— Ставай!

Той успя да се изправи и без допълнителни подканяния от моя страна свали ските и обувките си.

— Краката ми замръзват — каза той.

— Свали си дрехите — заповядах. — Всичките.

— Ами... — започна той.

— Следващия път няма да стрелям по ските ти. Вътре има един мъртъв и един умирац. Какво те кара да мислиш, че ти си специален? Съблечи се, Шарл. Съблечи се веднага и по-бързо.

Той се съблече.

— Часовника — казах. — Свали го.

Плешивият изглеждаше зашеметен, но свали часовника и го хвърли в снега.

— Санди — извиках. — Пращам ти един гол мъж. Накарай го да седне в един от столовете до печката, а когато се настани, аз ще вляза.

— Добре — отговори Санди.

— Влизай, Шарл — наредих.

Той тръгна нещастно през снега — бледо тяло с плешива глава, но силно окосмено отпред. Приблужи се до вратата, а аз се отдръпнах встрани. Спря пред вратата.

— Там има дама... — започна той.

— Искаш ли да си рискуваш задника? — запитах и насочих пистолета към трепереция му задник.

Той погледна към момчето, проснато на прага.

— Господи! — възкликна Шарл, прескочи приятеля си предпазливо и изчезна от погледа ми.

— Сядай там — чух гласа на Санди. — Готов е — извика ми тя.

Прескочих тялото на ранения младеж и се настаних до масата срещу вратата.

— Проверка на оръжията — казах. — Пушката е у теб, у мен е пистолетът на хлапето. Къде е пушкалото на Коле?

— Ето го — отговори Санди. — Пъхнах го в колана си.

— Господи! — отново каза Шарл. — Това си била ти?

— Да — отговори Санди. — А и аз застрелях хлапето в гърба.

Той се вторачи в нея, шокиран и разтреперан.

— Ти трябва да си...

— Млъкни! — заповядах. — Това не е купон.

— Просто съм адски ядосана — каза Санди с ужасяващо нежен глас. — А сега искам да провериш има ли някакъв живот в онази печка, да сложиш малко дърва в нея, а ако се опиташ да подпалиш хижата или да направиш нещо друго хитро, ще изкарам гръбнака ти през гърдите.

Докато го гледахме как се справя с печката, казах на Санди:

— Трябва да се погрижим за момчето. Тревожа се, защото навън може да има още някой. Може да са оставили някого при колата.

— Имаме ли нужда от момчето? — запита Санди.

Голият плешивец я изгледа ужасено през рамо.

— За какво мислиш? — запитах я.

— Ами ако не се нуждаем от него, ти можеш да отидеш и да провериш колата им, а аз ще седя тук и ще наглеждам плешивия, докато се върнеш. Вероятно, ако се позабавим, момчето ще си умре.

— Според теб колко комплекта ключове за кола имат? — попитах я, след като се позамислих за момент.

— Добър въпрос — отвърна Санди. — Вероятно два.

— И аз така мислех.

— Колко са комплектите? — обърна се Санди към Шарл, който клечеше до печката и ни наблюдаваше със странен поглед.

— Два — отговори той. — Коле има. — Той спря и преглътна. — Коле имаше резервен комплект, а хлапето шофираше. Може да ги е оставило в колата.

— Провери — наредих.

Дребосъкът затвори очи с болезнена гримаса, отвори ги отново, стана и се приближи до трупа на Коле. Забелязах как Санди прехапва устни и изражението ѝ се променя. Надигнах се и казах спокойно:

— Струва ми се, че бих могъл да пийна един скоч.

Сипах в двете чаши и ѝ подадох едната. Тя я изгълта на две глътки и потрепери от силния алкохол. После ми кимна, за да ми покаже, че вече е добре.

Плешивият намери ключовете на Коле, после отиде при момчето. Опита се да го повдигне, за да погледне в джоба му. Последва силен писък.

— Почакай — казах.

Взех аптекката от банята и намерих спринцовка и малко морфин.

— Шарл — казах, — можеш ли да му направиш инжекцията?

— Мога — отговори той.

Успях да уцели вената на здравата ръка на хлапето, без да се чуят повече писъци от пациента. След малко момчето спря да стене и Шарл извади другия комплект ключове от джоба му.

— Има ли човек в колата? — запитах, докато прибирах ключовете.

— Няма да повярваш, ако ти кажа — отговори той. — Няма никой. Оставихме колата сама. Смятахме, че ще си лесна плячка.

— Добре. Свали му ските, докато още е под наркоза, а после ще го вкараме вътре и ще поработим върху рамото му. Санди, можеш ли да наглеждаш билото за всеки случай?

— Разбира се — отговори тя и се настани на края на леглото, откъдето можеше да гледа навън.

Слънцето вече бе изгряло и се бе качило доста нависоко, но все още не я заслепяваше. Осъзнах, че един добре трениран професионалист, ако бе чул стрелбата, можеше да изчака, докато слънцето застане точно зад него и тогава да се спусне по хълма. Дотогава обаче имахме доста работа и реших, че няма да е лошо да похапнем нещо.

Все пак първо трябваше да свършим най-належащото. Наблюдавах Шарл, който трепереше и проклинаше, докато се бореше да свали ските и обувките на ранения младеж. Когато свърши, му помогнах да вкара момчето вътре и затворих вратата. Топлината щеше да помогне, но се зачудих дали не бе прекалено късно да се захващаме с ранения. Бе престоял доста време на студа, откак бе прострелян. Когато го преместихме, за да го настаним върху спалния ми чувал, кръвта, която бе спряла, протече отново, но този път доста мудно. Зачудих се какво ли означава това, но не за дълго.

— Можеш ли да приготвиш бекон с яйца? — попитах Шарл.

— Разбира се.

Отидох до кухненския ъгъл и взех всички ножове заедно с ножицата. Намерих някакъв канап и го накарах да си върже глезените един за друг, така че да не може да измине повече от петдесет сантиметра.

— Можеш ли да му дадеш някаква дреха или халат? — запита Санди.

Отрязвах джобовете на новия си халат, купен само преди два дни, за да съм сигурен, че Шарл няма да успее да скрие нещо полезно за него, и му позволих да се облече.

— Господи, наистина си предпазлив човек — отбеляза Санди.

— Той си изкарва хляба с убийства — казах. — Разбира се, че ще бъде предпазлив.

Шарл се вторачи в мен. Очите му се присвиха, но не ми проговори.

— Благодаря ви, госпожо — обърна се той към Санди.

— Заради халата ли? Не ми благодари, просто ми писна да те гледам гол.

Шарл изпусна нервите си напълно и се разкрещя като луд.

— Ти, мръсна кучко! Бърни Коле лежи там мъртъв. Застреляла си Роби в гърба, когато вече е бил паднал. Коя си ти, че така да се отнасяш с хората?

Той се опита да се приближи към нея, но забрави за канапа и падна на пода. Остана там на четири крака, разтреперан като дете, но продължи да крещи:

— Коя си ти, че да отнемаш достойнството на един мъж и да го караш да ходи с гол задник в ледения сняг, да завързваш краката му, да го караш да готви шибаната ти закуска и да се грижи за шибаната ти печка!

Гневът му изчезна внезапно и той се надигна.

— Ти си най-коравосърдечната кучка, която някога съм виждал — тихо каза Шарл. — Ако доживея да видя как умираш в мъки и молиш за пощада, ще наблюдавам сцената с усмивка на уста.

Санди бе пребледняла като мъртвец. Устните ѝ потрепериха, когато му отговори.

— Ти, лайно такова — каза тя. — Ти и онези изроди убихте мъжа ми, с когото нямахте нищо общо. Объркайте се и го убихте вместо него. — Тя посочи към мен, но задържа погледа си върху мъжа на пода. — А за да поправите грешката си, дойдохте тук, за да ни убиете. Не си ли спомняш? Щяхте да ни оставите да умрем от замръзване, не помниш ли?

Санди остави пушката на леглото, приближи се към плешивия и седна на пода до него с кръстосани крака, сякаш го предизвикваше да се хвърли върху нея.

— Мислиш ли, че има правила за тези работи? Или че ние трябва да знаем вашите правила? Смяташ ли, че ако ги знаем, ще ги следваме? Той застреля Коле, а аз застрелях приятеля ти Роби, защото бях безумно изплашена. Не знаех, че е изпуснал пистолета си, но дори и да знаех, пак щях да го направя, защото бях уплашена и изправена срещу двуметров убиец. А ти беше някъде навън и откъде, по дяволите, можех да знам дали няма да стреляш през прозореца или да се хвърлиш през вратата? Не можеш да убиваш хора, господинчо, и да очакваш те да играят според правилата и да им пука за достойнството ти.

После Санди направи нещо странно. Протегна се и го докосна по бузата, отдръпна ръка и я огледа, след това започна да я търка по

килима, без да осъзнава какво прави, като в същото време завършваше речта си.

— Скъпи — продължи тя. — Нас все още ни е страх от теб. Мразя те и те презирам и всеки от нас ще те очисти, ако ни се сториш опасен по някакъв начин. Ти уби моя мъж, господинчо, а откак направи това, аз нямам никаква гордост. Затова не ми излизай с тъпите си номера за мъжко достойнство. Просто иди и приготви закуската. Ти също си гладен, нали? Иди и сготви, а аз ще се погрижа за Роби.

Нещо се промени в него. Не можех да разбера дали Санди бе пречупила духа му, или той прикриваше яростта си и я запазваше за времето, когато щеше да успее да се разправи с нея. Но каквито и чувства да го вълнуваха, лицето му не изразяваше нищо. Видът му бе на болен човек. Очите му бяха приковани в пода пред него. Най-послед се надигна предпазливо. Въздъхна тежко като човек, който се буди след дълъг сън и открива, че светът му напълно се е променил.

— Може ли да оставим Бърни навън? — обърна се той към мен.

— Добре, хайде да го направим — отвърнах спокойно, опитвайки се да изглеждам безразличен към това, което бе преминало между него и Санди.

Престорих се, че въобще не съм бил разтърсен от яростта и презрението, които тя бе изсипала върху него. Прикрих собственото си объркване и тъга, предизвикани от нейните думи към човека, виновен за мъката ѝ. Всъщност засрамено усетих, че споделям част от неговата реакция към нея: тя наистина бе нарушила някои от сложните правила, които определяха неговата война.

И така ние завлякохме, или по-скоро аз сам, защото не възнамерявах да свалям въжето му, докато не съм готов за това, завлякох трупа на Коле навън и го оставих на снега. Докато стоях и наблюдавах човека, когото бях убил, дребното, бледо лице, което преди бе излъчвало интелект, самообладание и самоувереност, и мислех колко странно бе това, че точно аз го бях победил, върху него като саван се спусна едно одеяло. Плешивият бе докуцукал, за да изпълни ритуала си на последната почит към падналия командир.

Шарл застана до вратата и за момент си помислих, че ще ми каже нещо, но той просто си стоеше там с безизразно лице, издокаран в халата ми и с въже около глезените, треперещ от студа. По лицето му не личеше нищо — нито тъга за Коле, нито гняв заради унижителното

му положение, нито омраза и заплаха, нито сила или слабост. Беше се вгълбил в себе си и каквото и да ставаше в душата му, то бе дълбоко скрито.

Дребосъкът се прибра вътре и вратата се затвори. Знаех, че Санди се грижи за ранения Роби, но също така знаех, че Шарл няма да предприеме нищо срещу нас за доста дълго време. Щеше да приготвя закуска и да прави всичко друго, което му наредим, докато не започнеш завръщането му от мястото, където се бе скрил. За мен най-важното бе да разпозная ранните признаци, които щяха да покажат, че излиза от вцепенението си.

Заобиколих хижата и отидох до купчината с нарязани дърва. Взех няколко наръча, оставих ги до вратата и когато приключих работата си, застанах до къщата и се загледах към замръзналото езеро.

Слънцето беше високо в небето и хвърляше ярка светлина върху снега и леда, а под дърветата образуваше бледи сенки. Мястото изглеждаше диво и грубо, каквото е било преди милиони години, и ме караше да мисля, че вчера е било много отдавна, а утре може да настъпи краят на света.

Искаше ми се да не бях убивал Коле, макар да осъзнавах какъв късмет извадих, че въобще го уцелих. Никой, застанал в позата, в която аз бях, не можеше само да го рани. Започвах да усещам бремето от убийството му върху себе си. Оставих мислите си да поблуждаят още малко, после отворих вратата на хижата.

Роби лежеше на пода с глава върху възглавницата. Очите му бяха отворени, но все още замъглени от морфина. Солидна превръзка обвиваше ребрата и нараненото му рамо. Санди и Шарл изглеждаха спокойни. Тя миеше ръцете си на мивката, а той сервираше бекон с яйца и пържени картофи.

Оставих дървата до печката, после тримата седнахме около масата и изядохме закуската си.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Плешивият отново носеше дрехите си, а краката му бяха развързани. Ако въобще се чувстваше неудобно, то бе само защото аз стоях плътно притиснат до него в телефонната кабина, ухото ми беше залепено до неговото, а цевта на трийсет и осем калибровия „Смит и Уетсън“, който държах под якето му, нежно го побутваше в стомаха. Ухото ми беше нащрек, за да изслуша внимателно телефонния разговор като безмълвен участник в него, а пистолетът задържаеше вниманието на Шарл върху това, което трябваше да направи.

Чу се изщракване и слушалката каза:

— Да.

— Обажда се Чарли — съобщи плешивият.

Разгледах лицето му, за да видя дали по него няма някакъв знак, че той е решил да се бори, но получената информация не надвишаваше това, което бих научил от някой марсианец. Помислих си, че вероятно ще свършим работата, но за всеки случай притиснах пистолета до пуловера му, за да го подтикна към действие.

Последва кратка пауза, после въпрос:

— Бърни там ли е?

— Вече не — отговори плешивият.

— Къде отиде?

— Да поплува — каза Шарл. — Отиде да поплува.

— Май е прекалено студено за това. Дори опасно.

— Да — съгласи се плешивият. — Опасно. И мен можеше да ме убие.

Последва нова пауза, а след малко:

— Още някой отиде ли да поплува?

— Аха — отговори дребосъкът. — Една жена и един неин приятел.

Гласът от отсрещната страна на телефона се поосвободи от напрежението, което бе показал при новината за плуването на Бърни. За момент се поуспокоих — плешивият вече се бе обвързал с нас, тъй

като даде фалшиво съобщение, че ние със Санди също сме се присъединили към компанията за плуване. После отново го побутнах с пистолета. Нямах начин да знам какво става в главата му, или какво може да реши да направи.

Следващото, което гласът от телефона каза, бе:

— А ти не отиде да поплуваш, а?

— Не.

— Роби?

— Може да се каже, че Роби е поплувал само малко. Имам сериозен проблем с него.

След поредната пауза гласът въздъхна леко.

— Вероятно Роби ще трябва да отиде на лекар. Как мислиш?

— Точно така. Според мен трябва да отиде на лекар колкото се може по-бързо.

— Да.

Отново мълчание.

— Смяташ ли, че посещение вкъщи е достатъчно или трябва да отиде в болница?

Сдържах дъха си. Почти ръгнах плешивия в стомаха с пистолета, но успях да се спра. Имах чувството, че той ще следва сценария по-добре, ако го оставя на спокойствие.

Този път мълчанието беше от страна на Шарл. Гласът отсреща изчакваше. Аз също.

Междувременно отвън в колата Санди чакаше на задната седалка на волвото с Роби до себе си. Той не се подобряваше така, както очаквахме след първата му окуражаваща реакция на опитното лечение на Санди. Пътуването в снегомобила го беше изтощило страхотно, а оттогава бяхме изминали още около осемдесет километра. Но за всеки случай и към неговия стомах бе насочен пистолет.

— Според мен лекарят трябва да го посети у дома — каза Шарл най-после.

— Добре — отговори гласът. — Доведи горкото хлапе вкъщи. Ти сигурно си много добър, Чарли. Поне така звучи от историята ти с плуването. Водата дълбока ли беше?

— Ужасно дълбока — горчиво отговори Чарли.

Хвърлих му бърз поглед. Това беше първата следа от емоция, която забелязвах у него, откак се бе оттеглил някъде в себе си, но на

лицето му не се изписа нищо.

Залепих ухото си до телефона навреме, за да чуя:

— Добре, Чарли, успокой се. Няма страшно. Доведи Роби у дома.

Човекът от другата страна затвори телефона. Шарл остана със слушалката в ръка, тъжно вторачен в нея. Сега изглеждаше мрачен като гласа си и вероятно се готвеше да ни създаде проблеми. Но на мен ми се струваше, че в момента мрази абсолютно всички хора, включително и онзи от другата страна на телефона, затова реших, че може би имаме едно преимущество — той вече не бе на ничия страна. В същия момент обаче осъзнах, че това може да го направи абсолютно непредвидим. Можеше да се превърне в човек, който играе на сляпо, без да мисли за крайния резултат, стига да е сигурен, че ще създаде истинска бъркотия, ако му се удаде възможност.

Не казах нищо, само извадих пистолета от якето му и го прибрах в моето. После излязох от телефонната кабина и зачаках. Оставих го за малко на спокойствие, за да си събере мислите. Той излезе от унеса си, без да го подканям.

Пръстите му отпуснаха здравата си хватка върху слушалката и я върнаха на мястото ѝ. Чарли излезе от кабината и се огледа из огромния магазин, все още почти празен по това време на деня, докато най-последно ме забеляза. У него вече се усещаше нещо различно — не се съмнявах в това. Очите му едва се докоснаха до мен, преди той да се обърне и да тръгне към паркинга на магазина и колата. Отпрати се към мястото на шофьора.

— Аз ще карам — казах.

Той промени курса без колебание, отвори предната дясна врата и седна. Настаних се на шофьорското място и подкарах във врата от града. Никой не проговори, докато не потеглихме по магистралата.

— Как мина? — запита Санди, когато стъпихме на магистралата, и почти веднага добави: — Тук има ограничение на скоростта до седемдесет километра. Не искаме неприятности с полицията.

Отпуснах леко педала за газта.

— Мина идеално — отговорих. — Чарли се прояви като добро момче.

Казах това, за да го провокирам, да видя дали е готов да проговори. Беше. Санди не одобряваше това, но разбираше какво означава.

— Чарли е дошъл на себе си — отбеляза тя.

Стигнахме до чисто място встрани от пътя. Спрях колата, излязох от нея, отворих багажника, извадих ловджийски нож и зловещото въже, което бяхме открили в снегомобила. То бе предназначено, за да бъдем завързани, докато умрем от замръзване, какъвто бе планът на Коле. Сега част от въжето придържаше снегомобила под ледовете на езерото.

Когато отворих вратата на колата и Шарл видя въжето, реши да се впусне в действие веднага, но Санди го фрасна толкова силно по главата, че тя се отметна и се удари във вратата. После Санди дръпна главата му назад с поставена върху челото му ръка и пъкна пистолета в устата му, която все още зееше широко отворена от шока.

— Ще те мразя, докато си жив — каза Санди. — А и ми се иска по-скоро да приключим с това.

И двамата ѝ повярвахме така, както ѝ бяхме повярвали в хижата. Той застина неподвижно и ме остави да го завържа за седалката. Увих въжето здраво около кръста му, стегнато като корсета на южняшка красавица, после закачих китките му за въжето от двете страни на седалката. Свалих му обувките и завързах глезените му. Изглеждаше достатъчно безопасен, а и не исках да се схване. Трябваше да е готов да се движи сравнително свободно, когато настъпеше време за това.

Потеглихме отново.

— Той ли набра кода на района? — запита ме Санди.

— Да. И този номер. Според мен това означава, че ни е дал верния адрес.

— Дотук добре — каза Санди.

Чар ли се изсмя грубо.

— Какво смешно има? — попита Санди.

— Последният тип, когото чух да казва същото — отговори Чарли, — падаше от Емпайър Стейт Билдинг.

— Просто си мисли за това по този начин — каза Санди любезно. — Ти си тентата над магазина и ако тротоарът изглежда прекалено твърд, първо ще се приземим върху теб.

Пътят беше доста дълъг. Плешивият успя да заспи, или поне добре се преструваше. Роби го понесе най-тежко, въпреки че Санди му даваше болкоуспокоителни от аптекката на чести интервали.

Най-после тя се наведе към мен и каза:

— Мисля, че Роби трябва да си отиде.

Шарл още не се бе съвзел напълно от първоначалния си ужас от нейното коравосърдечие към студенокръвните убийци. Той се вторачи в нея с изумление.

— Покажи ми пътя — казах на Санди. — Съобщи ми, когато стигнем дотам.

Навлизахме в Норт Бей. Уличните лампи светеха, но градът още спеше, с изключение на малкия процент работници и нощни птици. Санди ме направляваше из улиците. Когато стигнахме на около половин километър от целта си, накарахме Роби да пийне гореща супа от термоса, преместихме седалката на Чарли напред, за да си освободим повече място, и нагласихме злощастния Роби в собствения му спален чувал. После продължихме напред. Приблжихме се на двайсетина метра до един старчески дом. Спрях колата и развързах плешивия. Отпуснах му пет минути, за да се протегне и да раздвижи мускулите си, после му наредих да излезе от колата и да занесе хлапето до приюта.

— Какво е това място? — запита той. — Защо е цялата тази драма? Ако ще го убивате, направете го още тук.

— Никой никого няма да убива — отговорих. — Стига да направиш това, което се иска от теб.

— Но ако не го направиш — обади се Санди, — имай предвид, че тази чудесна, стара пушка е облежната на седалката и имам идеална възможност за точен изстрел през прозореца. Ние няма да загубим колкото теб, а аз лично ще спечеля. Дори на тази светлина мога да прострелям коляното ти оттук, а ако успея да се сдържа и не прострелям и другото, ще ме пуснат да си ходя без проблеми, особено когато разберат за какво става дума. Но ти ще прекараш дълго време в болницата, а после и в панделата.

— Панделата! — възкликна Чарли и отвори задната врата, за да изкара хлапето от колата.

Вдигна Роби на ръце, въпреки тежестта на младежа, и се приготви да тръгне.

— Стигнахме ли? — кротко запита Роби.

— Стигнахме, хлапе — отговори Чарли. — Сложете моя спален чувал на гърдите му — помоли ни той.

Санди взе другия чувал от задната седалка и го постави на гърдите на момчето.

Загледахме ги как се движат по улицата. Дребосъкът носеше едрият си приятел с лекота, сякаш бе точно обратното. До стъпалата Чарли спря, събирайки сили за изкачването. В страничното огледало забелязах някаква двойка. Бяха облечени в дебели якета и очевидно не обръщаха внимание на студа, дори му се радваха. Идваха бавно насам по отсрещния тротоар, тронаво прегърнати въпреки безбройните си дрехи. Приличаха на огромно четирикрако същество, непознато за зоолозите. После някаква кола се появи срещу нас и намали, когато видя двойката на тротоара.

— О, боже, не! — каза Санди.

Бях толкова напрегнат, че въобще не можах да проговоря. Колата се приближи към плешивия, двойката в огледалото стана по-голяма, а Чарли изкачи стъпалата спокойно, сякаш целият град бе на негово разположение.

Остави хлапето на земята, после развърза другия спален чувал и го разгъна. Вдигна момчето отново и го нагласи върху чувала. После слезе обратно по стълбите и бързо се върна до волвото.

В момента, когато плешивият се настани на седалката си, колата ни подмина от едната страна, а двойката — от другата. Всички си продължиха по пътя. Подкарах волвото и отбих още на първия завой. Санди започна да ме направлява.

— Тук — внезапно се обади Чарли. — Можете да телефонирате оттук.

Намалих, а Санди запитва:

— Откъде знаеш, че искаме да телефонираме?

— Защото си прекалено мека, бебче — отговори той. — И точно затова ще пльоснеш върху тротоара тежко.

Санди се обади по телефона.

Когато се върна в колата, каза:

— Трябва да изхвърлим остатъка от къмпинг оборудването. Ако ни спрат, веднага ще ни свържат със спалния чувал.

Плешивият се развесели от чутото.

— Ако спрат колата, сладурче — ухили се той, — веднага ще си помислят, че сте Бони и Клайд. Тук имате достатъчно оръжия, за да оберете някоя банка в Монреал.

Тя не му отговори. Продължихме вън от града. След малко Санди ме смени на волана. Шарл спеше, вързан за седалката си, а аз се прозявах и задрямвах от време на време.

— Поспи малко — каза Санди. — Няма да имам проблеми.

Заспах.

Когато Санди ме събуди, пътувахме в сивата светлина на здрача в пейзаж от голи дървета и гранит.

— Какво става? — попитах.

— Някаква кола ни следи — отговори Санди.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Събудих се забързано, после се успокоих. Погледнах зад себе си, където на почтително разстояние от нас се движеше някаква кола.

— Просто кола — казах.

— Може и така да е — отвърна Санди. — Но сме твърде близо до мястото, накъдето сме тръгнали. Освен това е прекалено рано, за да има хора на път.

Отново погледнах назад. Беше зелен „Буик“ комби с черен покрив от грапава пластмаса. В него имаше четирима мъже. Съобщих това на Санди.

— Вероятно бързат да хванат влака до работата си — добавих успокоително.

— Никой не минава оттук, за да хване влака — отвърна тя.

— Е, може да отиват на работа с кола — казах.

— Каква е колата? — внезапно запита плешивият.

Той се опита да се обърне, за да я види, но въжето не му позволи.

— Зелен „Буик“ с черен покрив — отговорих.

— Ха! — възкликна той. — Неприятностите ви започват.

— Какви неприятности? — запита Санди.

— Това е колата на Палумбо, сладурче.

— Кой е Палумбо? — попитах и отново погледнах назад.

Зелената кола все още се движеше на прилично разстояние от нас по криволичеция път. Очевидно шофьорът бе достатъчно интелигентен, за да знае, че няма смисъл да се опитва да ни изпревари, докато не стигнем права отсечка в пътя. На мен ми изглеждаше съвсем безопасен. Защо трябваше да се доверявам на плешивия?

— Палумбо е ужасен грубиян — каза Шарл.

— Ти какво щеше да направиш, ако беше на мое място? — запитах го.

— Имаш пушка. Можеш да го разкараш от пътя.

Замислих се върху това. Ако наистина колата беше на Палумбо, в какво положение беше плешивият? След телефонния разговор, който

бе провел, положението му определено не беше много розово. Беше докладвал, че сме мъртви, мисията — изпълнена, а той самият обратно на път заедно с ранения. Ако ни хванеха, щяха да се уверят, че ги е излъгал и ни е завел до мястото край река Отава. Мястото, където държаха семейство Монтейт.

Ако това беше колата на Палумбо, за плешивия щеше да е чудесно аз да използвам пушката и да ги премахна от пътя ни. От друга страна, с нищо нямаше да му навредя, ако застрелям кола с четирима невинни пътници, което пък щеше да причини доста неприятности на мен и Санди впоследствие. Освен това той вече знаеше достатъчно за Санди и мен, за да е сигурен, че това щеше да създаде доста проблеми между нас. Можеше да ни изкара от равновесие и да ни попречи да продължим, особено ако откриехме, че сме убили или ранили четирима спазващи законите канадци без никаква причина.

Споделих с тях всички тези неща. Не можах да разбера нищо от реакцията на Шарл. Той мърдаше неспокойно, ограничен от въжето, усмихваше се нервно от време на време без връзка с това, което казвах.

Санди хапеше устни. Беше напрегната и изморена от дългия път през нощта, но не това влияеше върху шофирането ѝ. Усещах притеснението ѝ по различните движения на колата. Вниманието ѝ отчасти бе съсредоточено върху колата зад нас и тя или забавяше повече от необходимото на завоите, или ги взимаше прекалено бързо и широко, натискайки спирачката на неподходящи места от пътя.

— Какво мислиш? — запита тя.

— Колко още ни остава? — обърнах се към плешивия.

— Около седем километра — отговори той.

— Пътят такъв ли е през цялото време, или има права отсечка някъде напред?

— Да — отговори той. — След малко има права отсечка.

— Добре — казах на Санди. — Мисля, че трябва да се уверим. Когато ти се отдаде възможност, позволи им да ни задминат.

— Разумно ли е? — попита тя.

— Откъде, по дяволите, да знам?

Тя отново прехапа устни, а плешивият се ухили.

Проверих дали манлихерата е напълно заредена, поставих пистолета встрани на задната седалка, а другият — отдолу. Имахме

достатъчно огнева мощ, ако се наложеше да стреляме.

Взехме следващия завой и пред нас се откри права отсечка, дълга над един километър.

— О, Господи! — каза Санди. — Ето я.

— Справяш се чудесно — казах. — Остави ги да ни надминат, ако искат.

Те бързо приближиха към нас, задминаха ни, после намалиха и две лица надникнаха от задния прозорец. Санди натисна спирачката и волвото леко поднесе по снега. Колата пред нас ускори напред по пътя, смали се и изчезна в далечината.

— Засада — тихо прошепна плешивият. — Това е колата на Палумбо.

— Карай бавно — казах на Санди. — Потърси място, където да излезем от пътя.

— Какво място? — попита тя.

— Каквото ще да е. Ето там — от другата страна на пътя. Опитай там.

Колата зави и се плъзна към дебелия сняг и празното място между дърветата встрани от пътя, където предните колела заораха, сякаш шокът бе преминал през гумите до джантите. Санди изруга, опита се да завие и натисна спирачката, а колата поднесе надолу с ужасяващ скърцащ звук, който напомняше удара на метал върху камък.

— По дяволите! — изругах и аз. — Колата ни трябва да е в движение.

— Е, определено съжалявам за това — провлече Санди. — Трябваше да ми го кажеш или да ми напишеш бележка по въпроса.

— Добре — отвърнах. — Извинявай. Това е здрава кола, вероятно нищо не ѝ е станало.

После насочих вниманието си към плешивия.

— Те ще те убият, Чарли, нали?

Той спря да хапе устната си.

— Да, ще ме убият. Прекарах ги доста лошо. Направо не знам как стана така, че го направих.

— Нервите ти се скапаха — обясних. — Ако ти дам колата, какво би направил?

— Ще я подкарам далеч отгук с такава скорост, с каквото не е била шофирана никога преди — отговори той. — Това някаква шега ли

е?

— Не. Ние отиваме в гората, а ти изчезваш с колата. Става ли?

— Разбира се — отвърна той. — Просто ме развържи, и то побързо.

— Санди? — запитах.

— Може би — отговори тя. — Може би. Да.

Тя отвори вратата си и излезе. От другата страна на пътя започваше гората. Извадихме бързо снегоходките, ските, раниците и всичко друго, което можеше да ни послужи сред дърветата. Преди това обаче прерязах въжето на плешивия, за да може да раздвижи ръцете си и да се приготви да ги използва. Когато се приготвихме, прерязах и въжето около тялото му, а той сковано се премести на шофьорското място.

— А пистолет? — запита Шарл.

— Тръгвай — отговорих.

Последвах Санди в гората. Покрихме се сред падналите дървета и зачакахме, загледани в пътя. Плешивият измъкна колата от камъните. Направи го добре, като даваше на заден само когато наистина се налагаше. После подкара внимателно, за да не издере картера в гранита. Стигна до пътя, обърна колата и се отправи натам, откъдето бяхме дошли. Увеличи скоростта и изчезна от погледите ни като прилеп, изскочил от ада.

— Оставихме следи в снега — каза Санди.

— Те няма да търсят следи — отвърнах. — На пътя си личи идеално, че сме обърнали колата и сме поели обратно.

— Почти се надявам той да успее — каза тя.

— Дано — съгласих се. — Колкото по-далеч стигне, толкова по-добре за нас.

— Да, така е.

Санди огледа многобройните вещи, проснати върху учудващо широко пространство, които представляваха оборудването за импровизираната ни експедиция.

— Защо не съберем всичко това, докато ми обясниш какво ще правим сега — предложи Санди и внезапно се прозя. — Освен дете ще заспим — добави тя.

— Трябва да тръгнем веднага след като колата им мине покрай нас.

— Все още мога да се движа, но откъде си сигурен, че колата им ще мине оттук?

— Не съм. Надявам се. Ако ни чакат надолу по пътя, а ние не се появим, би трябвало да се върнат и да потърсят колата.

Замислих се и за нещо друго.

— Започвам да мисля, че май трябваше да дам на плешивия единия пистолет.

— За да могат да се изпозастрелят един друг?

— Да. Имам пистолет и пушка, а и ти имаш пистолет.

— Не, нямам. И двата пистолета са у теб, Антъни.

Замислих се и си припомних как бях подредил двата пистолета — единият встрани от задната седалка — него бях взел със себе си, а другият — отзад, където го бях забравил.

— Значи Чарли си има пистолет — каза Санди, след като ѝ обясних положението.

— Ако го намери.

— Ще го намери. Ще го подуши от сто метра.

Чу се звук от кола, която приближаваше към нас. Сنيшихме се в прикритието си и се загледахме в пътя. Зеленият „Буик“ стигна до мястото, където бяхме обърнали колата, намали, после промени решението си и потегли бързо напред.

— Слава богу! — възкликнах.

— Добре, но все пак трябва да изчезваме оттук и да вървим към мястото, където отиваме — каза Санди.

Беше права. Събрахме всичко, което бяхме разхвърляли около себе си.

— Хайде да навлезем в гората — предложих. — Можем да заровим в снега всичко, от което не се нуждаем.

— Добра идея — съгласи се Санди.

Натоварихме се и поехме сред дърветата. Отначало вървахме бавно, защото земята беше застлана с изгнили дървета под снега, но когато се изкачихме на около петдесет метра и стана равно, вървенето се улесни. Снегът не беше толкова дълбок, колкото при езерото, а и въздухът беше доста по-топъл, макар вече да се намирахме близо до границата с Квебек.

Гората се поразреди и най-после забелязахме, че дърветата в нея са брези и борове. Скоро намерихме гъст храсталак, където скрихме

ските и остатъка от излишния товар, който носехме.

Все пак взехме палатката, която плешивият и приятелите му бяха приготвили за нашата смърт чрез замръзване, взехме и спалните си чували, защото, макар и да се намирахме само на няколко километра от мястото, където бандитите държаха отвлеченото семейство Монтейт, Санди бе шофирала цяла нощ и сега едва се държеше на краката си. Поне тя трябваше да си почине малко, а и на мен почивката нямаше да ми се отрази лошо.

Възможно бе Палумбо и другарите му в зеления „Буик“ да се позамислят отново за мястото, където бяхме обърнали колата, или пък да пипнат плешивия и той да ни издаде. Реших обаче, че и двете възможности не са твърде вероятни, а и бездруго нищо не можехме да направим по въпроса. До известна степен се намирахме в капан. Не можехме просто ей така да нахлуем в щаба на похитителите, за да избегнем нападането ни в гръб, и макар Санди да беше упорита, не може да стигне надалеч. Нямахме друг избор, освен да се покрием за няколко часа, оставяйки в снега зад себе си ясни следи.

В този момент се намеси времето. Заваля сняг. Скоро беше достатъчно силен, за да покрие следите ни, затова продължихме малко по-уверено, но все пак се оглеждахме за място, където палатката щеше да е колкото се може по-незабележима. Най-послед го намерихме: нещо като хълмче, което щеше да скрие палатката от едната страна, като другата бе защитена до известна степен от гъстата брезова горичка.

Разчистихме снега със снегоходките, които бяхме донесли не толкова, защото очаквахме, че ще ги използваме, а защото бяха адски леки. Веднага щом издигнахме палатката, накарах Санди да се пъхне в спалния си чувал, докато аз затопля малко супа на цилиндричния газов котлон. Тя изпи супата си и почти веднага заспа. Увих се с другия чувал и седнах на входа на палатката, като вдигнах ципа почти до края и се загледах в падащия сняг.

Налагаше се малко да помисля.

Късметът и еуфорията от началния успех ни бяха довели дотук, но сега еуфорията се бе изпарила, а и късметът сигурно щеше да ни изневери, ако се набуваме в бърлогата на звяра, която със сигурност бе натъпкана с лудите глави на Габриела от Италия, Палумбо и гангстерите му от зеления „Буик“, а защо не и от Востер и неговите главорези.

Освен това съществуваше и нещо, по което не бях напълно искрен със Санди. Бях отлагал въпроса какво ще правим, когато стигнем дотам отчасти защото не вярвах напълно, че плешивият не ни води по фалшива следа, докато зелената кола не се появи зад нас, и отчасти защото късметът и импровизацията ни бяха помогнали вече веднъж и можеше отново да ни изкарат от бъркотията.

Струва ми се обаче, че основната причина, поради която отлагах да направя определен план за действие, бе, че аз самият бях раздвоен. Ако успеешме наистина да намерим къщата, където държаха семейство Монтейт, най-разумният ход бе да отидем с новината си в полицията. Дори ако Санди бе твърдо решена да води личната си война, тя нямаше да може да направи нищо повече, след като и полицията се появи на сцената.

Това, което ме въздържаше обаче, бе, че не споделях увереността на Санди, че Хари Сидал ще се окаже човека зад тази история. Откак покойният Коле и хората му се бяха появили в истинския си облик, ми се струваше, че Тозети е по-подходящ за главната роля от Хари. Макар за обективното ухо на Санди и дори за моето, докато ѝ разказвах за него, Хари да изглеждаше най-вероятният кандидат за Главния, и макар да знаех, че е в състояние да проведе една толкова сложна операция, стига да иска, цялото ми същество се противеше на тази идея. Не харесвах доста неща у Хари Сидал и това, което представляваше, но инстинктът ми подсказваше, че у него има и нещо, което ценя. Не исках този инстинкт да се окаже погрешен. Щях да се придържам към него, докато узнаех със сигурност как стоят нещата.

Логично всичко това означаваше, че трябва да считам Хари за ангелче, докато не се уверях в сатанинството му. По някаква причина той не бе искал да замесваме полицията. Играеше си собствената игра, но колкото и потаен и безцеремонен да бе с мен, ми бе доверил тайната за присъствието си в Канада. До известна степен това ме правеше негов съюзник и тук отново се връщаше въпросът за предателството. Щеше да ми е адски трудно да го предам, докато не узнаех със сигурност, че имам повод.

Все още имаше един курс на действие, който трябваше да следваме, преди да вземем някакво решение. Трябваше да намерим къщата, описана ни от плешивия: голяма, изолирана сграда, наречена „Къщата на Камерън“ на името на семейството, което я бе построило.

Беше една от четирите или пет къщи, разположени на огромно пространство земя, и както повечето канадски вили — на брега на някое езеро. „Къщата на Камерън“ се намиреше на висок хълм в западния край на езерото.

Взимайки предвид разстоянието, което бяхме изминали от пътя, тя надали бе на повече от пет-шест километра от мястото, където бяхме в момента, вероятно дори и доста по-малко. Тази мисъл ме направи неспокоен.

Санди спеше дълбоко. Имаше да навакса твърде много часове. Снегът все още валеше и бе достатъчно силен, за да се загубя, ако не внимавах. Оставих бележка на Санди, в случай че се събуди, в която ѝ съобщавах, че ще се върна до един час.

Взех пушката, проверих я и излязох от палатката. Бяхме дошли от запад и припомняйки си информацията, дадена ни от плешивия, реших, че ако вървя на юг, ще стигна до езерото. Беше доста груб начин за ориентиране, но разстоянията бяха малки и смятах, че имам шанс да намеря езерото.

Дълбочината на снега варираше. На места бе достатъчно плитък, за да го разритам встрани, а другаде ми се налагаше да вдигам високо крака. Но работата не беше тежка и напредвах успешно. Бях закачил чифт снегоходки на рамо, в случай че ходенето станеше прекалено трудно, но никога не бях обувал такива и не знаех дали въобще ще мога да ги използвам. Оказа се, че най-добра работа ще ми вършат като означения. Първата оставих на четвърт, а втората на половин километър от палатката, за да имам ориентир, когато настъпеше време да се връщам.

Земята започна да се спуска надолу и внезапно наклонът стана стръмен, а дърветата изчезнаха. Подхлъзнах се и когато си възвърнах равновесието, видях на около половин километър къщата, която стоеше точно срещу мен. Отначало я виждах само като неясна форма, но постепенно гледката се изясни и осъзнах, че снегът отслабва. Докато стоях и наблюдавах къщата, снегът спря напълно и слънцето се показва.

После всичко стана сякаш изведнъж. Тъкмо преди да се обърна и да тръгна към укритието на дърветата, видях как някакъв човек се катери по наклона под мен, а зад него слънцето блестеше върху черната вода на езерото. Върнах се нагоре колкото се може по-бързо.

Стигнах до върха и се скрих зад едно дърво. Не беше достатъчно дебело, но поне не можеха да ме видят така ясно, както ако стоях на голия сняг. Когато отново огледах склона, катерещият се гледаше нагоре. Зачудих се дали ме е видял, или просто си избираше маршрут.

Той хвърли поглед през рамо и промени курса, идвайки право към мен под остър ъгъл. Запълзях назад. Докато го правех, той вдигна глава и видях кой е.

— Хари — извиках. — Тук е Антъни Мур. Имам пистолет.

— Слава богу! — възкликна той.

Гласът му беше дрезгав шепот. Той ускори ход, а аз заставах на колене.

— Залегни, идиот такъв! — изръмжа той. — Бързо изчезвай назад!

Той се хвърли по очи и остана да лежи, дишайки тежко за момент, после пропълзя към дърветата, надигна се и пробяга покрай мен, докато навлезе около двайсет метра навътре в гората.

— Стой там — нареди ми той. — Дръж си очите отворени, но не се показвай.

Чувах тежкото му дишане, докато се възстановяваше от усилието, което бе положил, за да изкачи хълма. Погледнах през езерото към къщата. Беше голяма, тухлена, с веранда, опасваща първия етаж, и друга в предната част на втория. Нещо помръдна в крайчеца на околото ми и погледнах надолу.

— Двама мъже — казах на Хари.

Той стана и се премести сред дърветата.

Мъжете вървяха по неговите следи в снега. Носеха пушки. Спряха за момент, когато видяха, че следите му се качват по хълма, после тръгнаха отново.

Хари застана до мен.

— Имаш ли и друго оръжие? — запита той.

— Нищо, освен един нож.

— Дай ми го — нареди той, протегна ръка и я разтърси нетърпеливо.

Извадих ловджийския нож от калъфа и му го подадох.

— Стой ниско и ме следвай — каза той.

Тръгна обратно към мястото в гората, където бе почивал, и вървеше между дърветата, така че стъпките в снега започваха оттам,

където бе спрял за първи път. Носеше яке с качулка, но иначе бе лошо облечен за това време, с прогизнали градски обувки и раиран костюм, залепнал от мокрота към краката му.

Скривалището ми не беше много добро. Пропълзях няколко метра назад, докато се покрих отчасти зад паднало дърво, отрупано със сняг. Ако погледнеха надолу, щяха да ме видят. Същото можеше да стане и ако спрат да починат, както бе направил Хари. Пушката ми не бе заровена в снега, но не беше в удобно за стрелба положение. Тъкмо щях да я наглася, когато чух гласовете им, затова застинах неподвижно, надявайки се да извадя късмет.

Изкачиха се шумно до върха на хълма, задъхани, но все още бърборещи. Звучаха в доста по-добра форма от Хари. Говореха на италиански. Надникнах през заснеженото си укритие и ги видях. Бяха много млади. Осъзнах, че сигурно са хората на Габриела — имаха неопитен вид и бяха развълнувани, а това означаваше, че не е възможно да са част от професионалния екип, който Коле бе ръководил. Носеха шапки с козирки, канадки и карирани ризи под тях. Видът им беше на ловци, преследващи елен. Но плячката им бе Сидал и те се отправиха по следите му, без да поглеждат вляво или вдясно. Пушките, които носеха, за да допълнят маскировката си, не бяха от изтънчените оръжия, с които модерните терористи от Червените бригади са свикнали. Бяха по-тежки от манлихерата и щяха да направят ужасни дупки в Хари Сидал, ако момчетата ги използваха както трябва. А Хари имаше само нож.

Излязох от леговището си и ги последвах. Стори ми се, че не се справям добре с работата си. Под тежестта ми пращяха клончета, а краката ми нямаха инстинкта на планинар за стъпване на безопасно място, също както очите ми не казваха нищо за дълбочината на снега. Попадах в пълни със сняг дупки и се препъвах в паднали дървета тромаво, вместо да се нося леко и безшумно, преследвайки враговете, прелитайки подобно на сянка от дърво на дърво като ловък индианец.

За щастие момците от Червените бригади бяха също толкова неопитни и тъй като бяха двама, си позволих да вярвам, че вдигат два пъти повече шум от мен. Окуражен от тази оптимистична мисъл, се придържах колкото се може по-близо до тях. Движех се по маршрут, успореден на техния, малко по-назад. През цялото време не ги изпусках от поглед, а понякога виждах и Хари.

Зачудих се какво би трябвало да направя. Помислих си дали ако ми се отдаде възможност да стрелям по единия, би трябвало да се възползвам от нея. Но тъй като очевидно момчетата твърдо бяха решили да пипнат Хари и макар да бяха въоръжени, нито един от двамата не се бе опитал да го застреля, не бях абсолютно убеден, че мога да ги убия хладнокръвно.

Разказът на Тозети ме бе оставил с впечатлението, че групата хлапета от Червените бригади не е особено печена и вероятно с изключение на водача им няма голям опит. Усетих сериозно нежелание да причиня смъртта на запален по политиката студент, който все още не се е превърнал във фанатизиран анархист, убиващ в името на революцията.

Затова просто продължих след тях, придържайки се колкото се може по-близо.

За моя изненада събитията се развиха неочаквано бързо. Хари внезапно се появи пред очите ми, катерейки се по малко хълмче. Стреснато забелязах, че същото това хълмче бе един от ориентирите ми. Точно зад него се намираше мястото, където бяхме опънали палатката и където спеше Санди.

Забравих за предпазливостта и тръгнах бързо сред дърветата, за да изляза зад Сидал и преследвачите му. Доколкото успях да видя, Хари се катереше нагоре с мъка, пързалаяйки се по снега. Италианците забързаха, очевидно убедени, че са го пипнали. Той също ускори ход. Изглеждаше, че след минута ще премине върха. Един от италианците вдигна пушката си и изкрещя нещо. Хари се препъна, тръгна отново и пушката експлодира.

Застинах.

Хари падна на снега, сякаш бе захвърлен там. Просна се по лице, а краката му потрепериха. Тялото му се сгърчи конвулсивно, завъртя се и той остана да лежи по гръб. Беше абсолютно неподвижен.

Италианците се спогледаха и тръгнаха напред. Последвах ги. Яростта премахна скрупулите и изостри сетивата ми. Вървах леко и уверено, сякаш бях роден в тази гора, и бързо съкращавах разстоянието между нас. Когато младежите стигнаха до подножието на склона, аз се намирах достатъчно близо, за да стрелям. Скрих се от погледите им зад една бреза, макар че ако се огледаха внимателно, веднага щяха да ме видят, и вдигнах пушката до рамото си.

Кръвта от челото на Хари бе потекла по снега. Левият му крак беше сгънат в коляното, а лявата му ръка бе разперена настрани. Десният му крак бе изкривен гротескно, а дясната ръка — забита в снега, сякаш се бе опитвал да се задържи за живота.

Все още дишаше, с къси, измъчени хрипове и дълго разстояние между тях. Фактът, че все още беше жив, изглежда, обърка италианците. Онзи, който го простреля, каза нервно нещо на другия, който поклати глава, когато му отговори. Първият застана над Хари, държейки пушката си небрежно с една ръка и жестикулирайки с другата. Вторият отстъпи назад и бавно вдигна пушката.

Хари се надигна на левия си крак и дясната му ръка проблесна към стомаха на младежа над него. Ударът беше страхотен. Дори аз успях да го чуя, преди италианецът да изпищи. Той изпусна пушката и се вторачи в ръката на Хари, все още държаща ножа и обляна в кръв. После падна бавно върху Хари, като изкриви ръката му с тежестта си. Момчето се изви и видях как кървавият нож излиза от него. Писъците спряха, но агонията му продължи и звуците, които издаваше, бяха ужасни.

Другият италианец сякаш се бе вкоренил на мястото си подобно на дърветата около него. Хари търколи умирация младеж встрани от себе си и другият започна да стреля безразборно. Държеше пушката си отпуснато и при всеки изстрел дясната му ръка отскачаше силно. Имах чувството, че няма начин да не изкълчи рамото си. Той изпрати три изстрела към гората, преди да застана зад него и да стоваря приклада върху главата му. Младежът се отпусна на колене, издаде някакъв странен звук — смесица между въздишка и вик от изненада, после го фраснах отново и той се просна на снега.

— Дотук добре — каза Хари, като взе шепа сняг и избърса кръвта от лицето си.

После седна и се огледа наоколо.

— Страхотна касапница — добави той и посочи към момчето, което бях ударил по главата. — Не знам дали спаси моя живот или неговия, но благодаря за помощта.

Той се вгледа в ръката си, покрита до лакътя с кръв и все още стискаща ножа. Просто я огледа, но не реагира по друг начин.

— Благодаря ти и за ножа — каза Хари, все още вторачен в ръката, която бе нанесла удара. — Никога преди не съм правил

подобно нещо.

Не само ръката му, но и той целият бе покрит с кръв — кръвта от трупа, проснат до него на снега, и кръвта от собствената му рана, която засъхваше по лицето му. Снегът, с който я избърса преди малко, едва бе почистил очите му.

— Мислех, че са те очистили — казах. — Куршумът трябва да е минал на косъм от теб. Просто не разбирам как не те уцели. Ти падна, сякаш си бил ритнат от муле.

— Въобще не ме докосна — отвърна Хари. — Играех си ролята. Срязвах си челото с ножа, когато паднах. Трябваше да изглеждам убедително.

После почти извинително, сякаш се страхуваше, че ще се надсмея над актьорските му способности, добави:

— Раните по челото кървят много.

— Искаш да кажеш, че той въобще не те уцели?

— Или не ме уцели, или е искал да стреля над главата ми, за да ме спре. Мислех си, че малкият кретен никога няма да посмее да стреля.

Вторачих се в него. Забелязах потрепващата, презрителна усмивка на лицето му.

— Какво мислиш? — запита ме той. — Че нямаше да стреля отново, за да ме убие, ако се бях качил по хълма?

Беше ми нужно известно време, за да осмисля всичко.

— Преструвал си се, че се спъваш по снега? Опитвал си се да го накараш да стреля по теб? Имам предвид — ти си го накарал да го направи?

— Не съм го карал да прави нищо. Просто улесних ситуацията. Той натисна спусъка.

Сетих се за нещо друго.

— Ти пое ужасен риск, Хари.

— Да-а — провлече той и се ухили. — Но не чак толкова. Той трябваше да стреля само веднъж и щеше да го направи прибързано. Беше просто едно хлапе, определено не снайперист. Типове като него не си падат по стрелба с пушка. А и аз трябваше да направя нещо.

Погледнах към хлапето, момче, участващо в мъжка игра. Но и това не изглеждаше съвсем вярно. Имаше войници на неговата възраст,

и то доста добри. Беше млад и опасен, но бе надхитрен от стария боец. Защо трябваше да се притеснявам от това?

— Прав си — казах. — Положението беше или ти, или той.

— Може би — отвърна Хари. — Но само може би. Възможно е самият той да не е знаел какво възнамерява да направи. Но никога вече няма да го узнае.

Хари се изправи на крака.

— Все още кърви — каза той, като постави ръка на челото си. — Имаш ли аптечка? Къде е колата?

— Няма кола, пеша сме, но в палатката има аптечка.

— Няма кола? — учуди се Хари и погледна към дърветата. — Страхотна новина. А кои сте това „ние“? Ти и две ченгета, надявам се.

— Аз и Санди Балдуин. Тя мисли, че ти си злодеят в тази пиеса.

— Бих могъл да бъда. Къде е палатката?

— Зад върха на хълма, на около трийсет метра.

Той отново се вгледа в гората.

— И Санди не е чула изстрела или звуците, които оня момък издаде, когато го изтърбуших?

Сняг или не, изкачих склона като попарена котка. Палатката си беше там и от нея изпълзя Санди, която се изправи и започна да се протяга.

— Здравсти — каза тя. — Страхотно си поспах. Но имах ужасни кошмари.

Тя погледна зад мен и очите ѝ се разшириха.

— И това ли е кошмар? — запита ме тя.

Обърнах се да ѝ представя Хари Сидал, покрит с кръв от глава до пети, ухилен с мрачната си, сардонична усмивка, с която сякаш се подиграваше на себе си и на целия свят, и с обилно кървяща рана на челото.

— Здравсти — каза Санди и протегна ръка.

— Привет — отвърна той. — Аз съм Хари Сидал, злодеят в пиесата.

Ръката ѝ се отпусна и очите ѝ изгубиха топлината си, докато го преценяваше, сравнявайки го с прототипа, който си бе измислила. Проучва го дълго време, но, изглежда, аз бях единственият, който се изнерви. Хари издържа проучването, загледан в нея така, както

гледаше към всичко — сякаш тя бе Чингиз Хан, появил се внезапно, или стриптийзъорка, изскочила от сватбената торта.

Най-после Санди взе решение и когато ми заговори, несправедливостта ѝ ме остави без дъх.

— Добре си го фраснал — каза тя. — Но той е на наша страна, нали?

— Да — едва успях да отговоря.

Тя отново протегна ръка към Хари.

— Е, привет — каза Санди.

Хари се ръкува с лявата ръка, тъй като дясната бе покрита със съсирена кръв.

— Не можем да си стоим и да си приказваме цял ден — каза Хари. — Ще дойдат доста хора, за да намерят онези двамата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Оставих Санди да превърже раната на челото на Хари и се върнах долу, за да видя дали жертвата ми се е оправила след двата удара в главата. Когато ме видя, той се надигна, опита се да избяга и падна.

— Спокойно — казах му и отидох да му помогна.

Младежът беше слаб, разтреперан и уплашен, но ме остави да прехвърля ръката му през рамото си и да го кача по хълма към палатката. Той се сгърчи неволно при вида на Хари, когото бе видял за последен път, когато убиваше приятеля му с нож. Санди бе почистила кръвта от лицето на Хари и го бе облепила с пластири, но като цяло видът му беше зловещ.

— Имаш нужда от чисти дрехи — казах на Хари. — В раницата ми има джинси и риза, а от нашия приятел тук можеш да свалиш якето и пуловера.

— Момчето ще замръзне — обади се Санди.

— Няма — отвърнах. — Може да облече дрехите на Хари или онези на мъртвия си приятел.

Хари се ухили.

— У теб има истинска твърдост, Антъни. Радвам се, че я проявяваш. Ще имаме нужда от нея.

Той метна якето си на снега, стъпи върху него, свали обувките си и каза:

— Трябва да вървим. Ще ми дадеш ли онези джинси? А как стигнахте дотук?

Докато се преобличаше, като проклинаше и ругаеше студа, му разказахме историята си. Той я складира някъде из паметта си и не каза почти нищо, с изключение на странно нелогичната си забележка, когато му разказах, че сме отпратили плешивия с колата.

— Твоят приятел Денвър ще ти бъде ужасно благодарен за това — отбеляза той. — Време е да се връщаш в истинския свят.

— Мислех си, че според теб този е истинският свят.

— Така ли съм казал? Е, сигурно съм го направил, за да си поддържам смелостта. Аз никога не съм в истинския свят. Я вземи тази обувка и я сравни с крака на оня сладур. Ако ботушите му ми станат, ще ги взема.

Санди затопли малко супа на газовата печка. Раздели първата порция между мен и Хари, после затопли още малко за себе си и неканения ни гост.

— Възможности — каза Хари.

Ботушите му ставаха. Вече целият бе екипиран, беше изгорил езика си с горещата супа и нямаше търпение да действа.

— Първо, какво да правим с пленника? Второ, какво да правим със самите нас? Хайде първо да се занимаем с него. Можем да го убием, да го завържем, да го вземем с нас или да го пуснем да си ходи.

Предметът на този кратък разговор в момента стоеше по чорапи върху якето, гълташе бързо супата си и трепереше от студ. Не реагира на нито една от идеите на Хари, така че или Хари бе говорил прекалено бързо и младежът не бе успял да схване чутото, или въобще не знаеше английски.

— Няма да го убиваме — каза Санди.

— Добре. Но не го искам с нас, а и не искам да ни проследи — отвърна Хари.

— Къде отиваме? — попитах любопитно.

Хари се намръщи.

— Това е следващата точка от дневния ред. Ако нямате нищо против, ще я обсъдим в негово отсъствие.

— Ще тръгнат да го търсят и... — кимнах към билото на хълма в посоката, където лежеше трупът. — Ако го завържем и го оставим в палатката, със сигурност ще го намерят.

— Господи, та той би могъл да умре тук, ако не го намерят — обади се Санди.

— Глупости — възрази Хари. — Ще изкара поне четиридесет и осем часа, ако не и повече, а дотогава трябва да приключим с цялата тази история. Можем да го оставим настанен уютно като бебенце в люлката, нали, синко? — наведе се той към разтреперания младеж, който поглъщаше остатъка от супата си. — Добре — кимна Хари. — Точно това и ще направим, затова хайде да се захващаме за работа. Завържете го, увийте го удобно и го настанете за нощта. Аз съм готов

да свърша това, но той ще умре от страх, ако го докосна. Мисля, че ще е най-добре да потеглим след около десет минути.

Закъсняхме с пет минути според часовника на Хари. Оставихме изплашения и объркан младеж опакован в спалния чувал и завързан не прекалено стегнато, за да не спрем кръвообращението му. Взехме провизиите и безценния газов котлон в раниците си, също така и три пушки, един пистолет и чист нож. Санди взе манлихерата, а Хари и аз се въоръжихме с другите пушки. Пистолетът остана у мен, а той прибра ножа. Бяхме чудесно оборудвана експедиция за четиридесет и осем часовия си поход.

— Трябва да държим врага под око — каза Хари, — но не виждам никакъв смисъл да ноцуваме в снега, ако не ни се налага. Хайде да помислим по въпроса. Чудя се какво ли ще бъде времето.

— Приближава буря — отговори Санди. — Идва от югоизток. Ще бъде тук до сутринта. Чух го по радиото в колата.

— Каква буря?

— Снежна. Можем ли да спрем за минута?

Вървахме по това, което смятахме за директен излаз към пътя, просто защото още не бяхме подготвили никакъв план. Но каквото и решение да вземехме, то трябваше да почива на факта, че по-голямата част от деня бе изтекла, а с настъпването на нощта и тъмнината щеше да ни е много по-трудно да вървим през гората.

— Иска ми се да не спираме — отвърна Хари. — Какво има?

— Дойде ми една идея — каза Санди.

Спряхме и застанахме кротко, за да я изслушаме.

— Според плешивия — започна тя — около езерото има три-четири големи къщи. Някои от тях вероятно са вили на богати хора и в момента сигурно са празни.

— Не е лошо — усмихна се Хари. — Можем да се настаним уютно за нощта, а ако сме късметлии, утре ще хвърлим поглед върху движението на противника.

— Не и ако бурята продължи — възрази Санди.

— Е, всички битки не могат да бъдат спечелени. Все пак мисля, че идеята е чудесна. Имаме нужда от почивка, а също така и от база за утрешните си действия. Хайде да го направим.

Хари се замисли за момент.

— Ако използваме пътя, ще изминем разстоянието по-бързо, но има солиден риск. Затова ще се движим в разтегната колона и ще си държим очите и ушите отворени. Може да се наложи да се покрием всеки момент, затова търсете прикритие встрани от пътя. Ако един скочи, всички скачаме. Онези сигурно ще са нащрек заради бягството ми.

— Бягство? — запитах. — Искаш да кажеш, че си бил техен затворник? Как успя да се измъкнеш?

— Гостите на Тозети ме овързаха. Но сега нямаме време за това. Можем да поговорим, когато се настаним. Хайде.

— Тозети? Искаш да кажеш...

Но Хари вече бе потеглил напред. Санди ми се ухили и го последва. Аз завършвах колоната. Разбирах мисълта на Хари. След час щеше да започне да се здрачава, а малко след това — да се стъмни напълно. Колкото по-скоро стигнехме до пътя, толкова по-добре.

Когато излязохме от гората, последните слънчеви лъчи огряха ниските облаци пред нас, но над главите ни небето беше бледо, сякаш зимният пейзаж бе изстудил цветовете му. Тръгнахме край пътя. Вляво от нас имаше широко открито пространство, където морето от дълги, кротки вълни, образувано от засипаните със сняг скали, блестеше ярко на дневната светлина, но отдясно дърветата се спускаха мрачни към края на пътя. Тръгнахме сред тях. Хари ни бе разположил на около десет метра един от друг. Той водеше, аз отново завършвах колоната, а Санди вървеше между нас.

Хари наложи бърз ход и заобиколихме края на езерото преди здрач. На известно разстояние от брега имаше лед, но нататък водата продължаваше черна, докато накрая се губеше в тъмнината. Зачудих се дали плешивият е успял да се измъкне, или Палумбо го е подгонил и хванал, и ако беше така дали Чарли е намерил пистолета и се е защитил. И сякаш си имахме работа с неприятелска армия по време на война, се запитах колко ли бяха враговете в къщата, превърната в щаб, за които говореше Хари.

Пред мен Санди забави ход и видях, че Хари е спрял на завоя. Приблжихме се до него и той каза:

— Погледнете.

След завоя пътят се спускаше надолу по дълъг хълм, после отново се изкачваше, отбиваше се от езерото, а нататък всичко чезнеше

в здрача. Настъпваше нощ. Но вдясно, там, където пътят отбиваше, се виждаха очертанията на огромна къща. Видях достатъчно от нея, за да позная онази, която бях видял от отсрещната страна на езерото.

— Чакайте тук — каза Хари. — Аз ще проверя дали ще имаме някакви проблеми с минаването оттук.

Той ми подаде пушката си.

— Не мога да я използвам, защото ще настъпи истински ад — обясни той и добави, сякаш цитираше някой генерал: — Ще използваме само хладно оръжие, господа, ако нямате нищо против.

После се спусна по хълма. Наблюдавахме го мълчаливо, докато изчезна от погледите ни.

— Добре ли си? — попитах Санди.

— Разбира се — отговори тя. — Съвсем добре. Какво смяташ, че ще направи той утре? Някакво шоу?

— Не знам — отговорих. — Струва ми се възможно да вярва, че тримата можем да осъществим внезапно нападение над къщата. Да сритаме вратите, да изпозастреляме всичко, което мърда, и да продължим, докато кървенето премине в капене.

Санди потръпна.

— Ако не знаех, че ми е студено и съм уплашена, щях да се запитам какво ме кара да треперя — каза тя. — Предпочитам да гледам подобни екшъни по телевизията. Добрите винаги побеждават.

Тя вдигна лице към мен и добави:

— Разбирам, че той е на наша страна, но не отговаря напълно на представата ми за добрия герой.

— На моята — също — съгласих се. — Но ми се струва, че обикновено побеждава. Той самият поема доста рискове, което означава, че би рискувал и живота на други хора.

— Мен ли имаш предвид?

— Да.

— Това е моята война.

— Ти направи достатъчно — възразих. — А, струва ми се, и аз също.

— Лъжеш — каза Санди. — И наполовината не мислиш така.

— Така ли?

— Да. Прегърни ме и ми разтъркай гърба. Замръзвам.

Прегърнах я и започнах усилено да масажирам гърба ѝ. Над рамото ѝ видях, че Хари се връща нагоре по хълма.

— Свърши ли работа хладното оръжие? — запитах.

— Нямахме нужда — отговори той и взе пушката, която бях облегал на едно дърво. — Това не ми харесва — каза Хари. — Можеше да падне и да стреля.

— Предпазителят е спуснат — отвърнах. — Нали?

— Няма значение. Нищо. Можем да минем. Видях двама мъже, които обикалят около къщата и пазят, но не действат много хитро. Този път ще се придържаме по-близо един до друг — прекалено е тъмно вече за разтеглена колона. Разстоянието между нас трябва да е около два метра.

Последвахме го надолу по хълма и напред. След малко Хари спря и когато стигнахме до него, посочи и каза:

— Порта.

Наистина имаше висока метална порта.

— Тел — каза той и разпери двете си ръце.

Видях колоните на оградата и смътно различих нещо като телена мрежа между тях. Телта опасваше и портата.

Хари ни заведе до портата, застана неподвижно и се вслуша. После ме хвана за рамото.

— Бързо и тихо — прошепна той в ухото ми. — Продължавай нагоре по хълма. Хайде.

Пусна ме и аз преминах с широки крачки, колкото се може тихо и бързо, край портата и продължих напред. Пътят се отдалечаваше от оградата почти веднага, тъй като хълмът се намираше вляво от къщата. Скоро Хари ме настигна и аз забавих крачка, за да пусна Санди между нас, както преди. Изкатерихме се до върха на хълма и започнахме да си търсим подслон за нощта.

Нямахме нужда да търсим прекалено дълго. Бяхме вървели около десетина минути под все по-ярките звезди, когато се блъснах в Санди. Хари беше спрял.

— Ето тук има нещо — съобщи той.

Вдясно от пътя се виждаха очертанията на къща. Отворихме простата дървена порта и бавно се приближихме до нея. Не светеше. Не лаеше куче. Снегът беше дълбок и без следи от хора. Отидох до един от прозорците и прокарах ръка по него. Снегът бе замръзнал по

стъклото. Заобиколихме къщата и застанахме зад нея. Положението с прозорците беше същото: очевидно къщата не бе отоплявана от дълго време. Завършихме проучвателната обиколка и се върнахме отпред.

— Изглежда подходяща за нас — каза Хари. — Отзад има врата, която ми харесва. Изчакайте ме тук. Аз ще отида да огледам мястото още веднъж. Ако всичко е наред, ще ви дам знак през прозореца и ще влезете през задната врата.

Десет минути по-късно се намирахме в голяма кухня. Беше студено като в иглу, но преди да включим електричеството, трябваше да обиколим цялата къща в тъмното, за да се уверим, че лампите не са включени. Мястото беше доста голямо и работата досадна, защото в тъмното човек се спъваше в мебелите, опипваше сляпо стените и се удряше по ъглите.

— Леле колко си раздразнителен — каза Санди, когато се събрахме в кухнята.

Тя беше влязла тук през вратата към задния коридор, където бе открила главния шалтер, но Хари още не бе съгласен да включим електричеството.

— Затова все още съм жив — обясни той. — Заради предпазливостта.

Следващото му нареждане бе да затъмним кухненските прозорци. Свалихме дебелия пердета от всекидневната. Търсейки някакъв инструмент, с който да ги закрепим за стените, Хари отново се поряза, този път на комплект кухненски ножове. Желанието му за отмъщение се поуспокои, след като ги използва, за да забие завесите в боровата ламперия. После, когато запалихме лампите, излезе навън и се върна със съобщението, че останалата част от къщата е тъмна, а още малко работа върху пердетата ще я направи да изглежда напълно необитаема.

След около час бяхме прогонили мразовития студ от кухнята. Термостатът за електрическото отопление беше на най-силно, а на масата ни чакаше вечеря. Санди бе преровила шкафовете, търсейки консерви, и щастливо ни съобщи, че можем да живеем тук със седмици, ако ни се наложи.

— Мили Боже! — възкликна Хари. — Ние не сме гангстери, покрили се след обир на банка. Ние сме силите на закона, които скоро ще накажат злодеите. Утре всичко трябва да свърши.

— На мен пък ми се струва, че повече приличаме на банда отмъстителите — каза Санди сухо.

Хари се намръщи.

— Аналогията — каза той, преструвайки се на не особено паметлив — не е подходящ аргумент в споровете. Освен това отмъстителите винаги са повече на брой от жертвите си — поне десет към едно. В нашия случай ние сме малцинството.

— И какво ще направим по въпроса? — запитах.

— Още не знам — отговори Хари. — Вероятно нещо смахнато. Това ще ги обърка — ухили се той и стана. — Вие, дечица, си стойте спокойно. Сидал ще направи кафето.

Той разчисти приборите от масата и започна да ги мие, докато чайникът завираше. Предположих, че представляваме доста уютна гледка в голямата, луксозно подновена стара кухня — ние със Санди, седнали удобно до масата, а Хари — зает с домакинство. Усецането за комфорт бе подсилено от мисълта за приближаващата буря. Започвах да гледам на положението ни като на сцена от пиеса, особено след като се сетих, че бяхме влезли в къщата с взлом — скривалището не ни принадлежеше, беше несигурно и временно.

Внезапно кухненската сцена изчезна, а аз се озовах на истинската. Забелязах, колкото и нелогично да ми изглеждаше това, че Санди е облечена с почти същите джинси и пуловер, както в деня, когато я видях за първи път. Но срещата ни тогава бе в нейната собствена кухня, а третият човек — Брус, а не Хари.

Мисълта сигурно се бе изписала на лицето ми и Санди интуитивно я прочете. Очите ѝ се напълниха със сълзи, а устните ѝ затрепераха. Стана, заобиколи масата и каза на Хари, че тя ще направи кафето.

— В никакъв случай — възпротиви се той и я погледна.

После се обърна към мивката.

— Добре, направи го — съгласи се Хари.

Санди приготви кафето, а Хари довърши миенето на чиниите. После седнахме отново около масата и се заслушахме в усилващия се вятър навън.

— Време за приказки — каза Хари. — Какво знае Санди за всичко това?

— Всичко, което аз знам — отговорих.

— Разказал си й за мен и Хенидж и това, което той ти обясни за малкия ни екип, така ли?

— Да.

Хари повдигна вежди.

— Е, дотук с поверителността — каза той.

— Аз си плащам данъците — казах. — Не съм служител на малкия ви екип. Клиент съм.

— Господи, каква гледна точка!

Хари отпи от кафето и изтърси пепелта от цигарата си.

— Нищо, все пак това ми спестява известна част от обясненията.

После разказа историята по-скоро на Санди, отколкото на мен, сякаш признаваше, че тя има специално право да я чуе. Така си и беше, но подобна деликатност ми изглеждаше невероятна от страна на онзи Хари Сидал, когото познавах.

— Човекът, който умря в каютата на ферибота — обясни Хари, — се наричаше Марко Реджи. Беше убит, защото узнал нещо, което щеше да ни съобщи — на мен и шефа ми — Джон Хенидж. Ние му плащаме добри пари, за да ни съобщава разни неща.

— Значи работата ти е да си наясно с големите придвижвания на лири, преди те да се осъществят, така ли? — запита Санди.

— Точно така — отговори Хари. — Всяко подобно придвижване на пари от Англия към друга страна е сигнал за някакъв търговски план, а хората обикновено предпочитат да запазят тези планове в тайна. Това си е бизнес. Но убийствата, за да запазиш тайна, не се срещат често.

Той ни наля още кафе, запали цигара „Голоаз“ и издиша дълга струя син дим.

— Ходих да се видя с майката на Марко — продължи Хари.

— С майка му! — възкликнах.

— Защо не? Всеки има майка, а майката трябва да узнае дали синът й е мъртъв. Тя живее в Леричи на италианския бряг.

Хари ме наблюдаваше любопитно, сякаш бе предположил, че ми е трудно да спогодя представата си за него с тази проява на човечност.

— Познавах Марко твърде добре. Бях сигурен, че няма да се изложи на опасност, без да остави послание някъде. Затова се представих на майка му и й съобщих лошата новина за Марко. След малко тя ми нареди да се поразходя, за да може да остане за момент

сама. Когато се върнах, ми предаде един плик, който Марко ѝ бе изпратил. В него имаше друг плик, на който пишеше само „Хари“.

— Разказа ли ѝ как е умрял Марко? — попитах.

— Казах ѝ, че се е удавил. Паднал през борда на малък кораб по време на буря. Такива неща стават често. Случва се и на рибарите по онези брегове. Мисля, че ми повярва. Не искаше да вземе от мен пари за информацията, която Марко ми бе оставил, но накарах Хенидж да ѝ ги изпрати. Съобщихме ѝ, че Марко ги е спечелил преди смъртта си.

Зачакахме да чуем какво е било посланието на Марко, но Хари се мръщеше на цигарата си.

— Сигурно остарявам — каза той, стана и излезе от кухнята.

Когато се върна, каза:

— Ако имаш подобна вила, няма да прережеш телефонните жици, когато я оставяш за зимата, нали, Санди?

— Не, разбира се. Няма никакъв смисъл.

— Какво искаш да кажеш? — попитах. — Да не би да са прерязали жицата отвън? Знаят ли, че сме тук?

— Не. Според мен са прерязали телефонните жици на всички къщи наоколо. Вероятно са се сетили за това, след като им избягах.

Хари се загледа ядосано в пода.

— Това им дава усещане за сигурност. Възможно е вашият приятел Палумбо да се е занимавал точно с това по време на разходката си. А и плешивият — те ужасно ще се страхуват, че може да звънне в полицията, ако е успял да се измъкне.

— И да ги предаде на полицията? — запита Санди.

— Да. Да разкаже, че похитителите държат семейство Монтейт в една къща до езеро еди-кое си.

— Мисля, че плешивият не би го направил — каза Санди. — Това ще е лошо за малкото останало от кариерата му, нали?

Хари се усмихна неохотно.

— Да, лошо ще е — отговори той. — Също така вярно е, че той няма нищо против тях, освен ако го хванат, нанесат му известни повреди и се окажат достатъчно глупави, за да го пуснат да си ходи. А те не са толкова глупави. Но ще се тревожат, че аз мога да стигна до телефон, а и точно това възнамерявах да направя. В онази къща има голяма банда. Мислех, че трябва да повикам канадските ченгета. За мен ще е лошо, но може да се окаже добро за семейство Монтейт.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

— Според мен ще преместят семейство Монтейт веднага щом си уредят друго място, където да ги държат. Може дори да си имат готово резервно място. Но както и да е, ще ги преместят преди сутринта.

— Защо?

— Защото, ако навали прекалено много сняг, може да не успеят да се измъкнат поне докато не разчистят пътищата.

— Така е — потвърди Санди. — Съмнявам се, че тия затънтени гори ще бъдат едно от първите места, където да минат снегорините.

После погледна към Хари.

— Какво искаше да кажеш с това, че за теб ще е лошо да повикаш ченгетата?

— О, по-късно ще говорим за това — отговори той. — Ще се върна след минута.

Когато се върна, Хари каза:

— Небето е още ясно, но има солиден вятър. Те сигурно се тревожат дали утре снегът няма да е прекалено дебел.

Той задъвка горната си устна замислено, после добави:

— Ще трябва да се задействам тази нощ.

— Да се задействаш? — повтори Санди. — Не искаш ли да кажеш „да се задействаме“?

— Сладурче — отвърна той, — в никакъв случай не искам да кажа „да се задействаме“. Тук става дума за смъртен риск. Вие двамата вече свършихте достатъчно.

— Аз пък не мисля така — възрази Санди. — И човек от моето семейство е замесен в тази история.

Тя вдигна лице към Хари, за да му покаже как се чувства.

— Искам нещо в замяна на това.

— После може никак да не ти хареса — каза Хари, — дори ако успеем. А ако не успеем, сигурен съм, че мъжът ти не би искал да умреш само защото и той е мъртъв.

— Не, по дяволите, не би искал — каза Санди. — Но той не е тук, нали? Мъката ми е за него, но тя си е моя мъка.

В очите ѝ нямаше сълзи, но тъгата бе изписана на лицето.

— Както и да е, ти каза „ако успеем“.

— Грешка на езика, нали разбираш. Бездруго, като се има предвид до каква степен вече са изнервени, не е безопасно дори да

живееш в съседната къща. Добре, хайде да видим какво можем да измислим.

— Чудесно — съгласи се Санди. — Но първо довърши историята.

— Ще я предам накратко — отвърна Хари. — Марко беше научил за голямо придвижване на лири на стойност около един милиард канадски долара от арабски сметки в Лондон към Торонто.

— Това са около 550 милиона в лири — отбеляза Санди.

Хари я изгледа леко изненадано.

— Да — отговори той. — Толкова. Когато арабите планират да раздвижат подобни суми пари, ние искаме да разберем защо, особено ако някой убива хора, за да ни попречи да научим за това.

— Не мисля, че арабите са извършили тези убийства — казах.

— Не — отвърна Хари. — Не са.

— Ти знаеш за какво са тези пари, нали? — попита Санди.

— Да, знам. А ти можеш ли да ми кажеш?

— Предполагам, че става дума за купуването на кварталите с офиси, които Монтейт продава из цялата страна от Монреал до Ванкувър. Говори се, че това е цената, която е поискал.

Хари каза:

— Бързо схващаш.

Той очевидно оценяваше интелигентността ѝ, но за него бе невъзможно да проговори, без в гласа му да звучи ирония.

Санди повдигна брадичка, а над носа ѝ се появиха вертикални линии.

— Защо си толкова саркастичен?

Хари незабавно се разкая, но в опита си да се покаже искрен изглеждаше почти комичен.

— Вярвай ми, нямаше никакъв сарказъм — каза той и разпери ръце изразително, подобно на мазния левантинец в някой филм.

Ефектът беше невероятно комичен.

— Просто съм изненадан, че се интересуваеш от подобни финансови операции.

После, връщайки се към онзи Хари, с когото бях свикнал, я погледна любопитно, дори подозрително.

— Адски бързо направи връзката между милиарда долари и продажбата на недвижимите имоти.

— Не толкова бързо — възрази Санди. — Антъни ми разказа за семейство Монтейт в хижата, а и чета финансовата преса. Моята научна област е средновековното bankerство и обичам да съм информирана за модерната практика. Това освежава перспективите.

Съмнявах се, че Хари някога е гледал някого с уважение, но сега се вторачи в Санди с интерес.

— Банката на Фугер в Отсбург и разни ей такива?

— Не, не — отвърна Санди недоволено. — Хората винаги казват това. А то е много след моя период. Говоря наистина за средните векове.

— Е, би ли могла от гледна точка на средновековието да обясниш, защо някой би отвлякъл Монтейт заради това, че продава сградите си на консорциум от арабски бизнесмени?

— Вече го казах на Антъни — отговори тя. — Заради печалбата, за пари.

— Е, наистина разсъждаваш като banker — каза Хари невесело. — И как похитителят ще получи желаното? Би могъл да поиска печалбата на Монтейт или дори целия милиард в замяна на това, че ще го пусне да си ходи. Но това ми се вижда прекалено непохватно. Сделката още не е завършила и за бандитите щеше да е по-добре да изчакат приключването ѝ. Не е лесно да получиш дори по-обикновен откуп, а съдейки по мащаба на операцията, мога да кажа, че те очакват огромна сума. Където и да държи Монтейт парите си, банките веднага биха се усетили, ако той започне да тегли отдалеч. Не биха осребрили чекове на приносителя за големи суми, без да поискат да узнаят какво става. Така че, къде е печалбата им?

— Прав си. Трябва да помисля — каза Санди. — Още едно кафе няма да ми е излишно.

Тя бутна стола си назад, качи крака на масата и задъвка пръста си.

— Ще направиш кафето, нали? — обърна се Хари към мен. — Аз ще отида да поразузная. Няма да се бавя — допълни той и отиде към предната част на къщата.

Запристъпвах тихичко на пръсти, за да направя кафето.

— Не прави така — каза Санди раздражително. — Опитвам се да мисля. Дръж се нормално.

Струваше ми се, че до голяма степен съм страничен човек за това, което ставаше в кухнята. Сякаш бях драматург по време на репетиция, когато цялото действие е разпределено между режисьора и актьорите. Само дето в този случай аз не бях човекът, написал пиесата. Затова направих всичко възможно да си изиграя ролята добре, макар да нямам големи актьорски способности.

Хари носеше радио, когато се завърна.

— Ще чуем прогнозата за времето — каза той. — Бях горе на покрива. Оттам чудесно се вижда къщата на врага. Не забелязах никакво движение, но къщата изглежда нормално. Прозорците са осветени, а пред нея има три коли. Мисля, че нямам повече от три. Значи още не сме закъснели. Господи, какъв студ е навън! Готово ли е кафето?

Сипах му прясно кафе.

— Финансовият ни гений стигна ли до някакво решение?

Санди се вторачи в него, изтръгната от мислите си.

— Не се ентусиазирай толкова — каза тя. — Пий си кафето спокойно.

После погледна към часовника на китката си.

— Време е за новините. Нали искаш да узнаеш какво ще бъде времето — каза тя и отново потъна в мислите си.

Кафето беше отвратително, но тя го пиеше, без да покаже с нещо, че е усетила вкуса му.

Хари пусна радиото и се чу музика. Санди се протегна и го нагласи на друга станция, без да излезе от интелектуалната си нирвана. Чухме новините на СВС. Богатата на нефт Албърта все още бе ужасена от сумата, която бе платила на федералните ковчежници. Монреал все още бе канадската столица на банковите обири, а бейзболният отбор на Торонто не играеше достатъчно добре. Снежната буря, която трябваше да пристигне от Съединените щати и бе засегнала Онтарио, сега се изместваше на северозапад, така че Източно Онтарио и Квебек вероятно щяха да се отърват от нея. Това означаваше, че може би и ние ще се измъкнем от бурята, тъй като езерото се намираще в Източно Онтарио, на около трийсет мили от река Отава и границата с Квебек.

— Е, това вече е нещо — каза Хари. — Може да получим...

Радиото го прекъсна:

— Господин Джон Монтейт — каза говорителят, — чието отсъствие от Торонто тази седмица доведе до спекулации в бизнес кръговете с оглед на очакваната продажба на голям брой офиссгради из цяла Канада, направи днес сутринта изявление, съобщаващо, че сделката ще бъде сключена тази седмица. В изявлението, предадено от офиса му в Торонто, се казва, че той самият ще се върне в града след два дни, за да подпише договора, чиито последни подробности се уточняват в момента лично от господин Монтейт на поверителна конференция. Монтейт не събщи къде са се провели преговорите, нито с кого е преговарял.

С това новините приключиха, а аз загасих радиото с леко разтреперана ръка. Седяхме вторачени в безмълвния и малък уред на модерната технология, който ни бе нанесъл такъв удар, сякаш бе пещерата в Делфи, където оракулите правели предсказанията си.

Хари запали нова цигара, макар че старата все още димеше в пепелника, запалена само преди минута.

— Какво, по дяволите, означава това? — запита той раздражено.

— Нямам представа — отговорих.

— Бинго! — възбудено извика Санди и се изправи бавно, сякаш излизаше от транс. — Ще разсъждавам на глас. Но не говорете. Въобще не се обаждайте. Това е отговорът. Проклетият отговор.

Тя взе цигарата от пепелника и се заразхожда из кухнята, обяснявайки ни отговора.

— Монтейт продава на арабите имоти за един милиард долара. Изчислено е, доколкото въобще може да се изчисли подобно нещо, че той лично ще спечели около триста-четиристотин милиона. Проста работа. Похитителите казват на Монтейт да нареди на арабите да платят откупа — да кажем около сто или двеста милиона — директно в банковите сметки, държани от бандитите.

Санди стоеше с отпуснати ръце и цигара в устата и ни гледаше триумфално. После извади цигарата и продължи обясненията:

— Дялът на похитителите отива в Насау или Швейцария, в една от онези непристъпни банки. Купувачът си запазва оригиналната сделка с Монтейт. Самият Монтейт получава вероятно половината от очакваната печалба, но също така получава жена си и дъщеря си. В същото време никой друг не узнава нищичко по въпроса.

Хари изглеждаше полузаспал, отпуснат назад в стола, чиито предни крака стърчаха във въздуха, и с притворени очи. Това означаваше, че осемте цилиндъра на мозъка му работят на пълни обороти, но единственото, което каза, беше:

— Мили боже, и всичко това става точно под носа ми!

От своя страна аз бях зашеметен от количеството пари, за които ставаше дума, и то не толкова от сделката, колкото от сумата, която Санди смяташе, че ще получат похитителите.

Най-после успях да проговоря:

— Как могат да направят подобно нещо? — запитах. — Как могат да се надяват, че ще се измъкнат?

Санди прояви изключително търпение.

— Какво би могло да ги спре?

— Ами първо Монтейт. Той може да спре чека, нали? Точно както аз мога да спра написан от мен чек. Или пък сделката да бъде сметена за невалидна, тъй като той е действал по принуда. Веднага щом се освободи, би могъл да си върне парите.

— Парите вече ще са преминали в други сметки, а първите плащания ще са приключени. Няма да има никакъв начин да се противодейства, след като парите са се задвижили. Освен това похитителите могат да прикрият следите си по хиляди начини: да ги обърнат в злато и обратно в пари, в която и да е сутрин, на който и да е пазар за злато. По-лесно е, отколкото да откраднеш стереоуредба от магазина — само се опитай да я скриеш под палтото си. Чиста работа, адски чиста. И точно затова са убили Брус.

Казвайки това, Санди загуби самообладанието си и избяга от кухнята през вратата, която водеше към задния коридор.

— Мили боже! — възкликна Хари. — Трябва да действаме бързо.

Осемте му цилиндъра ме бяха оставили далеч назад. Нямах идея дали трябва да се движим бързо, бавно и дали въобще да се движим. Казах му го.

— Нещата стоят така — каза той. — Те мислят, че ако успея да се добера до телефон, ще повикам ченгетата. Изявлението на Монтейт, вероятно предадено в офиса му под тяхна диктовка, съобщава на ченгетата, че и при най-малка намеса от тяхна страна госпожа Монтейт и дъщеря ѝ ще бъдат убити. Това е идея за докарване на

противника в задънена улица, докато парите се задвижат, а както Санди подчерта, това означава, докато не изчезнат от любопитните погледи.

— Какво им дава това? — запитах. — В онази къща не могат да бъдат в безопасност завинаги.

— Не — съгласи се Хари. — Не могат. Но вероятно на голямата клечка, която стои зад тази история, въобще не й пука, тъй като не се намира в къщата. Не мислиш, че шефът им също е с тях, при положение че няма нужда да е там, нали? Той си върши работата отвън. Може да ръководи операцията по телефона от която и да е страна. Подчинените му няма нужда да знаят къде се намира босът. Той просто им се обажда от време на време, за да изслуша докладите им. А сега са определени последните етапи, вероятно и времето е разчетено. Той ги кара да прережат телефонните жици, защото единственото, което може да направи сега, е да седи и да чака да види как ще протече операцията. Планирал е всичко до последната подробност, а когато броенето започне, ще наблюдава как ракетата се придвижва към определеното си местоназначение. Или по-точно казано — как парите се придвижват към мястото, което той им е определил.

Хари ми се ухили със същата подигравателна усмивка, която при всички обстоятелства би се появила на лицето му, независимо дали току-що е чул, че ще бъде разстрелян на разсъмване, или пък че конят му току-що е спечелил състезанието.

— Е — каза той, — струва ми се, че броенето е започнало. Какво ще кажеш?

Стори ми се, че виждам недостатък в историята.

— Но похитителите, които и да са те, няма просто да си седят в къщата и да рискуват живота си, за да може шефът им да забогатее.

После се сетих още нещо.

— Тозети в къщата ли е? Той ли стои зад това?

Хари се ухили отново, този път подигравайки се на мен, а не на себе си.

— Тозети не е в къщата, но и бездруго той не е нашият човек. Не той е накарал хората на Коле да ме доведат тук. Самият Коле го направи. Тозети просто действаше под заплаха — заплаха, отправена към красивата му племенница. Бил избран, за да направи промяната в

сделката с имоти. Той също е в този бизнес, не помниш ли? Бил подходящ, тъй като имал племенница, хубаво, впечатлително момиче, студентка в университета в Италия. Точно затова Червената бригада е толкова лоша имитация — била е сглобена само за да я вкарат вътре. После ги подмамили да дойдат тук, за да съберат пари за каузата, или някаква подобна дивотия.

Почти заекнах, докато бързах да му обясня, че цялата му схема е погрешна.

— По дяволите, Хари, как въобще би могъл някой да се добере до всички тези факти? Само КГБ или ЦРУ могат да сглобят нещо подобно, а и то би отнело поне година планиране, дори и с техните компютърни системи.

Долових в гласа на Хари по-тежък сарказъм от обичайния.

— Подценяваш собствената си страна, Антъни. Ние също имаме компютри и един-двама способни мъже дори в Лондон.

Дрезгавият му глас стана толкова провлечен, сякаш преди малко бе пил успокоително, което вече започваше да дава ефект.

— Аз самият също бих могъл да уредя нещо подобно, нали, Джон?

— Искаш да кажеш „Антъни“ — поправих го объркано, но друг глас заглуши моя.

— Да, Хари, вярвам, че би могъл — каза гласът зад мен. — Но аз винаги съм поддържал мнението, че ако едно нещо си заслужава да бъде направено, то човек би трябвало да го свърши лично.

С тези думи през вратата влезе Джон Хенидж. В ръката си, така елегантно и внимателно, сякаш бе порцеланов кафеник от времето на кралица Ана, държеше автомат, който изглеждаше ужасно недодялан в дългите му бели ръце.

— Господин Мур, моля ви, не ставайте — каза той. — Хари, ти се прояви като много лошо момче. Мислех си, че съм те изпратил в Япония или някое друго далечно място.

Той застана неподвижно и бързо се огледа наоколо.

— Къде е момичето? Чух я тук преди минута.

Внезапно всички светлини загаснаха, а някъде из къщата една от пушките изтрещя три пъти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Метнах радиото към мястото, където според мен се намираше Хенидж, хвърлих се на пода и блъснах стола към краката му. Вряла течност заля лицето ми. Изстрел от автомата разцепи въздуха. Последва трясък и шум от боричкане. Някой падна и нещо изтрака към мен и удари ръката ми. Сграбчих го.

— Оръжието е у мен — изкрещях, но гласът ми прозвуча като грачене на врана.

— Светлина! — извика Хари.

Не се появиха светлини, но пушката изтреця отново.

— Антъни, копеле такова, запали лампите! — отново извика Хари.

Взех оръжието със себе си, като силно се надявах, че няма да се прострелям някъде по пътя, и се заблъсках по ъглите и стените към вратата. Завих зад ъгъла, където се намираше шалтерът, започнах да го търся слепешком, изругах и най-после го напипах. Кухненската лампа освети и коридора.

Затичах се към другата врата. Различих Санди в другия край на дългия коридор. На пода в кухнята Хари се бе проснал с цялата си тежест върху Хенидж. Затръшнах вратата и побягнах към Санди. Тя стоеше с вдигната до рамото пушка и когато стигнах до нея, стреля още веднъж навън в нощта.

— По какво стреляш? — изхърках, чудейки се кога ли ще си възвърна гласа.

— Там зад храста има някакъв тип, а зад него има само сняг.

Надникнах навън. Луната беше изгряла. Който и да беше онзи навън, не можеше да побегне през снега под огъня на зловещата пушка.

— Автоматът е у мен — казах. — Ще отида отзад и ще го подгоня. Внимавай да не застреляш мен.

— Можеш ли да работиш с това нещо?

— Сега ще проверим.

Зачовърках автомата и изстрелях един откос в нощта. Оръжието подскачаше като лудо в ръцете ми.

— Ще се видим по-късно — казах. — Внимавай.

Тръгнах обратно по коридора и излязох от задната врата. Вървах с дълги, пружиниращи крачки по снега под звездното, осветено от луната небе. Бях изпаднал в еуфория и адреналинът ми се покачваше. Стори ми се, че чувам остър звук и нещо закачи ръкава ми, когато стигнах до предната част на къщата. Пушката на Санди изтрещя два пъти. Изравних се с хроста и стрелях. Някакъв мъж се изтърколи иззад него и се просна на снега с широко протегнати ръце.

— Не стреляй! Не стреляй! — извика той.

Отидох до него.

— Къде си ранен? — запитах.

— Никъде — отговори той. — Не съм ранен.

— Ставай — заповядах, после си спомних още нещо. — Ръцете зад главата! — добавих.

Мъжът се надигна и сложи ръце зад главата си. Стори ми се смътно познат. Беше дребен човечец.

— Ще го доведе вътре — извиках на Санди.

— Идвай — отговори тя.

Тръгнах уверено към къщата, но дребосъкът зад мен едва се движеше.

— Побързай малко — казах раздразнено.

Той направи всичко възможно, за да се затича по снега с хванати зад тила ръце. Влязохме в къщата.

— Ще го вкарам в кухнята — съобщих на Санди. — Можеш ли да останеш тук още малко?

— Да, но не се бави прекалено много — отвърна тя и ме потупа по ръката.

Картината в кухнята се бе променила. Хенидж седеше на стол с чаша алкохол в ръка, а Хари люлееше крака от масата, облегнал своя „Смит и Уетсън“ на бедрото си.

— Добре, добре — каза той. — Започваме да вадим кестените от огъня. Ти — обърна се той към дребосъка — седни ей там.

Новодошлият седна. Загледах се в него, а той отвърна на погледа ми. Разпознахме се и той се усмихна уплашено.

Беше онзи тип, който хвърли пиесата ми зад борда на ферибота. Яростта, която бях изпитал тогава, се разгоря с пълна сила, но почти веднага успях да я овладеея. Перспективите се бяха променили: нещата, които се случиха оттогава, караха загубата на пиесата да не изглежда толкова важна, както на времето.

Преместих поглед от него към Хенидж. Той остаряваше пред очите ми, сякаш някаква буца лед вътре в него се разтапяше и се втичаше във вените му.

— Нещата се раздвижиха прекалено бързо — каза Хари. — Онези ще пристигнат тук след минута, за да проверят каква е била цялата тази стрелба. Санди до вратата ли е?

Кимнах в потвърждение.

— В шкафа, където намерихме чука, има въжета за простиране. Искам да завържа тези двамата.

— Напускам играта, Хари — обади се Хенидж. — Независимо как ще ги разиграеш, картите ти са доста добри.

Хари не му обърна внимание.

Нарязахме въжетата с ловджийския нож и се погрижихме за пленниците си коравосърдечно. Вързахме китките и краката им така стегнато, сякаш връзвахме краката на умрели пилета. После завързахме вратовете им към краката на тежката кухненска маса. Според Хари това щеше да ги обезкуражи да правят опити за измъкване. Той взе автомата.

— Можеш ли да уцелиш нещо с това? — запита той.

— Не — отговорих. — Мога само да стрелям с него. Дай ми пистолета.

Взехме и манлихерата — имахме кутия с патрони за нея — и се присъединихме към Санди до предната врата, където бяхме оставили двете пушки.

— Видя ли нещо? — попита я Хари.

— Не.

— Ще дойдат — каза Хари.

— Знам — отговори тя.

— Благодаря ти, че изключи осветлението — каза Хари. — Гениално и бързо. Страхотна реакция. Отгатни откъде Хенидж е ръководил операцията. От една от другите празни вили. Каза, че само той и дребосъкът са били там. Вярвам му. Той напълно се предаде.

Хари тръгна нанякъде, но се върна почти веднага.

— Заклучих задната врата — съобщи ни той. — Поне ще го чуеш, когато я разбива, за да влезе. Ако имаш късмет, разбира се.

— На мен ли говориш? — запита Санди.

— Да. Искам да останеш до вратата. Имаш ли нещо против?

— Не. Няма проблеми. Какво ще кажеш да взема манлихерата? Това нещо ще ми счупи рамото.

— Добре, вземи я. Антъни, ти ще поемеш лявата част на къщата. Пробвай да напреднеш към тях, ако ти се отдаде такава възможност. Опитай да не минаваш покрай онзи голям бор, поне не в началото. Аз ще се движа в онази част — посочи той с ръка, — а не искам да се изпозастреляме един друг. Не започвай да стреляш, докато не си сигурен, че ще уцелиш някого. Санди, стой на резервната пейка, докато не решиш, че е време да се намесиш. Разбира се, ако се налага, стреляй. Луната е подходяща за нас. Да вървим.

Не се наложи да чакаме дълго. Все пак имах достатъчно време, за да приспособя очите си към нощта, към хвърлените от луната сенки, да различа отделните дървета и храсти, които в началото изглеждаха като една обща маса. Въртях глава непрекъснато, застанал до нисък клен с облеганата на един от клоните пушка и пистолет, прибран в джоба на якето ми. Ръцете ми се топлеха в ръкавиците от агнешка кожа. Първоначалната еуфория беше изчезнала, но се чувствах уверен и сравнително изпълнен с надежда. Деловото ръководство на Хари спомагаше за увереността ми. Въпросът бе само колко човека ще изпрати врагът, за да разследват стрелбата.

Когато дойдоха, наистина ни изненадаха, но не по начина, от който се страхувахме.

Фарове на кола проблеснаха по пътя и завиха към къщата. Вдигнах пушката и бързо свалих дясната ръкавица. Колата спря на сравнително далечно разстояние, а фаровете ѝ ме заслепиха за момент. Завъртях глава настрани, опитвайки се да видя какво става с периферното си зрение. Чу се шум от затръшване на врата и пред погледа ми се появи някакъв човек, осветен от фаровете.

Той тръгна бавно напред. Колата го следваше внимателно, така че през цялото време бе осветен. Испитах неприятното чувство, че това е Монтейт, когото са принудили да върви пред колата. Раздразнено се

напънах да измисля какво да направя, но мозъкът ми сякаш бе замръзнал.

Надявах се, че Хари ще реагира по-бързо.

Колата приближи и зави, следвайки очертанията на пътя, докато се оказа странично от мен. Вътрешната лампа светеше и можех да видя шофьора. С изключение на него колата изглеждаше празна. Колата спря на едно ниво с мен. Мъжът пред нея също спря и се обърна с лице към къщата. Преместих се предпазливо напред, за да мога да огледам осветения от фаровете човек.

Беше Востер. Востер, издокаран в боброво палто и кафява шапка и напълно спокоен. Стоеше търпеливо под ярката светлина, раздвижвайки се от време на време, очевидно за да ни даде възможност да го познаем.

Върнах се на мястото си зад клена и зачаках. Нямах да спечеля нищо, ако реагирах веднага на странната, но определено типична за него поява на Востер. Той или искаше преговори, или искаше да ни накара да мислим, че това е желанието му.

След малко гласът на Хари прошепна името ми и той застана зад мен.

— Чудя се какво означава това — прошепна той в ухото ми. — Около къщата е съвсем спокойно, но вероятно това е някакъв номер. Какво ще кажеш да отидеш и да поговориш с него? Ще трябва обаче да изкараш и шофьора вън от колата. Искаме и двамата да са осветени от фаровете, за да може Санди да ги покрива.

— Добре — съгласих се и тръгнах напред.

Заставах до задния край на колата. Познах шофьора и си спомних името му.

— Мартин — казах.

Той нервно се обърна назад. Востер също се завъртя и примигва от силната светлина.

— О, господин Мур — каза той.

— Млъкни и остани на мястото си — наредих. — Мартин, излез от колата и застани до Востер.

Мартин седеше неподвижно с наклонена настрани глава. Вслушваше се усилено, опитвайки се да познае гласа ми. Може и да беше само навик. Не бяха дошли тук по този начин, поставяйки се в толкова неизгодно положение, за да рискуват да опитат нещо сега. Но

още първия път, когато го видях, усетих, че Мартин е опасен, и сега бях нервен и напрегнат.

— По дяволите, човече — казах. — Направи го веднага или ще пръсна проклетата ти глава.

Мартин отвори вратата и излезе навън. Беше облечен като шофьор, както и миналия път. Погледна надолу към фаровете и ярката светлина го заслепи.

— Не — казах. — Не отивай натам. Застани до Востер. Сигурен съм, че имаш пистолет. Хвърли го в снега.

Той обаче продължи да стои неподвижно.

Какво пък, по дяволите, помислих си и прострелях решетката на лимузината. Мартин бръкна в джоба си, извади пистолета и го хвърли на земята. После отиде и застана до Востер.

Уверих се, че колата е празна, изключих двигателя, взех ключовете и поведох бандитите към къщата. Санди се отдръпна встрани от вратата, за да ни направи път, а Хари влезе секунда след нас.

— Имаме нужда от малко светлина — каза той. — Ще говорим тук. Хайде да отворим кухненската врата. Оттам ще влезе достатъчно светлина, за да ги държим под око, без да се излагаме на мушката на втория екип, който вероятно идва към нас.

— Господин Сидал — заговори Востер учтиво. — Толкова се радвам най-после да се запозная с вас. Чувал съм толкова много за господин Хари Сидал.

— Млъквай, Востер — грубо заповяда Хари. — Цивилизованите разговори ме нервират, а дори и да ги харесвах, сега нямаме време за тях.

Той хвана Востер за ръка и тръгна с него по коридора. Отвори кухненската врата и слаба светлина достигна до нас. После двамата мъже изчезнаха от погледа ми. Чувах смътно разговора, вероятно нецивилизован, който водеха в кухнята.

По някакво мълчаливо споразумение ние със Санди не проговорихме, а насочихме пушките си към Мартин и останахме в тази поза, докато другите се върнаха.

Когато се появиха отново, водеха и Хенидж със себе си. Почти Востер го водеше, а Хари ги следваше. Хенидж все още бе със завързани ръце и едва ходеше, така че Востер го бе обгърнал с две

ръце и се мъчеше да го поддържа изправен и в същото време да върви напред. Най-после го захвърли към скрина до стената.

— Имам нужда от повече мерки за сигурност — каза Хари замислено.

Отиде до предната врата, подаде автомата на Санди, взе облегнатата на стената пушка и се върна в коридора. Когато мина покрай Мартин, се завъртя и стовари приклада на пушката върху главата му. Огромният шофьор се свлече на земята като вол в кланица.

— Мили Боже! — възкликна Санди и после нелогично добави: — Е, предполагам, че така трябва.

— Така е по-добре — каза Хари и си взе автомата от нея. — Антъни, защо не смениш Санди пред вратата? — запита ме той, после се обърна към нея: — Санди, ти стоя там доста време, сигурно ще искаш малко кафе.

— Мисля, че на всички ще ни дойде добре — отвърна тя. — Колко да направя?

— Три, моля — отговори Хари с престорено изненадан глас. — Нямаме да даваме помощ или комфорт на врага. Искаме те да се чувстват нервни и уплашени, нали, Востер?

Востер обаче не обръщаше почти никакво внимание на това, което ставаше около него. Дори коравосърдечния и безжалостен удар, с който Хари бе повалил Мартин, не предизвика по-силна реакция от стреснато потръпване на ръцете.

Целият му интерес бе насочен към Хенидж.

Хенидж имаше ужасен вид. Докато Мартин оставяше впечатлението, че най-вероятно няма да умре от травмата, получена от удара, Хенидж изглеждаше сякаш всеки момент щеше да умре от покруса. Хари ни бе казал по-рано, че Хенидж напълно се е предал, и макар поради далечното разстояние между нас да не можех ясно да различа лицето му на слабата светлина, цялото му поведение се бе променило, а той самият се бе свил, сякаш очакваше разстрел.

Востер, който се бе навел над него, се изправи с въздишка.

— Значи това е господин Пертинакс? — каза той.

— Да — потвърди Хари. — Това е господин Пертинакс.

— Пертинакс? — запитах.

— Това е бил псевдонимът му — обясни Хари. — Започнал да се нарича така, когато пристъпил към осъществяване на мечтания си

план. Това име използвал, когато се обаждал по телефона, за да им даде инструкции. С него потвърждавал заповедите си, пратени по пощата или чрез телекс. Никой от другите никога не го е виждал. Използвал компютрите на военното разузнаване в Мейфеър, за да си осигури помощници, а когато се сдобил с тях, направлявал шоуто иззад завесата.

Хенидж повдигна глава.

— Метафората ти е неточна, Хари — обади се той.

— Ето това имах предвид, когато говорех за цивилизованите разговори, Востер — каза Хари. — Заради това ги мразя.

После грубо се обърна към Хенидж:

— Защо дойде тук, размахвайки скапания си автомат?

— За да те убия — отговори Хенидж. — Не е ли ясно?

Последва кратко мълчание.

— Когато влизаш в една стая с намерението да убиеш хората там, просто влизаш и убиваш — каза Хари. — Не започваш да се перчиш с изисканите си обноски. Навремето го знаеше.

— Минаха двайсет години, откак го знаех — отвърна Хенидж. — А и когато разбрах, че си приближил прекалено много, усетих, че нервите ми се опъват. Ти приличаш твърде много на канадските ченгета — винаги успяваш да пипнеш човека, когото преследваш. Когато научих, че си тук, усетих пръста на съдбата върху себе си, почувствах спускането на савана.

— Това е просто елегантен начин за сбогуване, Джон — прекъсна го Хари. — И вече не означава абсолютно нищо.

— За мен означава, господин Хенидж — обади се Санди, появявайки се на сцената с табла, върху която бяха поставени чашите с кафе.

В гласа ѝ се долавяше студенина, която контрастираше с безукорно произнесената и елегантна реч на Хенидж като сблъсък между две цивилизации.

— Това означава, че Хари е бил единственото човешко същество в тази история, което сте познавали като истинска личност. Останалите, които убихте или искахте да убиете, бяха просто кодови наименования. Когато Хари се появи, сте изпитали ужас, защото сте знаели, че с него няма да успеете да се справите.

Хенидж се облегна плътно на стената, сякаш искаше да се отдалечи колкото се може повече от Санди, и завъртя глава настрани.

— Ето, виждате ли — простичко каза Санди.

— Кафе — извика Хари. — Чудесно!

Санди ми донесе кафето до вратата. Докоснах леко ръката ѝ. Трепереше. Тя бързо се отмести, поклащайки глава, клекна в ъгъла до мен и хвана чашата си с две ръце. После погледна към Хари.

— Писна ми вече от това. Хайде да приключваме — каза тя.

— Да, да! — нетърпеливо се обади и Востер.

Той стоеше с изпънат врат, вторачен в Хенидж, но сега сви рамене и въздъхна.

— Свършеното си е свършено — каза той. — Сега трябва да помислим за бъдещето.

— Да не мислиш, че имаш такава?

По двусмисления саркастичен тон на Хари веднага разбрах, че несъзнателната наглост на Востер не е минала незабелязано. Востер също се усети.

— Когато двама души могат да си бъдат полезни един на друг, те трябва да се възползват от това, господин Сидал — каза той.

После замълча за момент и отново въздъхна, този път за посилен ефект.

— Направих голяма грешка. Оставих се да ме подведат. Работех по поръчка.

— Давай по-точно — спокойно каза Хари.

— Ами получих само малък депозит и разноските ми бяха платени, но останалото...

Той отново погледна към Хенидж, но само за секунда. Хенидж се бе провалил — хитър и амбициозен мошеник, който си бе изпуснал нервите при настъпването на кризата. За мен най-впечатляващото бе, че той бе позволил суеверният страх от Хари Сидал да му пресуши смелостта. За Востер Хенидж просто бе минала история, следователно и човек, на чиито пари вече не можеше да разчита.

Въпреки препускащите из главата ми мисли неотлъчно държах терена под око и съсредоточено го проучвах. Нищо не се движеше по снега под луната. Фаровете на лимузината все още осветяваха малка пътечка пред къщата.

— Знаеш какво искам — каза Хари. — Искам семейство Монтейт да се измъкне оттук.

— Чудесно! — извика Востер. — Това ще бъде най-добрият край на една лошо объркана работа.

— Чакайте да загрея — намеси се Санди. — Да не би вие двамата да ставате партньори?

— Мисля, че е възможно — отговори Хари.

— Мили боже! — възкликна Санди. — А говорим за морал! Имам предвид, Боже Господи!

— Мила, млада госпожо — каза Востер, — вие сте прекалено цинична. Една престъпна конспирация не е по-различна от бизнес консорциум. Ако член на консорциума се провали в това, което е обещал, останалите членове имат право да защитят собствените си интереси.

— Не ме наричай „мила, млада госпожо“, дърт дегенерат такъв — ядосано каза Санди. — А определението „цинична“ можеш да си го...

— Това е безсмислено — прекъсна я Хари. — Хайде да се залавяме за работа. Кой е в къщата сега, Востер?

— Преди всичко, госпожа Монтейт и дъщеря ѝ.

— Без господин Монтейт? — запитах.

— Внимавай за посетители — предупреди ме Хари. — Казах ти, че историята се развива бързо. Господин Монтейт е на път за Торонто, нали?

— Напълно сте прав, господин Сидал. Вашият приятел Франц Лехар, господин Мур, го кара към Торонто. С него има и още един човек.

— Кой е другият? — запита Хари.

— Един от онези млади италианци, които си мислят, че са от Червените бригади. Един от двамата, които изпратиха след вас, господин Сидал. Когато господин Палумбо се върна от безуспешната си гонитба...

— Значи плешивият се е измъкнал — обади се Санди.

— Да, измъкна се — потвърди Востер, после продължи: — Та когато господин Палумбо се върна и чу, че и господин Сидал е избягал, той ужасно се ядоса. После му съобщиха, че двамата млади мъже са тръгнали след вас и още не са се върнали. Той все още беше ядосан, но

се засмя и изпрати двама от собствените си хора, за да открият трупове, както се изрази самият той.

Зад мен настъпи мълчание. Зачудих се какво ли означаваше, докато Востер не заговори отново.

— Не съм свикнал на подобни убийства. Всъщност въобще не съм свикнал с убийства, а това, което направихте на момчето, господин Сидал... Е, без съмнение от ваша гледна точка е било нужно.

— И от моя и от гледна точка на дамите Монтейт, Востер — отвърна Хари студено. — Чуй и това: Хенидж може да е бил композиторът, а онези италиански хлапета и бандата на Палумбо да са били оркестрантите, но и ти си участвал в дирижирането, така че престани да се преструваш на светец и си спомни, че дойде тук, за да предадеш останалите от бандата. А и твърде добре го правиш, така че продължавай. Лехар е тръгнал към Торонто с Монтейт и хлапето. Кой се грижи за магазина?

— Много добре, господин Сидал, но не оставяте на човек много от самоуважението му.

— Всеки се грижи за себе си, Востер. Никой не му дава или отнема нещо. И престани да се майтапиш. Държиш на себе си повече от достатъчно. Кой е останал в онази къща?

— Палумбо — отговори Востер лаконично и внезапно придоби адски делови маниери. — Трима от неговите хора. Двама от италианците. Бяха силно разстроени от смъртта на приятеля си, но Палумбо ги накара да останат. Другият, който е бил там, когато... когато младежът е умрял, беше прекалено деморализиран, затова го изпратиха в Торонто, а оттам ще полети обратно към нежните прегръдки на семейството си.

— А Тозети?

— В собствения си дом в Торонто, където се намира и племенницата му. Тозети подготви всички документи, които трябва да бъдат подписани от Монтейт, нали разбирате, и установи всички малки компании, които канадският закон изисква за подобна гигантска сделка. Аз самият не разбирам достатъчно от тези неща. Те притиснаха Тозети чрез племенницата му. Първо я замесиха в така наречената Червена бригада, която трябваше да дойде тук, за да събере пари за извършването на безползните терористични актове, с които се занимават в Италия. После заплашиха живота ѝ, а сега Тозети е

затънал до гуша от страх за племенницата и за репутацията на семейството му в Италия — нали познавате италианците и семейните връзки — невероятна работа! Та той е затънал ужасно, защото е свършил доста от работата, необходима за успешния резултат от тази откачена конспирация.

Нямаше нужда да се обръщам, за да усетя, че Востер отново въздъхва. Направи го доста шумно.

— Ааах! — провлече той меланхолично. — Вижте и горкия Мартин.

— Тоя тип е абсолютно лайно — обади се Санди.

— Абсолютно си права — съгласи се Сидал. — Мартин диша, Востер. Може все още да не е съвсем добре, но не тежи на съвестта ми. Освен това той е най-малкият ти проблем.

Последва пауза, после Хари заговори отново:

— Джон, ще имам нужда от теб — каза той. — Останало ли ти е нещо, което мога да използвам? Някаква издръжливост? Малко остатък от смелостта, която имаше навремето? Част от стария актьор?

Хенидж отговори след няколко минути:

— Защо, Хари? Можеш ли да ми дадеш нещо, заради което да ти помогна?

— О — провлече Хари, — само за поддържане на формата. Животът ти вече не струва и пукната пара, а и не мога да ти го върна. Само за поддържане на формата — повтори той.

Категоричните думи бяха произнесени с учудващо интимен тон. Интонацията на Хари говореше за приятелство, което бе приключило напълно, но бе останало неразбираемо за всички други. За мен приличаше на изпълнявана на чужд език трагедия, в която усещаш развитието на събитията, но единствено главният герой може да разбере цялото значение на това, което става.

— Заради това дойдох да те убия, Хари — за да си поддържам формата.

В гласа на Хенидж вече се долавяше искрица живот.

— За да те убия или да бъда убит.

В начина, по който говореше, се долавяше и известен страх, сякаш Хенидж бе ужасен от мисълта, че между него и Хари може да настъпи вечно мълчание.

— Би могъл да приключиш всичко — каза Хари. — Да изпълниш дълга си. Ти би казал точно това, нали, Джон?

— Да, нещо подобно — съгласи се Хенидж. — И ми е напълно достатъчно, тъй като мисля, че времето не ти достига. Какво искаш от мен?

— Искам да отидеш в онази къща и да изиграеш ролята на господин Пертинакс. Кажим им, че е крайно време да пуснат дамите да си ходят — отговори Хари.

— Чудя се дали бих могъл да го направя — каза Хенидж като лекар, който се опитва да прецени сериозността на собственото си заболяване. — Вероятно ще мога. Кой ще дойде с мен?

— Преди всичко Востер.

— Аз? — реагира веднага Востер, едновременно възмутено и ужасено. — Разказах ви всичко, което знам, а сега искате подобно нещо от мен?

— Налага се да свикнеш с тази мисъл — грубо каза Хари. — Така трябва да стане. Санди, мога ли да те помоля да донесеш малко коняк от кухнята? Протегни си ръцете, Джон. Ще срежа въжетото. Стани и се раздвижи малко.

Хари дойде при мен до вратата.

— Спокойно ли е?

— Да — отговорих. — Знам, Хари, искаш и мен да изпратиш.

— Е — отвърна той, — нещата може да се пообъркат, нали разбираш? Мисля, че никой там не знае кой си, но може и да греша. Снимката ти бе отпечатана в няколко вестника и макар Коле и двама от хората му да са във играта, в къщата на Тозети имаше още един, който ще те познае веднага. Наистина смятам, че снимката е без значение, но ако онзи е заедно с Палумбо в къщата, ти си мъртъв.

— Кой съм аз? Каква роля ще играя?

— Те не познават Хенидж, както знаеш. Той е само господин Пертинакс, човекът без лице, организиращ цялата тази работа отдалеч. Ти ще бъдеш с него — помощник, телохранител, прислужник, каквото и да е. Той е шефът, а шефът винаги води своя човек със себе си.

— И какъв е планът?

Хари се ухили. Под светлината на луната и разсеяния отблясък на фаровете видях жизнерадостната му, саркастична усмивка.

— Е, всъщност няма план. Те имат четири човека и две момчета, а нашият отбор има теб и мен. Те може да послушат Хенидж, но може и да не го направят. В момента той изглежда като смъртта, но доколкото те знаят, това си е нормалният му вид.

— И? — запитах.

— Онзи нещастник, когото завързахме за кухненската маса, имаше пистолет със заглушител. Трябва да го вземем и да видим какво е останало в него. Ако те все още имат двама часови около къщата, аз сигурно ще успея да се справя с тях с помощта на заглушителя и ножа. Ще оставим Санди тук. Мисля, че фраснах Мартин доста силно, но за всеки случай ще го завържем.

— Не мислиш, че семейство Монтейт...

— Мисля, че онези там вече са прекалено нервни. Възможно е да прережат гърлата на дамите всеки момент и да побягнат към гората.

— Дотук зле — казах. — Значи ние влизаме и започваме да си приказваме. Ти се правиш на командос отвън. После какво?

— После влизам вътре и действам според това, което чуя. Струва ми се, че не мога да измисля нищо по-добро. Независимо дали вратата на стаята, в която водите светския си разговор, е отворена или не, щом реша, че е време да вляза, ще почукам силно два пъти. Когато влизам, стисни „Смит и Уетсъна“ в ръка и се просни на пода. По две причини. Първо, всеки пистолет се вдига нагоре, когато стреля, а така ще си в безопасност от тях и, второ, ще стрелям по всичко, което стои на крака.

— Господи, Хари — казах. — Имаш ли представа как звучи това?

— Звучи ужасно — отговори той. — Затова хайде да вървим и да приключваме по-бързо.

— Четвъртият — казах. — Востер би трябвало да знае.

Обърнахме се да го попитаме и го видяхме как води Хенидж нагоре-надолу по коридора, грижовен като медицинска сестра, която раздвижва любимия си пациент в първия ден във леглото след сериозна операция. Дватама мъже спряха до Санди, която наблюдаваше разходката им с интерес, и протегнаха чашите си, за да бъдат напълнени отново.

— По колко питиета удариха вече? — попита Хари.

— Това им е второто — отговори Санди.

— Две е достатъчно — отсече той. — Две е напълно достатъчно. По дяволите, аз самият също ще пийна едно.

Хари отпи от бутилката и ми я подаде. Аз също поех щедра глътка и върнах бутилката на Санди.

— Востер — казах. — Между хората на Палумбо има ли един висок, кльоцав тип с жълто лице? Много жълто. Сякаш е бил болен от жълтеница. Важно е да си припомниш. Помисли сериозно по въпроса.

Востер се замисли. После бавно един след друг вдигна трите пръста на ръката, с която държеше коняка.

— Не — каза той. — Няма висок, кльоцав тип с жълто лице.

— Страхотно — ухили се Хари жизнерадостно. — Поличбите са благоприятни. Можеш спокойно да тръгваш.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това — отвърнах.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Да кажа, че само се страхувах, щеше да е прекалено самоуверено от моя страна. Бях вцепенен от ужас. Двама от общо тримата, които отивахме към Палумбо и приятелите му, бяхме вцепенени от шубе, но в моя случай изразът не бе само в преносен смисъл. Потеглих към къщата на врага с вдървени крайници, а когато завъртах глава, тя се движеше схванато и предпазливо, сякаш пробваше дали някой прешлен на врата ми не е счупен. Страхът на Востер бе по-различен. Той се смали и се отпусна от ужас. Миришеше на страх, а лицето му бе покрито с пот. Когато излезе от колата, се спъна, а докато се качвахме по стълбите, поставяше и двата си крака на всяко стъпало като току-що проходило дете.

Ако не беше Хенидж, балонът с лъжите щеше да се спуска много по-рано и щяхме да изгубим състезанието по стрелба. Когато всичко свърши и точно преди да умре, Хенидж цитира думите на Уелингтънския херцог при Ватерло: „За Бога! Не мисля, че работата щеше да бъде свършена, ако ме нямаше“.

Наистина нищо нямаше да свършим.

Палумбо беше нервен като вожд на сиуксите, видял как белите нарушават прекалено много мирни договори и как прекалено много коне се прибират у дома, изцапани с кръв и без ездачите си.

Востер бе шофирал лимузината по стоте метра до къщата, докато ние с Хенидж седяхме на задната седалка. Когато стигнахме дотам, Хенидж нареди на Востер:

— Спри точно пред вратата. Това може да помогне на Хари.

Имаше двама часови — младеж с пушка, за когото реших, че е един от внесените от Италия бандити, и някакъв по-възрастен мъж. Очевидно познаваха колата, но когато Востер се измъкна от нея, аз излязох от задната врата, която затворих бързо, за да запазя топлината на могъщия си господар, те се вторачиха в мен, а после в Хенидж.

По-възрастният стисна пистолета си в ръка и започна да задава въпроси:

— Добре, какво става? Кои са тези типове? Каква беше цялата онази стрелба?

— Млъкни, глупако! — грубо нареди Востер, който се бе облегал на колата, за да не трепери. — Това е самият господин Пертинакс. Важният човек. Шефът. Иди и кажи на Палумбо, че той е тук.

Мъжът размаха ръка към помощника си, който се затича към къщата. Хенидж свали леко прозореца си и каза:

— Пистолета. Кажи им да разкарат пистолета.

Мъжът се вторачи в него.

Най-последно се усетих. Трябваше да се държим като типични, високомерни англичани пред врага.

— Чухте нареждането на господин Пертинакс — казах. — Моля, приберете оръжието. Чудесно. Вие сте разбран човек.

Той продължи да ни гледа изумено, но прибра пистолета в презраменния си кобур.

Младежът се появи отново.

— Трябва да влязат в къщата — съобщи той.

— Хвърли един поглед, Джонатан — ми каза Хенидж, използвайки новото име, което ми бе дадено за ролята.

Изговори думите, сякаш бе изиграл сцената поне сто пъти преди. После затвори прозореца и остана седнал уютно в колата, чието отопление работеше с пълна сила, за да поддържа удобството, на което бе свикнал. Без съмнение това бе господин Пертинакс.

Заставах неподвижно за момент, чудейки се какво ли, по дяволите, искаше да каже с това „да хвърля един поглед“. После се обърнах към Востер:

— Стой тук — наредих му и тръгнах към къщата.

Човекът с пистолета под мишница ме последва.

Влязохме в някаква голяма стая, без да си промълвим и дума. И тук парното работеше усилено. В средата на стаята стояха трима мъже. Единият от тях пристъпи напред. Имаше широки рамена, които преминаваха в къс, дебел врат и почти се сливаха с главата му. Движението му към мен беше агресивно и аз едва не отстъпих, сякаш бях видял приближаването на огромен бик. Вместо това минах спокойно покрай него.

— Казвам се Палумбо — съобщи той на гърба ми. — Не разбирам. Откъде се появи господин Пертинакс?

Не му обърнах внимание, а продължих напред. Обикалях спокойно из стаята и оглеждах мебелировката. Представях си как Хари Сидал се втурва в стаята с автомат в ръка и изстрелва целия пълнител с един откос. Насочих вниманието си към елегантно, широко кресло, поставено между два високи прозореца, закрити със завеси.

— Стаята е достатъчно топла — казах. — Господин Пертинакс ще седне там.

Обиколката на стаята ме докара отново до Палумбо. Усещах, че лицето ми е сковано като гипсова маска, а неговото, което очевидно и в най-добрите му моменти имаше нервно и раздразнително изражение, сега изглеждаше объркано и издаваше усилена и неприсъща за него мозъчна дейност. Палумбо се опитваше да се приспособи към сложната смесица от неуверена вяра, инстинктивно недоверие и желание всичко да свърши колкото се може по-бързо.

Внезапно се изпълних с увереност, че планът ни ще свърши работа. Актьорската ми игра беше безукорна, мозъкът ми бързо импровизираше нерепетирани думи и действия. След две минути на сцената щеше да доминира Хенидж, а Хари бе навън в храстите, изчаквайки момента да направи това, за което бе обучаван.

После обаче Палумбо сграбчи ръката ми с пръсти, които напомняха за стоманени клещи, а свободната му ръка се раздвижи неспокойно, сякаш не можеше да реши дали да ме фрасне по носа, или да извади пистолет и да ми отнесе главата.

— Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш? — запита той.

— Отивам до колата, за да доведе господин Пертинакс — отговорих ледено, макар да усещах, че нямам сили да изговоря дори още една дума.

Хватката му се разхлаби, но той продължи да държи ръката ми.

— По-спокойно, Палумбо — каза някакъв глас зад мен.

Не разбрах кой точно го каза, но бях готов веднага да го разцелувам, макар че и двамата не бяха особено красиви.

Откачих пръстите на Палумбо от ръката си и настръхнал излязох от стаята, от коридора и от къщата. Помислих си, че няма да е лошо да се кача на шофьорското място в лимузината и да изчезна оттук, но вместо това отворих вратата на Хенидж и той излезе от колата.

Влезе в къщата с маниера на средновековен принц, пристигнал, за да изслуша доклада на някой от незначителните си васали. Ефектът бе подсилен от Палумбо, който поради подозрителността си бе тръгнал по стъпките ми, последван от момчетата си, и сега изглеждаше сякаш бе застанал пред вратата, за да посрещне господаря, обграден от слугите си.

Хенидж мина покрай тях, като че ли бяха невидими. Последвах го делово, а Востер се повлече зад нас по стълбите. После и останалите влязоха след нас в голямата стая. Настаних Хенидж на креслото, което му бях избрал, а той ми кимна одобрително. Седна, оправи сакото си, за да не измачка финия плат, повдигна леко закупения на „Савил Роу“ панталон и изпъна маншетите на ризата си, за да покаже изисквания от етикета сантиметър от кремава коприна.

Лицето му беше бледо, устата — тънка и безкръвна, а очите почти бяха изгубили цвета си, сякаш бяха парченца лед, отчупени от айсберг. Хенидж беше над петдесетгодишен и изглеждаше почти дърен, но това щеше да свърши чудесна работа пред публиката, състояща се от монреалски бандити, които живееха в свят, където човек, доживял до старост във висшите престъпни кръгове, заслужаваше определено уважение.

Палумбо застана на около два метра от него, а останалите се отдалечиха. Востер се просна изтощено на канапето с вид на човек, който всеки момент ще получи астматичен пристъп. В това, разбира се, нямаше нищо лошо. Бандитите щяха да си помислят, че е изплашен от господин Пертинакс. Аз застанах като истински телохранител — една стъпка назад и леко встрани от креслото.

Хенидж повдигна глава към Палумбо, а онзи напрегнато се вторачи в него. Палумбо беше нащрек и непрестанно преместваше тежестта си от единия крак на другия като тенисист, който очаква сервиса на противника си. Изглеждаше изключително опасен.

— Какво става, господин Пертинакс? Каква беше онази стрелба?

Хенидж се вторачи в него за около пет секунди, преди да му отговори.

— Малък местен проблем — каза той. — Беше уреден.

Замълча за момент и добави:

— Изглеждате ми доста напрегнат, господин Палумбо.

После леко извърна глава към мен и нетърпеливо махна с ръка.

— Господин Пертинакс не е тук, за да отговаря на въпроси — казах. — Той има определен дневен ред за това съвещание.

Осъзнах, че използвах езика, на който Хенидж вероятно говореше всеки ден в Уайтхол, а бялата му глава се наклони за момент, за да ми подсказе, че и той го е схванал.

— Господин Палумбо — каза Хенидж. — Навремето четох една история за някакъв кораб, който се натъкнал на трупа на кит в океана. Около него летели хиляди морски птици и се биели, за да се нахранят с разлагащата се плът. Ако аз бях на онзи кораб, господин Палумбо, нямаше да гледам как онези отвратителни птици се бият, за да поддържат безполезния си живот. Просто щях да отида на другата страна на палубата.

Той замълча за момент и добави:

— Чудя се дали мога да ви помоля да се отдръпнете леко назад, господин Палумбо.

Дори Востер спря да диша. Помислих си, че ако някога някой е преигравал ролята си, то това бе точно Хенидж.

Очите на Палумбо се ококориха и наляха с кръв, а устата му увисна и разкри развалените му зъби. Той погледна диво към хората си, като че ли някой от тях можеше да му каже дали наистина е чул добре или не, и раздвижи рамене заплашително. Вече се бе превърнал в разгневен бик, готов да нападне.

Хенидж прецени момента като матадор, който обърква вбесеното животно пред себе си в последната възможна секунда. Спомена някакво име, очевидно вълшебно, така както тореадорът размахва плаща си пред очите на бика.

— Господин Карини — каза той и загледа как енергията на противника му се стопява. — Господин Карини — повтори Хенидж — е недоволен от вас, а аз съм недоволен от господин Карини. Недоволен съм, защото вече му платих един милион долара по този договор, а той е недоволен, защото ще загуби другите десет милиона, които щях да му платя, ако работата бъде свършена. Обаче работата се обърка и бе объркана тук. Затова ние с вас трябва да си поговорим сега. Затова дойдох.

Востер се бе посъвзел и се мъчеше да си поеме въздух, но никой не му обръщаше внимание. Палумбо се бе вторачил в Хенидж и очевидно продължаваше да чува името Карини в ушите си, а

останалите гледаха към Палумбо. Той усети очите им върху себе си. Огледа се наоколо, търсейки начин да възвърне достойнството си.

— Дай ми едно питие — каза той, без да се обърне определено към някого, после добави: — Вие двамата, връщайте се навън и си дръжте очите отворени, ако нямате нищо против.

Заповедта бе отправена към двамата мъже, които ни бяха посрещнали при пристигането.

Това беше истинско облекчение. След като бях видял Хенидж в действие, вече знаех, че ако се бе наложило, той самият щеше да поиска пазачите да бъдат изпратени навън, но стана по-добре, че заповедта дойде от Палумбо. Не мислех, че часовете ще изкарат много дълго. Хари бе имал достатъчно време да се ориентира.

Заоглеждах се за добро място, където да се скрия, когато стрелбата започне. Стори ми се, че най-подходящото е зад креслото, където седеше Хенидж. Това ме накара да загрея една от причините за брилянтното изпълнение на Хенидж — той знаеше, че това е последната му роля. Хари му го бе казал, а той го прие като окончателна присъда. Хладнокръвието, което бе показал, когато блъфираше Палумбо, бе хладнокръвието на обречен.

Не можех да променя абсолютно нищо, но направих абсурден жест. Когато един от лакеите донесе поисканото от Палумбо питие, казах:

— Какво има в чашата?

— Коняк — отговори лакеят.

Взех го от ръката му и помирисах съдържанието му. Конякът беше достатъчно добър.

— Господин Пертинакс ще изпие това — казах. — Пригответи друго на Палумбо.

Подадох чашата на Хенидж.

— Благодаря ти, Джонатан — каза той с язвителна нотка в гласа.

После се върнах на избраното място, мястото, което щеше да ми даде възможност да продължа да живея.

Човекът на Палумбо пригответи друго питие и му го даде. Той го изпи на една глътка. Хенидж също отпи и въздъхна леко.

— Става за пиене — каза той.

Като опитен вече драматург разпознах репликата. Подхождаше на ролята му, разбира се, но бе реплика, която се използва, когато още

не си решил какво ще е следващото действие. Знаех, че Хенидж трябва да запълни с нещо времето, за да даде шанс на Хари да се справи с двамата пазачи отвън, и се зачудих какво ли щеше да измисли по-нататък.

Идеята му обаче ме ужаси.

— Джонатан, отиди, моля те, да се увериш, че госпожа Монтейт и дъщеря ѝ са добре — каза той, обръщайки се към мен с неприятна искрица зловец хумор в очите.

Вторачих се в него стреснато.

Ако бе решил да ни предаде, най-добрия начин да го направи бе да ме изкара от стаята. Събитията се бяха развили толкова бързо, че нямах време да размисля върху лекотата, с която се бе съгласил да изиграе решаващата роля в пиесата, насочена към унищожаване на собствената му конспирация. Знаех, че той и Хари говорят на език, който само те двамата разбират. Също така знаех, или поне мислех, че знам, до този момент, че нещо у Хенидж се бе пречупило. Знаех, че в историята на загадъчната връзка между него и Хари се бе провела някаква финална битка, която бе определила победителя.

Дори бях започнал да вярвам, че Хенидж се появи пред нас в съседната къща, очаквайки да бъде победен, желаещ несъзнателно да бъде победен. Хари се бе приближил прекалено много, а той винаги побеждаваше. Хенидж просто искаше да приключи с цялата история. Наистина бях започнал да вярвам в това.

Разбира се, това, което вярвах или не, нямаше никакво значение. Нямах доверие на Хенидж, но не можех да направя нищо по въпроса, освен да се надявам, че Хари няма да ни остави сами, без да е сигурен, че Хенидж вече е безопасен.

Погледнах в развеселените очи на този корумпиран и коварен човек, но не видях нищо, което да ми подсказва дали това е погледът на Джон Хенидж или на господин Пертинакс.

— Да, господине — отвърнах.

Отправих се към вратата, а човекът, който бе налял питиетата, тръгна с мен. Качихме се по стълбите, минахме по площадката и отново се заизкачвахме. Този път стълбите бяха тесни и стръмни. Заведоха ни до върха на къщата, където вероятно живееха слугите. Пред вратата, проснат удобно на едно кресло с вдигнати на перваза на

прозореца крака, седеше някакъв младеж. Когато ни видя, смъкна крака от перваза, протегна се и бавно се изправи.

Беше рус, синеок младеж. Усетих, че това бе водачът на италианската група, още преди да проговори. Изглеждаше нервен, несигурен и самотен, копнеещ за дома си.

Той погледна към мен.

— Кой е този?

— От важните хора. Няма защо да знаеш кой е. Отвори вратата.

Италианецът продължи да ме гледа. Изпитах суеверното чувство, че ако се вгледа в очите ми достатъчно внимателно, ще види как кръвта на приятеля му опръсква Хари Сидал.

— Отвори — наредих студено.

Младежът извади ключ от джоба си и отключи. Влязох вътре, а придружителят ми ме последва, затваряйки вратата под носа на италианеца.

Стаята изглеждаше достатъчно удобна. Имаше двойно легло и две кресла, малка маса и две жени. Момичето седеше в едно от креслата и четеше книга. Госпожа Монтейт лежеше на леглото с ръце под главата. Дъщерята имаше червена коса и типичната за червенокосите млечнобяла кожа. Майката също имаше червена коса, но със сиви кичури в нея, а кожата ѝ вече не бе толкова бяла и свежа. На лицата им бе отпечатан страх и умора от чакането.

Госпожа Монтейт обърна глава към нас, но не каза нищо. Момичето запита:

— Сега пък какво има?

— Добре ли сте? — запитах.

Не можах да се сетя за нещо по-разумно, но лошото беше, че наистина мислех това, което казвам.

Госпожа Монтейт се надигна, а момичето стана от креслото.

— Идвате, за да ни помогнете, нали? — запита момичето.

Осъзнах, че в гласа ми се бе прокрадвала погрешна нотка.

— Не — отговорих. — Просто искам да се уверя, че не се отнасят лошо с вас.

Госпожа Монтейт легна отново и ме загледа с изписано по лицето съмнение.

Момичето остана право.

— Лошо отношение! — изсмя се тя. — Как можете да питате...

— Това е достатъчно — казах и им обърнах гръб.

Приготвих се да се изправа срещу човека, който бе дошъл с мен. Бях го усетил да реагира на фалшивия тон на изпълнението ми, а сега видях, че забеляза колко сковано се движа. Беше разтревожен и объркан, очевидно не достатъчно умен, за да осмисли това, което току-що бе видял и чул. В очите му видях и някакъв друг въпрос, но не можах да го разбера.

— Да вървим — казах.

Отворих вратата и тръгнах надолу по стълбите, като го оставих да нареди на италианеца да заключи или да ме последва веднага, както той си избере. Докато слизах по главното стълбище, го чух да тича след мен. Чух и някакъв звук в коридора, който не успях да определя, но влязох направо в голямата стая, а придружителят ми ме настигна, докато отивах към Хенидж.

Стори ми се, че в стаята нищо не се е променило. Имаше определено напрежение, но така беше и преди.

— Дамите са добре — съобщих на Хенидж.

Той само кимна. Това беше всичко. Изглеждаше изтощен. По лицето му нямаше и следа от хумор, но нямаше как да разбере дали ни е предал или не. Заех мястото си встрани от креслото му. Востер дишаше тежко като риба на сухо.

Все пак историята трябваше да приключи, а краят ѝ вероятно приближаваше.

Мъжът, който ме бе завел горе, беше притеснен. Искаше да каже нещо на Палумбо, но не беше сигурен какво точно. Върна се до масата за сервиране до стената и тъкмо понечваше да си сипе питие, когато се завъртя и ме погледна.

— Знаех си! — извика той. — Знаех, че и преди съм го виждал някъде!

Очите на Палумбо започнаха да се местят между мен и бандита и той се напрегна като котка, случайно налетяла на куче зад ъгъла.

— Къде? — излая той. — Къде си го виждал?

— Господи Боже! — извика онзи, опитвайки се едновременно да остави бутилката и чашата и да грабне пистолета си. — В шибаната кола заедно с Чарли.

Настъпи истински ад.

Ръката на Палумбо се стрелна към колана му и в следващата секунда се появи с пистолет в нея. Хвърлих се на килима, а автоматът на влизания Хари ме оглуши. Куршуми попадаха в целта си и се чуваха виковете на уцелените. Нещо разкъса килима точно пред лицето ми. Някакъв глас изкрещя отчаяно и злостно в последен опит да надвика шума.

Стрелбата спря внезапно. Не се чуваше нищо друго, освен хъркането на някакъв човек. Беше мъжът, който ме бе видял в колата. Сега се давеше в кръвта, която се изливаше от устата и гърдите му. Половината глава на Палумбо бе отнесена, а останалата част лежеше върху обувките на Хенидж. Беше успял да простреля Хенидж два пъти преди смъртта си и той също умираше. Третият бе поел доста куршуми в стомаха и гърлото си и предположих, че точно той бе пиццал негодуващо срещу смъртта.

Востер отново не дишаше, но само от страх. Беше жив и невредим.

В стаята се носеше странна миризма.

Хари лежеше до стената, а окървавеният му крак бе странно извит под него.

— Ох, мамка му! — изруга той. — Качвай се горе, Антъни, побързай.

Бях забравил защо сме тук. Жените, дамите от семейство Монтейт. Събрах сили и накарах краката си да вървят колкото се може по-бързо вън от стаята и нагоре по стълбите. Видях горната половина на тичащ срещу мен човек и стрелях по него. Не го уцелих. Стрелях отново и отново не уцелих. Той се хвърли върху мен в момента, когато ужасяващ удар ме изпрати назад във въздуха.

Знаех, че съм умрял.

После някакъв глас каза:

— Не и ти! Не и ти!

Беше Санди. Промених си решението относно смъртта.

— Не — отвърнах. — Не и аз.

Дойде ми интелигентна мисъл.

— Не стой тук — казах. — Отиди в другата къща. Тук не е безопасно.

— О, млъкни, моля те — скара ми се Санди.

Затова припаднах.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Прекарах няколко седмици в болница. Първо, в някакво градче, наречено Пемброук, а после в Отава, където одобриха това, което хирурзите в Пемброук бяха свършили, и доусвършенстваха поправките им. Куршумът, който ме бе съборил от стълбите, бе останал в мен, вместо да излезе от другата страна, бе разкъсал няколко органа и това наложи премахването на далака ми.

Казаха ми, че той надали ще ми липсва, тъй като съм драматург, а не критик. Трябваше да се смея на тази шега много по-често, отколкото според мен си заслужаваше. Също така ми казаха, че било опасно да се мотаеш из горите на Онтарио по време на ловния сезон, без да носиш ярки дрехи, защото ловците били склонни към превъзбуда и стреляли по всичко, което се движи, смятайки го за сърна. Смятаха, че съм извадил голям късмет, че съм се отървал толкова леко, и по този въпрос бях напълно съгласен с тях.

Санди дойде да ме види веднага след като ми разрешиха да имам гости. Съобщи ми, че тя ме закарала до Пемброук, а Хари я посъветвал да излъже лекарите, че съм пострадал по време на лов. Не пожелал да отиде с нея. Казал й, че Востер ще го закара там, където искал да отиде.

В същия ден, макар да не му позволявали да влезе при мен, докато не си почина достатъчно след посещението на Санди, пристигна да ме види някакъв човек от английското посолство в Отава. Той учтиво затвори вратата след сестрата, която го въведе при мен, постави пръст пред устата си и се разходи из самостоятелната стая, инспектирайки всичко с голям интерес. После извади лист хартия от джоба си и го задържа пред очите ми, така че да мога да го прочета удобно. Текстът беше напечатан с главни букви, а разстоянията между редовете бяха доста широки. Изглеждаше по следния начин:

1. ПРАВИТЕЛСТВОТО НА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО
ВИ БЛАГОДАРИ СЪРДЕЧНО ЗА ИЗВЪРШЕНОТО ОТ
ВАС.

2. ПРАВИТЕЛСТВОТО НА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО
ЩЕ ПОЕМЕ ВСИЧКИ РАЗНОСКИ ПО ЛЕЧЕНИЕТО ВИ.

3. МОЛЯ, НЕ СПОМЕНАВАЙТЕ НИЩО НА
НИКОГО ЗА НЕОТДАВНАШНАТА ИСТОРИЯ, НИТО
СПОМЕНАВАЙТЕ ИМЕНАТА НА Х. С. ИЛИ ДЖ. Х.

— Добре — казах изморено, а мъжът грижливо прибра листа в джоба си и обеща, че отново ще дойде да ме види.

Санди ме посещаваше всеки ден, но след около десетина дни, когато вече се позакрепих, усетих, че чувствата ни са се променили и някак си сме се отдалечили един от друг. Точно на този десети ден тя ми съобщи, че напуска хотела и се връща в Стратфорд.

— Трябва да се върна там — простичко каза тя. — Там е домът ми.

Имаше предвид, че споменът за Брус е все още там.

— Така е — съгласих се. — Трябва да се върнеш.

— Прекалено рано е, за да мисля за бъдещето — каза тя, целуна ме леко и си тръгна.

След това редовно ми пишеше веднъж седмично и макар писмата й да ми пожелаваха бързо оздравяване и да бяха подписани „с любов“, постепенно започнаха да звучат като писани по задължение.

Посланикът ни ме изпрати на летището през януари. Летях първа класа, придружен от един млад дипломат, макар вече да бях в добра форма и да не се нуждаех от грижи. Прибрах се в апартамента си в Кенсингтън.

Сред голямото количество кореспонденция, което ме очакваше, имаше и писмо от Уайт Денвър. Той ми благодареше за това, че съм подменил откраднатото му волво, а по-нататък ми обясняваше какъв идиот съм — застрахователната компания му бе възстановила всички щети. Затова в плика с писмото бе пъхнал и чек за сумата, която бях платил за новата кола. Освен това ми благодареше за апартамента в Лондон и за това, че бях оставил вилата му толкова разтребена и чиста.

Помислих си, че няма да мине много време, докато Хари Сидал се появи пред вратата ми, за да обясни някои неща като това. Показах се прав. Пристигна на третия ден, след като вече се бях възстановил от умората от пътуването. Дойде в шест часа вечерта, тъкмо когато се надигах от следобедната дрямка, препоръчана ми от доктора.

Изглеждаше по-елегантен от обикновено и леко накуцваше.

— Преместиха ме в Отбраната — съобщи ми той. — Заради накуцването. Пък и закриха стария отдел на Хенидж. А ти как си, Антъни? Чух, че си загубил далака си. Съжалявам.

— Изглежда, човек се справя съвсем добре и без него — казах. — Само не ми казвай шегата.

— Каква шегата?

Разказах му за болничното чувство за хумор.

— Мили Боже — замислено каза той. — Разбирам какво имаш предвид. Направо е чудо, че си оцелял.

Показах му писмото от Уайт Денвър и той се засмя.

— Да, подарихме му нова кола. Плешивият изчезна безследно. Разумен човек.

— Този чек — казах. — Става дума за хиляди долари. Не мога да го изпратя обратно, нито да откажа да го осребря — Уайт ще се обиди и обърка. Той вече е получил нова кола от застрахователната компания. Ще трябва да го изплатя на твоите хора.

— Не можеш — жизнерадостно отвърна той. — Това са вече отчетени държавни пари. Купи си ново пежо. Не мислиш ли, че си го спечелил, за бога? А ако се тревожиш, че застрахователната компания е измамена, помисли си, че вероятно мафията притежава поне част от нея.

— Да, това би могло да помогне — съгласих се.

— Между другото — каза той спокойно — мафията не те мрази. Нито мен, нито когото и да било от нас. Платих на приятеля на Хенидж, Карини в Монреал, за да разчисти бъркотията. Всички трупове са погребани, всички доказателства — унищожени. Дори семейство Монтейт не знае какво е станало. Чух, че самият Джони Монтейт упорито се опитвал да научи на кого трябва да благодари.

— Какво плати на господин Карини? — запитах.

— Един милион щатски долара. Сключихме сделка и той ще се придържа към нея — мафиотите винаги така правят. Не сме приятели,

но не сме и врагове. Отношенията ни са безупречно чисти.

— Боже Господи — въздъгнах леко. — Един милион. Да, мисля, че ще си купя ново пежо.

— Разумно момче — каза Хари. — Искаш ли да научиш още нещо?

— Не — отговорих. — Да, искам. Как успя Коле да ни открие в хижата? Бих се заклеял, че никой не ни проследи.

— Проста работа — отвърна Хари. — Кварталният ти докладвал, че апартаментът ти е обитаван, въпреки че ти си в чужбина. Всички доклади за теб отивали до твоя приятел Кена, а после автоматично в офиса на Хенидж. Той самият надали е имал нужда от повече от два часа, за да научи всичко за Уайт Денвър и да събере две и две.

После настъпи мълчание. Осъзнах, че Хари е притеснен за нещо.

— Какво има? — запитах го.

Той се усмихна саркастично на себе си, за да не покаже колко е засрамен.

— Ще ми кажеш ли какво направи Хенидж, когато влязохте в къщата?

Разказах му. Усмивката му се стопи, докато ме слушаше. Когато свърших, каза:

— Добре се е справил, нали?

Много му се искаше да се съглася с него. Започнах да разбирам какво точно ми харесва у този човек.

— Да, добре се справи.

— И той го знаеше — каза Хари. — Седях, облегат на стената и със счупен крак, а той умираше. Единственото, което каза, беше: „За Бога! Не мисля, че работата щеше да бъде свършена, ако ме нямаше“.

— Уелингтън — казах. — След Ватерло.

— Да — разсеяно промърмори Хари. — Е, не трябва да те изморявам. Ще ти се обадя, но ако имаш нужда от нещо, просто ми звъни в министерството. Полковник Сидал.

— Знаех ли, че си военен?

— Аз дори не го знаех. Но не съм сигурен, че съм такъв, а и те не са. Никога не са били.

Той се ухили.

— Много народ от семейството ми е правил кариера в армията. Продължават дори и до днес. Затова аз правя всичко възможно да не...

Хари не довърши мисълта си.

— Е, довиждане — каза той и си тръгна.

След това вечеряхме заедно около веднъж месечно. Обикновено в някой малък ресторант, открит от него, където храната бе добра и нямаше никой друг от Уайтхол. На два пъти той си водеше по някое момиче и правехме четворка, но за мен четвъртата трябваше да е Санди Балдуин. Бяхме си разменили няколко картички и кратки писма, но това бе доста отдавна.

Съвзех се напълно и си възстанових предишната форма. Написах нова пиеса, която според мен бе по-добра от загубената в морето. Реших да я забравя и да оставя океана да се забавлява с нея. Завърших новата си пиеса през юни и бе определена за поставяне в Уест Енд за есента. Затова реших да полежа малко на слънце и подбрах няколко брошури от туристически агенции.

Не се бях чувал с Хари от доста време и когато телефонът звънна, не се изненадах, че чувам гласа му.

— Хайде да се видим утре — предложи той.

Разбрахме се кога и къде и после той каза:

— Изпратих ти един пакет по куриера. Трябва да пристигне при теб след около петнайсет минути. Мисля, че ще те заинтересува.

След четвърт час на вратата се позвъни. Отидох да си прибера пакета.

Подаръкът беше опакован в златиста рокля, носеше златисто червило и други златни неща. Имаше очи като лятното небе, а бледата му руса коса блестеше като звездите.

— Здравсти — каза подаръкът. — Няма ли да ме разопаковаш?

Сграбчих я за китките, сякаш я заплашваше опасността да падне в някоя пропаст, издърпах я на безопасно място в апартамента и затворих вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.